

کتابخانه مرکزی و مرکز اسناد دانشگاه تهران
بخش دیداری و شنیداری

نام کتاب: اندیشه رفعتا توتلوی

مؤلف: محمد حبیب میرزی

۴۹۰۴

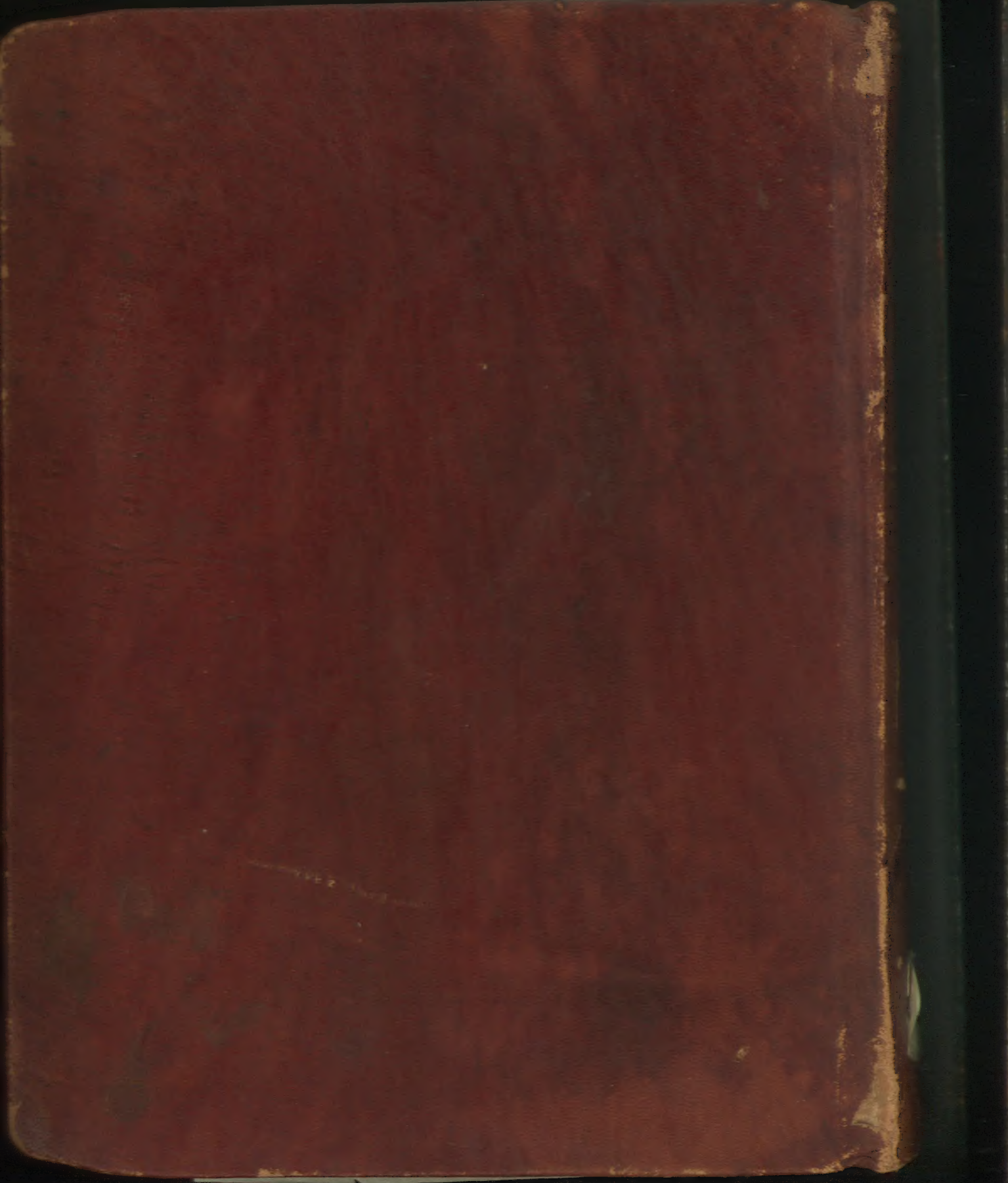
شماره کتاب:

۲۵x۲۵

اندازه:

۱۳۸۹/۳/۱۲

تاریخ فیلمبرداری:

۲۱

اندیشه و لغات تولدوی

۴۹۰۴

تولدوی

بر
۳۰۶

INDEX

- Le-Gallais, Marie. 13.
 Lermontov. 38.
 Leskov. 32.
 Livingston. 131.
 Liess, Franz. 178.
 Logos. 27.
 Luther. 1.
 Mande, Almer. 33.
 MacLay. 147.
 Masterlinck, Maurice. 124.
 Man that was Dead, The Man that was Dead. 32.
 Massachussets. 13.
 Margus-Aurilia. 27.
 Martin, Henry. 19.
 Mascha. 19.
 Massani. 185.
 Mental Science. 131.
 Michelangelo, Buonarroti. 176.
 Milton. 176.
 Mowing of a Proprietor. 4.
 Moujil. 3.
 Martin, Henry. 27.
 Minority Report of the "Poor-Law" Commission. 187.
 Natasha. 18.
 Nekhrasov. 21.
 Nipung's Ring. 175.
 Nicholas I. 33.
 Nices, Council of Nices. 136.
 Carnell. 160.
 Rasdal. 27.
 The Isles. 30.
 Rablas. 176.
 Pierre, Gorkhov. 8.
 Popular Tales. 30.
 Roussakoff. 140.
 Viktor Karstov. 27.
 Trane. 124.
 Raphael. 175.
 Resurrection. 2.
 Robinson-Guano. 128.
 Roussak. 1.
 Richard. (amunical lodging house) 128.

INDEX

- Saltykov. 21.
 Samson. 173.
 Savonarola. 1.
 Schopenhauer. 82.
 Sebastopol. 35.
 Serge. 19.
 Sergi, Father-Sergi. 33.
 Serozha. 33.
 Shelley. 167.
 Shiva. 142.
 Shakespeare. 175.
 Socrates. 37.
 Soutaev. 39.
 Sophie. 27.
 Sopholes. 176.
 Stakhevich. 31.
 Stassov. 31.
 Steiner. 178.
 Strauss, Richard. 176.
 Synode, Saint. 35.
 Social Problems. 23.
 Spencer, Herbert. 48.
 Thoreau, Henry David. 13.
 Thoreau, Philippe. 13.
 Timokhine. 5.
 Théosophie. 121.
 Toynbee. 160.
 Turgenev. 7.
 Ulysses. 173.
 Verlaine. 176.
 Vishna. 142.
 Volga. 140.
 Wagner, Richard. 175.
 Walden. 16.
 War & Peace. 5.
 Whitman, Walt. 102.
 Wittenberg. 134.
 Wyoliff. 134.
 Wilsnak. 134.
 Yasnaya-Polyana. 4.

INDEX

Le Gallais, Marie.	13.	ماری گالای
Lermontov.	32.	لرمنتوف
Leskov.	32.	لِسکوف
Livingston.	131.	لیوینگستون
Liszt, Franz.	176.	لیست
Logos.	57.	لوگوس
Luther.	1.	لوتر
Maude, Aylmer.	26.	مایلمار
Maclay.	147.	ماکلای
Maeterlinck, Maurice.	124.	ماترینک
Man that was Dead, The	33.	آن مرد که مرد بود
Massachusetts.	13.	ماساچوستس
Marcus-Aurilius.	37.	مارکوس اورلیوس
Martin, Henry.	19.	مارتی
Masha.	19.	ماش
Mazzini.	165.	مازینی
Mental Science.	121.	علم فکری
Michelangelo, Buonaroti.	176.	میکل آنجلو
Milton.	176.	میلتن
Morning of a Proprietor.	4.	صبح مالک
Moujik.	3.	مویک
Martin, Henry.	26.	مارتی
Minority Report of the "Poor-Law" Commission.	167.	گزارش اقلیت کمیسیون "قانون فقرا"
Nataasha.	15.	ناتاشا
Nekhrassov.	21.	نیکراسوف
Niblung's Ring.	175.	حلقه نینگ
Nicholas I.	35.	نیکولای اول
Nicea, Council of Nicea.	136.	شورای نسیا
Parnell.	160.	پارنل
Pascal.	37.	پاسکال
Pharisees.	50.	فریسی
Phedias.	176.	فیدیاس
Pierre, Besukhov.	5.	پی ایاز
Popular Tales.	30.	قصه های رایج
Pougatchef.	140.	پوگاتشف
Platon Karataev.	37.	پلاتون کاراتایف
Prague.	134.	پراگ
Raphaël.	176.	رافائل
Resurrection.	3.	رستاخیز
Robinson-Crusoe.	158.	روبینسون کروزو
Rousseau.	1.	ژاک روسو
Rzhanof.	139.	ارژانوف (امونیکال lodging house)

INDEX

Le Gallais, Marie.	13.	ماری گالای
Lermontov.	32.	لرمنتوف
Leskov.	32.	لِسکوف
Livingston.	131.	لیوینگستون
Liszt, Franz.	176.	لیست
Logos.	57.	لوگوس
Luther.	1.	لوتر
Maude, Aylmer.	26.	مایلمار
Maclay.	147.	ماکلای
Maeterlinck, Maurice.	124.	ماترینک
Man that was Dead, The	33.	آن مرد که مرد بود
Massachusetts.	13.	ماساچوستس
Marcus-Aurilius.	37.	مارکوس اورلیوس
Martin, Henry.	19.	مارتی
Masha.	19.	ماش
Mazzini.	165.	مازینی
Mental Science.	121.	علم فکری
Michelangelo, Buonaroti.	176.	میکل آنجلو
Milton.	176.	میلتن
Morning of a Proprietor.	4.	صبح مالک
Moujik.	3.	مویک
Martin, Henry.	26.	مارتی
Minority Report of the "Poor-Law" Commission.	167.	گزارش اقلیت کمیسیون "قانون فقرا"
Nataasha.	15.	ناتاشا
Nekhrassov.	21.	نیکراسوف
Niblung's Ring.	175.	حلقه نینگ
Nicholas I.	35.	نیکولای اول
Nicea, Council of Nicea.	136.	شورای نسیا
Parnell.	160.	پارنل
Pascal.	37.	پاسکال
Pharisees.	50.	فریسی
Phedias.	176.	فیدیاس
Pierre, Besukhov.	5.	پی ایاز
Popular Tales.	30.	قصه های رایج
Pougatchef.	140.	پوگاتشف
Platon Karataev.	37.	پلاتون کاراتایف
Prague.	134.	پراگ
Raphaël.	176.	رافائل
Resurrection.	3.	رستاخیز
Robinson-Crusoe.	158.	روبینسون کروزو
Rousseau.	1.	ژاک روسو
Rzhanof.	139.	ارژانوف (امونیکال lodging house)

فهرست INDEX

- Addams, Miss. Jane. 26. *میس شان آدامس*
 AEschylus. 176. *ایسکیلوس*
 After the Ball. 34. *پس از رقص*
 Agassiz. 15. *آگاسیز*
 Alexandra, Comtesse A. Alexandra Tolstoy. 8. *کونتس آلکسندرا تولستوی*
 Anna Karenina. 19. *آنا کارنینا*
 Andréev. 32. *آندریف*
 André, Prince. 5. *پرنس آندره*
 Aristotle. 57. *ارسطو*
 Aristophanes. 176. *ارستوفانس*
 Bavière, La Bavière. 134. *باویر*
 Bacon. 57. *بایک*
 Bach, Sebastian. 176. *سبستیان باخ*
 Beethoven. 176. *بتهوون*
 Berlioz, Hector. 176. *برلیوز*
 Bers, Sophie Andréevna. 18. *سوفی آندریونا برس*
 Besty, Comtesse. 25. *کونتس بستی*
 Bismarck. 9. *بیسمارک*
 Bohème. 134. *بوهم*
 Borodino. 5. *بورودینو*
 Brahma. 142. *براهما*
 Brahms, Johannes. 176. *یوهانس برهمنس*
 Buddha. 37. *بودا*
 Burlington. 157. *بورینگتون*
 Byronisme. 32. *بایرونیزم*
 Bluebird. 124. *بلو بایرد*
 Bhagavad-Gita. 119. *بگاد گیتا*
 Calvin. 1. *کالوین*
 Catherine, Impératrice. 140. *کاترین*
 Channing. 37. *چنینگ*
 Chekhov. 31. *چخو*
 Chertkov. 30. *چرتکوف*
 Childhood. 4. *چیلدهود*
 Christian Science. 121. *کریستین ساینس*
 Comte. 57. *کونت*
 Concord. 13. *کانکورد*
 Confession, My Confession. 30. *اقرارنامه من*
 Confucius. 37. *کنفوسیوس*
 Conjugal Happiness. 17. *کونجگال هاپینس*
 Constantine, Empereur. 150. *کونستانتین*
 Crimée, La Crimée. 10. *کریم*
 Cossacks, The Cossacks. 17. *کوزاکان*
 Croasdale. 125. *کرواسدال*
 Contrat Social. 39. *کونتراک سوشال*
 Cycle of Reading. 95. *دایره مطالعات*

Les Femmes ()
 et ()
 Bayliss of ()
 Les Tolstoy ()
 Part I.
 La vie séparée.
 L'illumination de la vie.
 Essai d'expliquer la vie.
 Recherche pour la vérité.
 La vie de la vie.
 La vie de la vie.
 La vie Universelle.
 Le Désir.
 L'unité de notre vie.
 L'unité de la Nature.
 L'amour de soi-même.
 L'amour animal.
 La vraie amour.
 Sacrifices de l'amour.
 La vie est l'amour.
 Pour l'unité de bonheur.
 La Graine de la mort.
 La vie Éternelle.
 Terreur de l'ignorance.
 La vie Spirituelle.
 La vie Réelle.
 Stabilité de la souffrance.
 Rame pour la souffrance.
 Les Problèmes.
 Religion.
 L'Église.
 Le Drole d'Homme.
 La Grande Indigence.
 L'Art.
 La Science.

مقدم

۴۹.۴

از نسخ مرحوم اقبال

Thoughts) (Les Pensées اندیشه و گفتار
and) (et
Sayings of:) (Paroles de:
Leo Tolstoy.

Part 1.

The Separate Life.
Delusions about Life.
Attempts to explain life.
The search for Truth.
The true Law of Life.
The good of Life.
The Life Universal.
Desire.
Unity of our Lives.
Dual Nature.
The Selfish Love.
Animal Love.
Real Love.
Love's Sacrifice.
Life is Love.
The Pursuit of Happiness.
The Fear of Death.
Life Everlasting.
The Terror from Ignorance.
Spiritual Life.
The Real Life.
The use of Pain.
The Balm for Suffering.

La vie Séparée.
L'illusion de la Vie.
Essai d'expliquer la Vie.
Recherche pour la Vérité.
La vrai Loi de la Vie.
La bonté de la Vie.
La Vie Universelle.
Le Désire.
L'unité de notre Vie.
Dualité de la Nature.
L'amour de Soi-Même.
L'Amour animal.
Le vrai Amour.
Sacrifice de l'Amour.
La Vie est l'Amour.
Poursuite de Bonheur.
La Crainte de la Mort.
La Vie Éternelle.
Terror de l'Ignorance.
La Vie Spirituelle.
La Vie Réelle.
Bénéfice de la Souffrance.
Baume pour la Souffrance.

Part 2.

Problems.
Religion.
The Church.
Human Rights.
The Great Iniquity.
What, then, Must We Do?
Art.
Science.

Les Problemes.
Religion.
L'Eglise.
Le Droit d'Homme.
La Grande Iniquité.
Qu'est-ce qu'alors, nous devons faire?
L'Art.
La Science.

مقدمه

چون چنانچه مقدمه بر این کتاب باید نوشت تا آنچه متحرک گمانده در وجه مقایسه حکیم توسی
بود بطور خلاصه بیان دوازدهم و پرتویشتری با کار و عقاید وی که سببهاست تفصیل و باطنی مختلف تفسیر شده
دکلمه شود از تحریر بطور ذیل نگذرد است.

در این دنیای مادیات ظهور قدرت روحانی خارق العاده پس گفت بنظر میرسد لیکن درین حال قدرت
بنا قدر علم و جذاب میگردد که طوطی و نادر بودنش خود را و اعجاب را در خود است. پس از انکار آسانی بودن عده و قدرت در
پادشاهان و زوال حکومتها میراثی و سبب است ای الهیه تنها قدرت روحانی است که بی زوال و فانی میماند و در این
بجایگاه جانشین صلح جبر و سلسله فرماندهان و بدست گذاران قوم با نایب حق و استیلاست که در چنین قدرت باید شناخت و
حقیقت را درک کرد.

اما این قدرت روحانی چنانکه از بند سخن دیگر و قسبه خوانم نیز از ادراک دیدن سیرش چنان ادراک شد
از حد فم و قیاس بیرون می رود که با انکس نخواهد بود تا شریک نهایت آرزو در خویش تسبیح نموده و نه عده حصری از انکس قدرت
در توده ناس قابل شرم. مانند نسیم که در فضای محیط در میانه صبح ذات میگردد و قدرت همه جا انداخته و فانی و بی پایان
قدرتی نامحدود و بی قیاس و خارج از تصور است.

این چنین قدرت و عجب روح که ثقلات مادیات را جز از فرونشاندن نیست در نفس و گفتار و کردار و نگران
طریقتهای چنانچه که در عقاید متفرق ظهور کرده اند پس میگوید است. سولی و بهر آن دین را مثل بودا و پیغمبر اسلام که طریقهها
پرستنده هر یک را بر تبه الوهیت رسانیده اند. نامورانی هستند که بی اختیار نشان بخار ظهور میکنند. با تواریک
لوته و ژاک روسو کالون از انطباق اند که چنین مقام روحانی و قدرت نفس را از انزاده میگردانند و بهر شناخته شده اند. اما
کیست که تواند مکر شود که حکیم توسی آن نایب عصر خویش که عظمت معاش چنانکه باید و نشود بهر جهان را روشن نیست
در عصر آن مقتدا این نمرده است! توسی آن حقیقت شمسیت که گریه خویش را بهر تیر خلاص اهل محلی
در و خیم گزیدند ولی بقوه دلا و بر این عقلی و منطقی و در نتیجه تفکرات عمیق در عالم طبیعت یکبار و پرتوهای خیم و سنگین

مزد و سرور از انکس سیم بیت کوشیده اعلی کلام حق را بطوریکه از تعلیمات مسیح مستفاد میشود بسبب
کریده است. توسی آن شکسته و بازنده هم در این است که بدون هیچگونه تظاهر و تحریف و اصله قوه فضل
و حال سر حلقه و پیش قدم نویسنده گان بزرگ عصر خویش بشمار آمده است. بالاخره توسی آن منتر شناس
در اسطگوسیت که با هر کوششیکه در راه حق و راستی نمود با رما چنانکه رسم زمان است حتی از یک نیل وادی
هکون و هکفو در یک خط تعلیم و تربیت بوده اند زبان طعن بوسیش دراز گردیده گهر آئین نوع پرستی و ادراک محال
فرض نموده گاهی مواعظش را با طرز زندگانی و طبیعتش که در تقاض خوانده اند و بی استعداد است بی مزد و پاس از هر جهت
در باره وی شده است.

این است رفتار اهل زمان نسبت به نایب بزرگی که با بضاعت مزاجه قم میخواستیم چنانچه در باره اش
سخن گفته شود.

بر مقتدا بر با وجود کثرت پیغمبری دنیا و زمان معاصم سنویت آیا چنین باید فرض کرد که عموم ناس از
ناس سنویت گریزان و از پاک اندیشی بیگانه گشته اند؟ و حال آنکه برخلاف چنین نظریه و برغم مادیات بل نیست این
افراط و سبها بجا مادیات و هوا پرستی مردم این زمان است که ایدان قدس و صفویت و وقت بوقت در عصر حاضر
و از هر جنبه انبوه کشی از خدای سمیت آن بزرگواران گوییده است. دستورایش چیست؟ دستور آنان دعوت بزرگان
ساده و اصول عدالت و داده را پیرو بودن و در سنن مسویت و استمداد و الماد است. به همین جوهری در خلقت
و خویزنی بر سلسله سپردن اختلافات و حاکمات و نفرت طبقاتی را بر رسم و آئین برادری و یکسانی تبدیل نموده است.

بر مقتدا بهینکه طریقت سنویت و پاک اندیشی بصورت دست تیر و احکام دینی بیرون آورده میشود آن
یلمجری از زبان نیست و محاسن اصلی را در خذل آنگونه تفسیر و تحول از دست میدهد. فی اکثر از این نمرده است که نفسیه بجای
نوشته با آنکه اهل دنیاات شریفی را که در بار دارد و خوش در منصب زمین که دوزخ سعدن هم و فضل شناخته
شده محمد و علی خاموش مانده است. در عالم ادبیات هم شعرا و فصاحتان چه با شارات و کنایات عرفانی و چه
بهر است لجه و فاش گوی مردم غم پرستی را تبخیر و تومیه نموده اند. اما در هر فقه سنن و آثار و قلم این فرقه
بالذات اخلاصیت و از این لحاظ در اشرار و آثار آنها نهایت بهر دوی و شفقت و در باره ستم و کمال
و در دستان عالم بشریت پیدا است بدون آنکه ملت عصر صاحب بشری درست و سبنا تشریح شده باشد.

پس از آنکه دجیات را که غیبت و پندار بهر از آن در دنیای هم و ادب ابراز شده که مخصوص طبع شاعر و اهل تبحر
می باشد که چه فلسفه نیز که داشته فکر و تأمل را بیشتر دوست داده با نظریات بعضی دیگر خوش می مشول
گرمیده اند با تئیه بر اینکه بین شیوه و آلت تفریح قرار دهند و بی در دستان شریعت که مادام در تصد و بکار با
بیدارند هیچ دستور مستحلی میان ندارد که گفته های ایشان هم برای اهل ذوق تاکنون در حکم و قمری مکتوم است.

لیکن دوستوی دستور صوفیت و پاک اندیشی را در طرز زندگی و معنی و تبحر دریافته و زیاده و زیاده
اعتقادش بخیرهای خود بیش از عقیده بر ایمان قدم است که از خود در دانشندی و فطرت خود پسندی سخت نفس خوش را
مرور پرستش و اغراض قرار داده پس هرگاه از خوشنواخت دست دهد در ظاهر او از بند او انداخته است! چه از دست
با آنکه غرق موهومات ابدی می گشت، هنوز قبشر پر از ایمان و مانده بنگارن و یکیش آن دی که در سلف میزیسته اند
بچکار دست توکل و توشش از آنکه خدق عالم و مبداء کائنات امید شده کوتاه نگرییده است.

همین سخن و شاعر خلق و نیز در سب از خود و کس در دوستی بود که دوستوی را بگوش آورد و بکن
داشت که با حرارت دشوار و غیر قیام نموده معنا اعتراضاتی بی در پی موهومات رایج کرده در سب و بود که گوهر سبخت را
از صدف شکار بویج و بسود و سبدا ساخته جوهر سنی و حقیقت را در برابر دیده اعتبار نگذاشت و بهین سبب بود که حکم از او
دی از او متعجب و جا بهایت از معجزه در حقیقت از خود و کس صادر گشت.

حکم از او دید که از مقام قدس در باره دوستوی صادر شده بود با وجود مخالفت شدیدی که دوستوی
از او بر زبان بر خوش و در میان از یکسمت و از سمت دیگر با دولت نگاه داشته بود تا مدتی به ثانی پیش می رفت و در
واقع جاری سطلق نبود تا آنکه دو سال پس از آن قضیه - بمهر سال ۱۹۰۱ بواسطه طبع و نشر کتاب "رست خیز"
با حقایق تخر که در آن راجع است عمل شده ماده را سخت غلیظ کرد. از آن پس تخم بماد دینیه سی سال بیشتر را نوشته شدن
دستان دوستوی و ضبط و تفتیش کافیه است همانند وی به دست پلیس در زمین خود منقض و تحویل گشته شده بود
در آنست که یک چنین کتابی نشر داده بود و می عواقبی ناگوار را پیش از آنکه مجرم شخص از خود است بخود گفت. اما از جانب
دیگر موجدیک های مظلوم و بی زبان بواسطه تبیینات صحیح دوستوی صدهای زنده آشنائی بگوشتن میر سید که
جوهری صاحب آنان را شرح داده و مخرج احوال خلعت آشتال آن بیچارگان شناسا نموده بود.

دوستوی طبعاً و هم نظر به روحش صحنی تر جان خوب و شایسته ای برای دوستی است این می بود

زیر آنس نزدیک با آنها وقت کامل در احوال و اوضاع مختلف آنرا هم چه در وقت جنگ و چه در زمان صلح برایش مسیر
شده با نیکی و درشتی آنها درست آشنا بود. خانه سیدی قدیم و معروف خانواده دوستوی "پستان پویانا" (پستان پویانا)
که مسکن خود و برادران و یکتا خواهرش می بود و در اوایل زندگانی یکی در آنجا سپرده و دو خانه در آن بودند نه تنها از آنجا که
زود آن به سمت یکت زیاده نگاری که دور دست واقع بود و به پنجرین سردی آبش در وقت سبکین و غریابی آنطرف
شده بود بل پستانها که در دهلی از صفا و با قین نیز بود و در آنجا خانه را یکت ندرا سات طولانی را در دوام
دین و عبادت با معنائان خود میگذرانید.

در ضمن اوراق تذکره "عمر طوفانیت" خوش دوستوی در گذشت می گریست نام
که میگذشت و از باقیه می ست که در خانه آنها چند میمان بوده در جایی گریز یک موقع خاصی میزند و آن
شبی است که دوستوی با سایر اطفال هستن خود در تاریکی برای دیدن حرکات گریشت در یک لوط چوبی
در پهلوی منزل وی در بسته پنهان می شوند. در آنجا میشت بد و معاد و از آنجا که در راه حق و کلمات مؤثره
از ده شیشه می شود چنان دوستوی را مجذوب بنماید که پس از سالهای دراز در آن لیکه خاطرات طوفانیت
خوش را به تخیل می آورد و یکباره همان امواج مفیدت صاف و بی آرایش کودکی وی باز برکت و صبا ایش
بجوش آمده در گریه مطلب بی اختیار میگوید: "ای گریشی بزرگ مسیحی، تو ایسانت چنان قوی بود که خدا را
براستی بخوشتن نزدیک می بینی. مثل توبه پروردگار چنان گم و سرگردان بود که در حال عمر و نیاز کلمات بودن
فراغات ترکیب و ترتیب الفاظ از بهایت سلسله میزیشت. کدام شاد و ستایش بذات حق میگوید از آنکه هر
جمله تفریب و توغلت میگوید خود را بآنکه معجزه یافته از شدت گریستن ز خدا خود را با آب چشم شست و میگوید!

این تصویر دینی و عقیده دینی از جوهر پاد و شسته ای زمان خود علی دوستوی بود که بعد از او در ادبی
مؤثر و شیک غوطه در میشد با گشت آن خاطرات قبش را شفی داده تعلیت روح بدو می شنید. این غلطت
سبب بریکه دوستوی در کودکی در باره موجدیک با خود احساس می نمود و گفته کم و بیش از اینجه بگوشت شده
زیرا گوشتهای دی بجا طر صدح احوال آنها که بعضی را در کتاب "آنا کرانیا" و هم چنین کتاب "صیقل" ذکر
کرده و همچنین مکتب جمل و خود را می آنرا دوستی بیاس و هم پیشرفت گردید. آنکالت نمیده ای برای
باقی بود از زمان جنگ با ترکها و صوبت و تلخی های آن ایام که مکتب هدایت شخصی او بواسطه عده نفی که در آن

جنگ داشت بودی معلوم و مستم داشت که چگونه یک سر باز داتی در حلیه در میدان خبر و نهایت داری
که غریبه را شجاعت خویش نیست میبکشد در میان بخند و دزدان باطن نیز قوی و پادار است
در صورتیکه آنصفت را در یک نفر نظامی بندرت میتوان دید

مقداری از حق تأثیراتیکه بدستوری در اموریت های نظامی دست داده گاهی در ضمن داستان
لشکر کشی و پیکارهای نامکون در دستیه در دفتر "جنگ و آشتی" باز بشکلی دیگر از آنها اشارت میدود
از آنجمله شب پیش از میدان رزم تجویز و از گفت و شنید بن پرس آورده و پی کار روبروی تیموخین که
یک تن سپاهی دود و غبار پرش آورده است بدین منظور میتوان پی برد که آنوقت رستم که پرس مشت را در حق خود
پی آر را متلب کرده میگوید: "پیر دزدی در جنگ حق نیست صرف بر او در حق حق حربه یاد داشتن اسلحه
و استعداد قشون نصیب هیچ لشکری نبوده و نه هرگز تاکنون پیر دزدی در میدان نمار به نیجه آنگونه عمل نموده است"
پی آر میپرسد: "پس چیست که آن نیجه را باعث میگرد؟"

پرس گفته پاسخ میگوید: "آن نیجه اسلحه در او در دست که در من است در او است"
در اینجا به تیموخین نوکش میگوید: "و در یک از افراد نظام است"

پس فرق بین رویت حسب الکا به فرمان و افراد سپاهیان را متباینه کرده در آنجا
چنین میگوید: "مسی از صاحبان قشون در ف آماش از جو شافع شخصی هیچ نیست هر گونه دشواری و موقع
تاریک برای اغلب آنان فرصتیست که رقیب خویش را از پا در آورند بر رتبه نظامی خویش بفرمایند
نشانی بدست آورند و یا خمر ز جابه و منصبی برخوردار شوند در این دقیقه تنها چیزی است که خاطر مر اشلول سید
و آن این است که فردا میسر بر او قشون روس و علیحد بر او فراموش با هم در او دقیقه بگذراند آنرا
با بهمت و حرارت بکشد از هیچ چیز فراموشی نمیشد برود پیکار نصیبتان در چنین روز است"

در این لحظه تیموخین بر زبان سارده آورده میگوید: "روستی و عین صواب همان است
که خواب و الاز نمودند هیچ باور یکسید که پیک از افراد فوج ما هنوز یک قطره کنیاک نخشیده
آنها میگویند حال روز خوش نیست!"

در آنروز داری و در فوجی پی آر از شجاست و پاداری سر بازان و میر و رول در زیر

آتش دشمن در حیرت مانده بود و فغان بر حق در آن صحنه کارزار بی اختیار بر تیغ افروخته سپاهیان افروخته
رخسار یک ران بر آن درخت نترسید و چنین می نمود که او را طبع خبر و دفاع از هجوم خصم در آن صحنه غم
داران و جملگی است در طبع با آن صحنه رشت و ست گروه سر بازان در آنجا جنگ یکجا داشت و چون دفر
سفید روی است که با نگاهی بر او نیم با طرف خویش و شمشیر فرو داده او را در حال نبروت و متب رفتن
بوده و پی آر او را میدید است

در جای دیگر تو کستوری از جوت و جلدوت و وطن دوستی حبیب طبعات نظام بطوریکه راستی
و عدالت را سرور است سخن رانده لیکن عده قهر دمی معلوم است که با دلم با نبروت سپاهیان و افراد فوج پیشه
چنانکه در چشم کردن اخلاق و اطوار پلوتون که یک تن سر باز داتی است در جبهه است گرم تو کستوری را
در باره وی در ضمن داستانهای دفتر جنگ دشتی از سطور نزل بدست می آوریم

پلوتون کارا وقت پنجاه سال از عمرش گذشته بود لیکن سن او را فقط از سن او جنگا نیمه در آنجا
شرکت داشته من به همین که زیر او نیمه است میدادش در چه سالی بوده است هر بار پلوتون میخندید
و بسیار هم خنده را بدو دودسته و دهانه میخندید و سلم در دهانش نمایان میگردد یک تار موی سفید نه در سر
و نه در ریش داشت قیافه و شوی می معلوم است و چنانکه می دهم و سر آمد بر چیز بود باری ویرا اشارت میدود
گویی من بسیاری بر چنین دشت لیکن صوفی بود که از فطرت سادگی هنوز داشت جوانی را باخته و آثار وقت
در آن نمایان بود در وقت مدتی پس گرفته بود و گاه و منبری معلوم و خوش رنگ داشت بر آنچه میگفت
بعدی سیس در آن بود که کوی آبی بود که از سر پشته صافی جدا میگردد او هرگز فکر نمیکرد از پیش پشته
و از پس چه چیز داشت اما همیشه سخن می آمد از آنکه موزون و لطیف معلوم و می در شستین مانده و نمید
که به راهی اختیار بوسه می آورد شبها که خواب میزند و باید ادا که از خواب بر میخیزد و تعادل
این بود: "منه ای باشد که من مانند یک تخمه سنگ خواب رفته و مثل یک گریه مان تا ز
از جوی بر میخیزد پلوتون بر چیز دست داشت چندان خوب از عده هر کار بر می آمد و می کار میکرد
چهار ششتری میبرد روز و روست را انجام میداد رنده های دقاری را از سر بر میداد
پسینه او زنی گفت های خود را میکرد و همیشه بیک کاری اشتغال داشت فقط شبها اجازه

مجت کردن و آواز خواندن بخود میدهد. البته آواز را مانند یک آواز خوانی که متوجه است چطور مرسوم بود
 گوش میدهند و میگویند «دلی مثل یکن با که با طر مشد و خالق کل رشیاء میخواند نموده سر را میسوزد و چنین
 حس می نمود که آواز خوانی بهافت در لازم میباشد که راه رفتن یا دراز کشیدن را بوی این واجب
 و لازم باید شنید. آواز خرین می گرچه با شباهت کی بصورت زنانه داشتن نسبت بقیافه عسلی او
 مغایری نمود اما راستی اینده تعلیم و شیرین بود. پس از چند هفته گرفتار یک ریش از نور رسیده بود
 چنین می نمود که از آن بشوره دروی تراشیده سر بازی که باریت اختیار کرده بود و صورت حقیقی بدست
 نبود خدش گردید باز بشکل روستائی همیشه گی و مودم خودش در آمده بود. در پیش چشم سیرین بدست
 یکن سر باز می شد نبود که با وی شوخی و بذله گویی میکردند در پی هر قسم فرانی روانه اش می کردند و نظر
 بی آواز او دم همان منظره و گی و درستی بود که در اول شبیکه در جوار هر که مرف کوه بودند او را دیده
 و با آواز او بود . . .

(از آواز شبیکه)

این بود وقتی از دفتر یادداشت و کیمه « در زمانی خدمت نظامی توکسوی در آن جبهه پیکار
 تاریخی که محتوایش با نا انکس خفنی از وضع زندگی در آنجمله شناخته شود.
 دست در تیکه در دفتر بود از مطالع میگذاشت و از شباهت است با نظریاتیکه در ضمن نامه های سبک
 از او باز گردید به خصوص در قسمتهای دوم و سوم آنرا است. و بجزی که شگفت میداد تا شیری که از حقیق جنگ
 در محینه یکجوان بزرگ کرده که تا حدی معتقد بود اب و رسوم خانوادگی بوده و تغییراتی که در احوال وی پس از دست داده آن
 قضا یا دست داده تا چه اندازه بوده است. توکسوی با نوشته های در توسته منظر شخصی از حوادث جنگ با خود
 برداشتن وی بودن بنایت منظر روزگاری بود که در او خرمی و «کیمه» به پیکار و جوع و محبت نمود. و این در او
 از جنبه دانه اباب تم و جنبه اصحاب محاسن و محافل پایتخت پذیرائی گم داشت با بی از او شد. البته
 این چنین شریفات و فوارشات اگر چه سال پیش میل می آمد می استان و شگفت در خاطر وی باری آورد
 لیکن اکنون با وجود آگاهی از فداکت زندگی بنای جنس آنگونه تلف بر است حس بیدار او را مردم متوش میداشت
 زیرا او هیچ وجه خوشی را با آنکه اهل علم و ادب که سرگردگی توکسوی در طرف دی جمع بودند موافق نمیداد
 در پیش چشم توکسوی آنها جاعی بودند که در پاس اهل معرفت و آنها را مشغول بظاهر بازی و

بد اخلاقی میگویند. بنابراین توکسوی در خطا کردن افکار خویش از ان مردم پس رنج میکشید. ولی با در خدمت
 مسک و از خدمت عقیده بین توکسوی طوری تخریب بر است معنی شد که سر که راه انداخت
 اینکه توکسوی کاغذ از اخلاق مهمت حاضر خود چشمانش باز بل کتیه از عالم علم و ادب بیدار و آگاه شد
 ناچار پشت پا بهر چه در پایتخت بود زود از عهد نظامی خویش استعفا خواست از روسیه دوری اختیار کرده
 چند وقت در آن دهان و فرانس و سویس گردید
 بیست و اندام کران مجری که از دیار گاه توکسوی را متفر میداشت در سفر فرانس
 دشت ده دستگاه گیتین و سرزدن کفر جانی را بوی آن دستگاه چنان در انتقاب خفته و بکدی
 بر شدت فقرت و کاهست دی از چنین طرز مجازات افزود که تا مدت زمانی آنوقت روح در او متعب میشد
 پس از دوگی از آنجا بسوی و چندین خوشی را در آغوش مناظر طبیعی زیبا و دلکش آن کشور و در مجاورت و
 مصاحبت با مردمی از دوستان خاص و خوش محضر یافتن بود که بالاخره استراحت و آسایش خاطر را فراهم
 گردانید.

تغییر حال فوق العاده ای که در نتیجه توقف و استراحت خدمت در سویس به توکسوی عیان
 دست داده از سطور ذیل که از متن یکی از سر رسالت خصوصی مجنون خانم کوکوشس آنگلک در اینجا نقل
 شده می توان دریافت در جائیکه می نویسد: « . . . گوئی فحیه کلی بود که در گلشن خاطر مشکف از جوی خوشی
 هر دم مشام جان را مستطرد آرام میداشت. احساس خشکی با وی دقتی بهر چیز که تا آنوقت بر من مستوی بود
 بنابر از سر زمین تن رفت بربست و بجای آن بدون آنکه خود غفلت بچگونه تحلی در خوشن بشوم شورش و شگلی
 هر دم محبت در دلایه وجودم پانهاد در می امی و شگفت را از فریادم گشوده نسیم شوق را بر چه دم باز میداد
 خانم کوکوشس آنگلک در توکسوی از ندیده های افتخاری اسپر اتریش در قصر سلطنت بود و بویسته
 در دایره مخصوص ممتازی رفت آمد میکرد و از هر باب قرب منزلت خاصی در دبار داشت. می زنی بود پس پشمنه
 و نیکو سیرت ولی در این حال بی اندازه به آداب شناسی معتقد بود و دنیا داری را از دست میداد. از اینرو با همه
 و مظهرتیکه از او درباره توکسوی ابوابی شد هر قدر هم در زمان بک و سنجیه توکسوی از این منشی
 با صبر و جوی احوال اجتماعی متقبل میگردد رویه و سیاق زندگی خانم را با همی خود ثابت و برقرار مانده

کترین میبری در آن راه نمی یافت تا با دانه در دست چهل انس و صد قندی یکوقت طریقی پیدا شده دریافتند که
اختلاف قصبه کار خود را کرده آنوقت بود که آخرین حقه آفت فیان گنجینه درخت بنیاست تودت میوم اشل
آنها را یکبار سکه خانه عارضی داری در انداخت

لیکن آن نامه با یاد کارهای بنیست از عهد تودت نادرست که تو کستوی بیک باونی از خویش خود
سین دراز داشته و مطالعه آنها موده بر هر چیز اعتبار میگرداند او را در تکی اظهار داشت بر سر راهانی خوش و با کذا
جات مختلف طبع خود را پی آشکارا سخن در یک فلسفه اخلاقی دی هنوز از دوره معتداتی پایدون نه نهاده بود
نشان میدهد بل فقط توکل صاحب کتب را حکایت میکند و از هر حیث مجموعه پربار استفاده بخشی است

از مطالعه ای از موسسات ادویه خانم کو کتس سخن دریافت میشود که بر آنچه تو عشق و طبع است امید و تبحر
در زمان توفیق در کتس در کستوی سرایت و در اسیر گم و در خوش پیدا شده بود تا شش نیز اثری نموده است چنانکه
در تأیید این مسئله کو کتس و در نسخه برین عبارت یاد کرده است: «تو بیش از اندازه غنی و بهین جبه در جوار
و محبت با تو بودن و خوشحال بودن غیر ممکن است من هیچگاه نموده است تو را دیده و از او نموده بلکه حقوق بری
شوم در خود اسیر گم باشم حضور تو فی الحقیقه خاطر استی بخش و خصلتی نیکو است که خود از آنها منفی روان
را نیز می توان بخشیده شادی و سروری اندازه و تقب باری گذرد

چند سال بعد و خانم کو کتس حمایت شیرین از اینکه چگونه کار است تو کستوی در یکی از رجال
مملکت مؤثر بوده در ضمن نامه خوش چنین بیان مینماید

«و الله با من ذیل را بتو میگویم: در این بازگیا یوز در موقع نامار در حضور امیر اطورین سولی
بیسارک کو یکت خوان نشسته بودم و با یکدیگر مفسده جوی خاتم دورا در باره تو امتحان نموده بمصدار آوردم
لیکن هنوز رسم تو بنام جاری نشده بود که او بایک شورش شده تهرچه تا متر چهار ضلع شروع تا فتن کرد و با
کمالست تو یکان یکان در چپ و راست جودن بازی نمود ما در یک در ضمن اظهار بدرفت خویش و صفت
تو را با مقتدیهای ساخته و پرداخته خود بیاد و فصاحت میداد همه درست و با اخلاق دی جسیع می آمد
تا اینکه گفتند شد که من با وقت گوش فراداد و متوجه فضیلت نانی او شدم آنرا در آن بیچاره توت
بریان و بدندان گرفت و آنرا ز در فتنی کرد و بعد فاصه خود را در قوس مسعود را کرده در عالم

ترقیات استقامتی و نفس را بر تبه اوجیت رسانیدن پود از نمود پس از رسیدن با وج بند پود از نهایی خوش چنان
در بند عبارت پود از پی سجد دور حایکه از آن گفت که قوت عالی که در پیش داشت باز جمیع کتای در مان گذارده
تا روی دستخوان بگوید و نقد بل و پوز که ناکان از رفتار در مانده از فرار فیم خود سسنگون و با دانه سرش طری
پایین رفت که دیدم جز نونک گوشهای بن او چیزی از سیمایش نایان نیست! چقدر افسوس دارم از اینکه
میتا کلمات او را اینگونه تکرار کرد ولی چگونه میسر بود همه صدهای بی انگشت و کلمات شکسته
و میربط بودند که سسده ام نمی نوشتند و اکنون جایش خالیست!

آزاد گوی بدینچنین مانش گفتن نوشتن جنبه ذاتی تو کستوی بوده و از خود سلی بدان خصلت خو
گرفته حتی در انتقاد تجربه که دارد و پسند از خوش بچکاره خود گذاری میگوید چنانکه در تمام عمر این رویه بر روی عادت شده
اعتراف نامه او اینسخنی را شد به دستور ذیل از صورت لجه دست است بیان می نموده است

«در حقوقیت مولایان پر شوری در سر بود و در آن جبه هیچ کاری کرده باشم در آن چاره
سلی شروع کردم به اندیشه در زندگی و چندی جو اسم مشول مطالعات در آن زمین میسر بود لیکن آنقدر
با افکار و نظریات من موافقت نمی نمود از آنجمله موده مذبی بتا که افتاد تا ده سال بی آنکه سیر و توب
باشم با کمال رضایت و آسایش فطر لمر از سیوه میگردم ترتیبات زندگی من نیز در ظرف اینست
طوری تقسیم و تقسیم شده بود که جایی دیگر برای آیین داری باقی نبود از آن پس وقتی رسید که هر خبر من چشم
روشن شد و دیگر زندگانی نزد من هیچ اسیر راهانی نداشت جز آنکه از روش خود زندگانی ازینان رفت
و بی اهمیت گردید

بعد از آن تو کستوی شرح میداد چگونه دو سال پیش از جنگ کریمه در قفقاز میزیسته
آن زمانی بوده که از افراط کاریهای جوانی منول گردیده کم کم بهوش آمده و از نور دماغی از خرد تازه کرده با عالم
ارتباط یافته بود آن ارتباط تا آخرین دم زندگانی با او یار و همباز بود و انقطاع آنرا برای خود امری محال میسجید
باز در جایی میگوید: «من یاد داشتهای آنقدر را با خود دارم و اکنون که بمطالعه آنها میپردازم در
حیرتم چگونه این می تواند بدان درجه شط و تعلیت روح حل کند چنانکه سراسر گردید گویا آن
ایام دوره تحول بهشتی می نمود لیکن از روزهای تباک و مسعود برای من میسر بود

قدوسی در ترجمه چنین می نویسد: « در آن دو سال مُطالعات معنوی بود که من یک مرتبه حقیقی را که پس
کس و سارده است به دست آورده و بنیوتر از دیگران بدان مسرت یافتم. حاصل آنکه من چنین دریافت کردم
که زندگی جاوید برای انسان حقیقت محض است. محبت مین را سستی و اینکه در زندگانی نباید خوشن را
مصرف دیگران داشت اگر سعادت و مسرت نلایق قطع و علی التمام را آرزو مندیت. »

بر آبی آتش کردن خود و هم آهنگی با افکار و روایات خاص نوسنوی، تا اندازه ای لازم است و وضع
و احوال محیطی را که او در آن زندگی سیکرده و نظر گرفت. از این رو البته نگارنده را قضاوت نیست که در
اینجا بخورچی و سیر نمویی سپرداند، بلکه مراد و منظور اصلی از تحریر این اوراق آنست تا جائیکه ممکن میباشد عناصر
و عواملی که محسوس موجود نموده آن چنان احوال و تئوری در تئوری و تربیت آن روایات می تواند بود بیان کرده باشد
زیرا پر واضح است که حکم آنکه قضاوت عادلانه در سیرت اخلاقی حاصلی بشود، بدو بایستی از عوامل
و وسایطیکه دست در پرورش آن سیرت داشته اند منصفانه و تحسینی حاصل نمود. باز همان عوامل و وسایط
بنوبت مفتاحی است و بدست آوردن آن مفتاح صرف از راه وقت و تجویز و تحقیق در هر خصوص و دیگرش
و احتیاط به همچنین غور و تأمل در اصل و نسب و صفت قومی آن شخص میسر میگردد. بنابراین برای حل معمای
شناختن نوسنوی و مطالعه در سیرت وی تنها نقش بی رنگی از او بر دیوار کشیدن روانیت، بل او را
باید بوجهی نیزین و منقش با طوار و اوضاع سرزمین بومی و کشوریکه در آن میزیسته است جلوه داد تا به واسطه
عظمت روح و مقام معنوی او را دریافته بی هر بزرگی و شخصیت سفرداد برده شود.

دیگر آنکه اینچنان اجماع کثیر و موافق انجمنی را که در نزد مایه گوناگون تشکیل جبهت ملک روستیا
میدهند بر میست از روی یک غرض و مثال ممکن نیست شناخت. لیکن برای منظور ما این قدر بس است که
از اخلاق و اعتیادات عمومی اهالی آن کشور پندار که توستوی حصه بزرگ عمر خویش را در آسنا و در میان
آن توده حرف کرده و از حیث میل و نسبت بدان آب و خاک قربت و وابستگی طبعی داشته و مادام
کوشش در بهبود احوال آن مردم می نموده است بر بسیل اجمال تذکاری بنماییم. پس بی مناسبت نیست
گفته شود که کینفر روس عادی با وجود زود رز شدیدی در لطافت بهره زیادی از پهنای
دشت و قطب خوردگی را در تمام عمر با خود نگاه داشته و هم گاه نگاه متدبانه و با حسن نوعی دورا

1

گريبان گرد و موی مستوی میگردد. او همچو لک بسیار چمدوب ریائی و دلفریبی جنس نسوان میشود، لیکن با نغز که در
سودی عشق و مهر و زنی پر شور است جنبه استقامت وی نیز ضعیف میباشد. از این رو گوی عشق و علاقه وی
بمان اندازد که دوام یابد که تصور دشمنی در رفتار وی مشهودست. داستان سرای گفت و شنید مای دراز
و پر آب و آب خاطر وی را بس شوق میندازد، زیرا طبعاً خراف و ایرادگیری منویست دوست است. در مسئله
پول رقیب وی بود و مصرف است. گاهی محبت و در نتیجه متعل و تمسحه کاری در امور پیش نل، خود را از دست
داده زیاد و از حد متعادل سبیل راسع حتی متوجع میشود. روسها عموماً بخصوص طبقه و باقین بسی بایل مشتاق
بیش خوش و قص و سبیل هستند بی آنکه عو قوت باشد. فتنوی خود را بسببند. از این رو دیگر جوان
چنین احوال، بواسطه اعتقاد محکم که بجز دفعویض دارند، از این شجاعت و ادن در هر مصاف و خطر را پیش از خود
و شکیا بودن از رنجور یا دلکی حکم قضا بر تن در دادن بر گونه دشوار یا از خلقهای دین مردم است.
از لحاظ سبکی نیز حالت مخصوص در آنها مشهود میشود. فی المثل، یک نفر دوس در میان است
معنی لوث از روی صداقت منشی را بر جنبه فزاده و تقیات شخصی شناساندن می کند و بی آنکه شمارا از داد
باشد شمارا دعوت بچوب می نماید. او خود نیز بنوبت حاضر است و از این تعب را گشاده با اقرب بکن است
خاطر خوش باشد. و با بسیار دوستی است و سرزمین در سفری کردن و عیش نسبتاً قدری مختلط است. به او متعنه
بر این است که آنرا که منزلت اجتماعی برتری از او دارند، هم توانا و مقتدرند و هم عالم و از خود، بدان جهت او در پیشگاه
با احوال خود نمیتواند پسندان بداند و مبتلا نماید، بل غالباً درباره آنها بدگمان است. چرا چنین نباشد؟ این بسیار
مانند یک حیوان بازش بهاره عاده از نزدیکی صاحب ندارد خود را نموده میترسد از اینکه با او اخبرت ناگهانی
بر او در راه و کسی بدو برسد.

از جانب دیگر دیده میشود محبت آن فرد دوستی در باره حسیونا تا آنکه شریک کار و شریقت
روزانه میستند باز آله بسیار جالبی در اخلاق وی مشهود است. تو کسوی بسیار از این نکته
اهمیت را در این صفت را با آن طرز خلص شوثر و مؤملدی که بیک تحریر خودش بود فرو گذاری نمیکرد و بایک
کتاب یعنی شرح سید را چهلونه عنضر موبیت با وجود سنتی و پریشانی احوال خودش به چاپ پای خود
ترسم نموده او را از برف و باران پناه میدهد! اسرار وی خود را در می پوشاند! با آن وقت که

بر اسدست تو کستری به سپهر خورش و دوستاش به بهنچین یاد داشتند که در دفتر روزنامه خود کرده تا
 مشغول بود و طبیعت گوی می دهند . اما در ای پشه زده از دوش آخر خشت در آنم عقب افتاده و در وقت
 شش وعده در نهانش جوش آمده است که در خن یاد داشتند و دفعی اشل می خوانیم : پاسی از شب گذشته بود به یک نظری
 به باله انداخته احب یک نظریه طرب نشط روح است بن دست دار . . . این اشارات در حالت که
 سوار بر "سورتمه" (گردن خن سر) مکتبی از بعضی راه های رفتی می پیورده است چه "دستانی پاک و غرق نیست
 ستانگان تابناک باهی سر" یکباره در او شیفه منظره زیبای آنانی در بزم ساقه است . و یا آنگاه که در موسم
 درین گردشهای با داری "از کشت سپیده دم سرخوش" و از بازده فیضات طبیعت معمور گردیده است .
 و آنرا آن که شش شنبه ای گل را در باغ دشتان گلستان و از هر سو توده مرغان خوش الحان فرا شیندن و در شش یک
 "منه سرانی آن پرندگان دیگر بوجه ماضیه و بر کسب اتفاق نیست ، بل آنکه مرغان چمن را بای محبت و مهربانی
 در زبان بل را به بخت گشوده اند" و در بهترین کورده است . بهرجه اینها بطریق احوال است و انی از اسدست
 آفندیست که تو کستری یکسر مجذوب نام صفت و جوده ای گوناگون طبیعت بوده است .

که چه در دفتر روزنامه و اسدست خصوصی ای یادداشت بسیار در این باب از نظر میگذرد و ملین
 بایستی سلفه محبتی در کتاب "قرآن" و همچنین در کتاب "سعادت از دواج" که تا از سخن چمن زاده و در میان
 اطراف بطوریه در آن دو دفتر به شرح دوستانه ای شین بیان شده لطافت ذوق شاعرانه و سخن آفرینی تو کستری
 در یافت کرد . آنچه بیشتر استاده بخشش کل مایه شفت میباشد ، با نامتقت گردیدن این نکته است که این چنین
 سخن در پی تازه و لطیف بی اندازه در توصیف طبیعت اغلب همواره و ششین با سعادت نوری و دل است
 که گاه و بیگاه بدو دست میداده است .

بناداشیه مختصری فیما که در آن سخن نامتقت و متعجب نگاه میداشت . در غمت و دستان تفت در جلک یکشت و گاه چند جریب زمین و دیوار و پستی
 بار و در آن مکی باشد که در آن پستل میوزید . یکی با بهر این آن استقلی را که منظر داشت بیشترش گردید . خود و زیاده سلفه میگرد و میار شکافت
 در وقت که در جوی و از دوی در جلک و در آن چنان با طبیعت پرندگان و با هم و با این ششگاه دیده آثار را به خود رام کرده بود که پرندگان را آواز
 کرده و خود میخواند و آنرا بر صفت بیم دانی بی جا با موسیقی میماند . حیوانات و مشی نیز نزد وی آمد و در دوش جست و خیز کرده و در آوازش
 میدادند . حتی با این دریاچه در دو کتب به نوس بروی ششیش آمده و شست میگردند . این چنین شش و شفت بی نظیر با ششین با هم محرابی شش است و اسدست .

بی بی موسوی
 می نویسد

فردنی یاس و نویسی با شرف تشکیک و توری که مردم باعث خون داز و لگی طبعی بوده به چنین عدم
 پیشرفت مسمی و معاصد می در راه غیر و شفت عام با ذخیره یکوقت چمن تو کستری را حاضر کرده و زینت
 میاد که نزدیک بوده است بر ملک خود کشی شود . چنانکه در آواز نامه خوش می نویسد :-

"قل و قال و درین دلدی بقدری مودت ب میشت ، شل کتب داری پنچن سپوده و بهیم بنظر میانه
 شت به دلم سن در صحت تبسم دادن بر گویان در صورت پنچن داشتند و انی خوشن از دینکه چه باید مردم
 آموخت ، بعدی عدت انگیز بود که مودت میشت . پس نویسی بانی رسید که بازده سال پیش تباهی
 نفس برآی من حتی بود و فقط ملاحظه میطوبت شویت زنگانی - یعنی عیال داری ، مود از آن مقصد بازداشت ؟
 و آنرا جش مودت تو کستری با مودزل آندو پونا برکت ، دختر دکتر برکت ، متبسم مکتوب بعد از
 چند مدت شاشته نامزدی با ذخیره در پائیز سال ۱۳۶۲ گرفته شده . در آن من تو کستری بیک عهد
 مسرت و آسایش نوری و در آنگاه که تا آن زمان نظیر چمن سعادت و مسرت و ادراک نموده بوده است .
 بر اسدست و می مسرتون ختم کو شش انگشت خود را و دوستش رفت و در این در آن ایام مکتوب شد
 در شش و به پوز دای شوق دشت دی در این مکتوبه زنگانیست . در این زمان تکرر توری و حتی پیروی اسرار
 عرفانی و غیره را عالم عشق محبوب سخته سعادت از دواج سر آمد و غالب بر برگونه نیال است .

در ادبیل تابستان سال دیگر طبعی بانی او بوجود میاید . در آن من که بهر جوان او با چهره ای "از دواج است
 فوق العاده" و در شش در بستر در آنگشیده و با طر ششیر گریان خود که در پای بستر او زانو بر زمین زده است و
 سینه ششیمی بر روی خود گدازد ، تو کستری چنین میناید که برای اول بار دریافت کرده است که در این هم بهر توری
 از حدنی نه هرگز در ده و از آنکه در صحت دوی دغم است . که قبل از مودت در تصور نگشیده بود
 که میوز ملین است از احوال ز ستام پوری لیکنه احوال بدوست و بهر اولیه قضیه زایش اول فرزند

یادداشتی بهی که از تجارب و ساد توری و در دفتر موسوم به "داکتر یا زنگانی در جلک از او" میکارانده و با آن داری من زیبا
 در ششده و از لحاظ تحقیق و ترقی در علم نباتات و سیرات از بهترین مسوات شاشته شده . خود و در مکتوب از دواج خود
 الحاح را در دست داشت . و باره مکتوبین خوش و بیگانه شفت معظوم میشت . عموما بنیت به بهنچین برهان بود ،
 لیکن جنس آدم را با بازده پرندگان و چرخان قبول و به سبب غنی یافت .

داشت را که حیاتش در دفتر "ساعت ازواج" نقل شده بود و گفته غیر تمام نموده است آنرا بوضع شایسته ای
بین کرد. زیرا در این مصلحه بودی محسوس است که آنچه دل را ضایع بخش و خاطر را فریاد انگیزد و گدازد بوسیله چند کلمه
تسکین گردیدن بشرش تسکین میشود. آن جوان عظیم فرزند بنیاد آردن است که مرید چنان احوال میگردد
و داشت که مردم اعاده اش مقدر نیاشد.

کلمت های سنگینی ناچار باید تو کسری در کتاب کردن داشت تا شهر خویش در سبکی به امور
خانه و عوالت احوال فرزندان نگذارد و معصوم از سرگذشت افتراق و جلیب "سرج و دماش" در او کار داشت
آنها بودند که بل آنکه جدائی آنها را سبب های دراز بوقی انداخت. در حقیقت در این زمان بود که افعی و یسعی
در مضطره غوی تو کسری گشوده شد و چنین می نمود که وجود او نیروی تازه یافته و از نو برانگیخته شده چنانکه او شکار
ادبی می یکی درستان "جنگ و آتش" و دیگری سرگذشت "انا گداز" و گویا نالین از تحلیف و تقویت
که پس از مدتی بدو رسیده و در دو کتاب از آثار او بارقی تو کسری در آمده و یادگار گدازهای بنیاد شده است.

در سن ادراک آن دو زمان بریح فوق الذکر و با گذار از آنکه یک صحیفه در توضیح و بیخنده بسوزان
"پس ما را چه باید کرد؟" در سال ۱۸۸۶ عکاش یافته تو کسری با بهترین دینی قدرت نفوذ عنوان را در جاس
و حاصل تشفی داده و تصور میکند. و پس از تصدیق اینکه "زنا هست که حقیقه عامه را غالب میریزد
و در این صحنه زنا مخصوصا صاحب اقتدارند" او بالاخره یک همسر مطلوب را اینطور مجسم میکند که:
"آن زنیست که در زندگانی فداکار را بشوهر اقا غوره و فرزندان را بر روی چنین مطلوب عالی تربیت میکند."
و باز میگوید: "این طبقه زنا نند که حکمران مردان و ستاردهای ایشان میخوانند که رید" در اینجا میگوید
"ای زنا! ای مادران! شنیدید که نبات دنیا را در گشت دارید!" اما در ضمن درخواست او از
مادران دنیا یعنی اعتراضی هم نموده است که در طی گزارشات بعد از آن عرض بسط یافته آنان را با خانواده ای
مورد عداوت و سرزنش قرار میدهد. در واقع تو کسری موضوع مادری را در آن کتاب کرده بود
که غرضه فداکاری نفس را بطوریکه در دفتر "زندگانی" که بنام صلیبی بعد از تحریر صحیفه ای که بسوزان "پس ما را چه باید کرد؟"
انتشار یافته نشان داده اند ثبت کند. لیکن هر محبت مادری را به وضعیکه در خانه خودش و دیگران مثال پیدا
کرده بود و گویا در دفتر دی شریف بوده و بی نا عصبیه او و وظیفه بزرگ مادری بیشتر معروض میشود

(صحیفه نادره)

براه خط و خود را می شده است.

دست دلال در این منشی نیست که محبت مادری ریشه دیت که در زمین خود محافظه کاری و دور افتاده
زیرا در نظر مادر محافظت جسمانی طفل اولین وظیفه محتم و مفروض است - اصله بواسطه پرورش جسم و قوت
که جان بودمند در فضای تن ممکن مقبولی یافته بعد از رشد و کمال پرورده شود. این طرز مادیت را تو کسری یکوقت
بمنزله کیمت پدر بجای خود پذیرفته. لیکن بوقت دیگر بمنزله یکو حقیقت خواهد و منسبت دوست بران پشت بازده
رد کرده است و بنا بر این عصبیه بود که تو کسری مسلک درویشی را بکمی تو کیمت روح میخواست و اختیار کند.
اما هر قدر در جوگیری از آن نیست جهد و پاشنه ای بگذاشت میکرد و همین باعث گردید که در پایان محبت آن
دو تن فوری ظاهر و خجسته بدست می شود و چون آنکه بر چلیک اداری دارد آید. هر چه بود نتیجه این شد که تو کسری
از آن پس در ادبی یکمی با انظار خویش مردان و سرگردان بود. صلیب میخواست میسرش غلظت. آتشش را طریقت
به دست نیاورد. چندان اینج سر بود که دیوانی تاب کرد و طر از این محکام است که تو کسری پیش از آنکه
از گرداب پریشانی ببال غایت برسد نزدیک به خاطر و دستار میشود.

در باب سرفرازی بر آنکه در رساله موسوم به "ما را چه باید کرد؟" بهترین اثره انتقاد نمایی
و شگفتیهای انور و فی تو کسری با عقاید راجع عصر خویش میباشد. آنچه تحقق است این است که آنکس که
نوشته ای روح نمینده را بجان مرتبه بنده مسدود و مضار رسانیده - نه تنها از حیاتش رات محروم
و مسدود می نماید بلکه به چنین از لحاظ نوع پرستی و تأثیر کلام میتوان گفت که آنکه که شریف در حرف صمدی
از کتاب در سبک زندی میباشد که تاکنون عالم بشریت را بهر اکر دیده است.

رساله منور حقایق ظریف و حاصل رشد نمایی تو کسری را در وقتی از مدینه در دسترس
استاناست مستعدی و عیالات غیر زبانه آنرا دوست جو را داشته و بوی قمار دارد و صحنه ادیان انقیاد است
"بجای تقسیم روح خود سر میزند چنانچه شده" چه با و بواسطه بغیرش معلوم دستم داشته که تخم فقر و نکست و
بیچارگی را بنا بر جنس از سطح نظر و مضامین سراسری ما خیلی پایین تر گذاشته شده است.
مستند چنانکه دیکان قحانه های شهر مسکو که بوز مغفولیت که در از تصور چگونه است و از بخت
تنزل کرده اند. مثلاً به خطی از گمان شهر بسار و اطراف که با وجود جریان غیراتهایکه بر اثر

درخواستی بی روی توستی و آنقدر می رسیده، ولی با هر کششهای خستگی پذیر شخصی او، خنجر دانه، پریشانی
 و سرگردانی، عدالت و امانی از آن فاجعه دست بردار نبود، بر دستکام خسته توستی می افروزد - و نگاهت
 از این تصدیق دنیا بدین معنی را مینماید - که بر طرف نمودن این تبار از کارها و بهبود احوال بنی نوع باطل می شود.
 رنج نمودن آنگونه حیات عظیم از جن بشر و ادعای قویتر از اعانه و خیرات در کار است. آری باید از سر پشته
 پاک شود!

هر قدر صدق این گفتار در حاکم و گونگی و انکارش به ثبوت برسد، در رویه دین - حقیقت امر
 برین صحت است. اوضاع اجتماعی روسیه را بیشتر تشبیه بر برای بی جز و دمی که که با همایه سکوت و کوشش
 از اثر اعتدال هوا شکسته طوفان خشم خود را بیک طبعی صرف می نماید. تاکنون در آن مملکت پر خنجرشی در راه
 اصلاحات را عکس العملی در پشت سر بود بطوریکه پیشتر خنجرش شکسته بطول در خط ترقی و عدالتی در آنجا پسند
 محسوس می باشد.

لیکن در ایام صلح و مسالمت بعد از جنگ که عهد، روح مردم روسیه بر روی اصلاحات
 و ترقی سخت به پیمان آمد و جلوس الکساندر دوم بر تخت سلطنت را مبادی آن دین مقصود بنال نیکی
 گرفته بودی ^{کافران} می رسد و در کار آزادی و مبادی آن در قید عبودیت در ضمن طواری اصلاحاتی بود که خاطر غریب
 آزادی ملین را مشغول می داشت. بیداری احسان ملی و انکسار فریاد های محزون - آن که در راه
 نامور وطن دوست - که میگفت: « حال را برگزاه» هر جا در طول و عرض خاک وسیع روسیه گوش ایلی
 می رسید. صادق کمر است نمود. قریب چهل باب بستان بکلی طفل دوستی آن بطرز دین
 توستی که در باستان پادشاه در سال ۱۸۶۲ اعلام شده بود منتفی گردید. عالم علم و ادب از نو
 زنده شده و فوج خنجرش میگرد و در نتیجه دسته ای نویسنده جوان در دایره فضل و کمال پا نهادند. چنانکه
 در میان آنها سارینش بهری مانند دستاوردهای، خنجر سوز و سیاق و سیم که علم کرده
 ادبیات جهان را از وجود خود مختار ساختند. اما بدینجا که مر آن شخصیت کوتاه بود، زیرا که در
 سنین شخص امپراطور را از دوا حاطه و از ادبش بر سران نوردند، و بواسطه دست اندازیهای
 نادرانه آنرا، باز اسب لا یم و شدید بر سر ایلی آمر و مستط شده و چندی نگذشت که خنجر خنجر

بسیاری از مکتب و مدارس را به نظام دبستان توستی منتزاع بستند. صدای جویبار را غموش و مطبوعات را
 عموماً در تحت فرمان سانسور گذارند. از راه حکومت منطقه سب ط ازادی را بر هم زد.

با این اوضاع و احوال غم انگیز دوره تاریخ حکومت استبداد بی انتفاعی و اخلاقی روسیه پیش از
 سه ربع قرن است که وقت بوقت اعاده گردیده و بار یک صورتی در همان دایره جبر و سلسله خوابان که باره
 دست قستی بجان و مال ایلی در از مینا سینه گذر کرده و بدون هیچگونه احترام و اعتبار حقوق بشر پیش می رود.
 هر از چندی در نتیجه ظلم و بیدار های فوق العاده از هر گوشه دکن مردم سستیده سر بلند کرده و حکومت
 وقت شریده در صدد احقاق حق بر می آید، لیکن هنوز صدای اعتراض آنها بلند نشده، سوراخ های محک
 شهری و دزدایای زندانهای برف اندوز سبیری بر روی آن سیارگان باز و آمده است. سوزنا آزار و خواهان
 دست طلب بر نهاده، هر قدر درخواست آنان برای آزادی سیاست مدنی در روش عادلانه با توره ناسی بی اثر
 مانده و با خون سردی ملتی میشود، باز بایک شعله اطفاله ناپذیری تخاصی خنجرش را انگار و ناکیه مینمایند.
 بهرجهت بر دنیای ستمدن بخوبی معلوم است که جاذب آنگونه درخواستها از طرف زمامداران روسی در باره
 آن مردم چه بوده است!

با منظور که سنگدل قیوم بدین طاعت و قهر و به مصر می آورده، مملکت روسیه نیز که از پیش
 اصل غیری شهروانان است، بعلت این دین اوضاع حکومتی، مگر در چار قطعه و غلظت شدید گردیده و نیکانی
 بر ایلی بیچاره تلخ میسازد. معده در درانه یک چنین قیله قضی قهر انواع اوضاع برادر کرده از جانب
 باعث آتشش داخله میگرد. خانه فوج و جنگ از روزی در آنجا، اشار داشت که حتی قوه بر داری
 سر باز روس تا چه اندازه ملکه دار و بواسطه اوضاع سیاست مدنی نامقبول آن کشور چقدر تاب و توانایی افراد
 نشون رویه تنزل و قهر گرفته است! با اینکه عوارض از دست معبودی غیر خواهان و نوع پرستان
 چه سخته میشود و از یکشت صدقه و خیرات در باره بود میگردانیک به مقدس گردیدن روح شده اند
 چنانچه ای سترت است!

از اینرو حضرت توستی از پول و دعوی می روی اثر بودن چنین دربان بکلی در دمای مضمون
 بشر نه تنها تعدیست، بل برستی ایمان نظری ناگفته است، و همین سبب گردید که آن روح بین با غمزه

دست از دارائی سرشت خود بکشد؛ زیرا در مطلق جوی هم بر که او با طرز راسته دل خویش میخواست برای خود اختیار نماید.
تقسیم اهلک وی بین زن و فرزندانش که پیش از او در مطلق عظیم روسیه در سال ۱۸۹۶ میلادی تا حدودی توکستوی
از او در مال دی را راحت کرد. پس آشنگردین به تملکات مانوی ژورژ در روزهای مصیبت تحلی و اضطراب
و تشویش عموم بیشتر در امور محکم شده که اخلاقیات را چندی بسکه زمین داری ترک کرد. ^{با وقت بهر تاثر خواند} اول کتابی را که توکستوی
از تألیفات آن مستخرج از کتابی دیگر است و در دست بیان مکتوب فاطمی ابی نهایت مشهور است
مانا دفتر "مشکلات اجتماعی" بود. پس از فراغت از مطالعه آن هنوز در تحت تأثیر او بود و مایه حصول
نویسنده او یگانه بود که پیش از آنکه کتاب موفور یعنی فقری موسوم به "توقی مکتب" به پیش آمد
آن تا بیست که جوهر دستور اعتدالی مانوی ژورژ در متن او نقش درج است.

نقشه ای که مانوی ژورژ برای مالکیت زمین کشیده و مسئله ای که در این باب طرح کرده است زمین
و موجب نظر حیات که با دلایل عقلی و منطقی و اندیشه صحیح مرتب شده بود و از آنجمله با منظر توکستوی که با دلایل
و مسونی عالی برای توده زنجیر بود موافقت میکرد. زیرا بدان موجب عاقبت راه اقتصاد مکتوبی برای همه مردم
و سیده بزین - از بزرگترین مالک گرفته تا ضعیف ترین و متانی - معلوم و یکپسند دستورات مستول و پاکیزه ای
منصف تین مردم و دله را بین غنی و فقیر میل آوردن در آن تجویز شده است.

نظریه مانوی ژورژ در دستور وی هم سحر سحر و هم نزدیک بهم است. آن بطور خلاصه این است که:
حسب اوند تبارک و تعالی زمین را که مایه رزق و منبع ثروت و گشایش است برای جمیع باشندگان زمین آفریده.
بنابر این حدود و تملکات زمین بر همه دوی از خدیق خلایق و در داداشتن برابر است. اگر کسی
بایست قطعه ای از زمین موجود باشد تا مدتی است که آنرا ابراهیم کرده مال و دله بوده آنرا بفرجه سیدم
توکستوی مالک فعلی را منظور داشتن به بیست جمهوری پرداخته از آن استفاده نماید. و درست آنکه چنین تادیبه
مال و دله را تنها مالیاتی بوده باشد که بر ماستا جرح تحصیل و بخواند دولت دارد شود. هرگونه مالیات دیگر
دارائی که بابت از حصول زمین دثره و تسخیر است باید ملغی و منسوخ گردید. همان مال ابراهیم که بر
حسب استوار و ارزش داتی بر زمین بسته شده بجای آن قرار گیرد. با این ترتیب بدون آنکه تجاوز و
تعدی مفرضانه بحق کسی شود و بدون ضبط و تقسیم مملکات کسی و خواست غیر عادلانه بر مردم

همان سبب شدن عیالت انحصاری بخودی خود باز خواهد ایستاد. در این صورت کسیکه می داند مال ابراهیم را از وی
ارزش خاک در سر زمینیکه واقع شده. حال دگامورین جمهوری از او میگیرند و اینکه دستمزد زمین بر حسب اندازه شخصی
نیست. البته زمینی را که ابراهیم کرده با برنج و گندم داشت و از اینرو آنکس که میخواهد قطعه زمینی را به تصرف خویش آورد
آنرا باید نماید و طر جمع است که با پرداخت مال ابراهیم بی مانع و مانع بر نوع استفاده مستول و بار آوردن محصول
نازدون است. بر طبق این دستور مردمان زنجیر در زندگی کسب و کار از او خواهند بود. از آن پس آنها مجبور خواهند بود
رنجهای محنت را بر خویش ببار و با ابرتهای خفیف بکارند. بکس موفی آنکه به تحصیل نان بخور و غیر قناعت کرده
ماحصل دسترنجش صرف تقشیر و بوالهوسی شود و نه اینکه بواسطه انحصار زمین آنرا زبانه فرمان خود خداند
بشود. آنها خود بخوبی موله و بار آورنده مستقل خواهند گردید. هرگاه خرج یکجمله و منحصر بر اراضی از وی چنین
تأمین منظم و مقرر شود بی شبهه بنای تمدن امروز که شلوده اش بر نمود وی و بندگی صنعتی قوم گذارده شده
بر هم ریخته و باین باب طمعدل و آئین مملکت تازه ای گسترده خواهد شد که موافق عقل و داری مواب و
نیک اندیشی و برابری بنی نوع است. (۱)

توکستوی پس از آگاهی از نقش اصدات مانوی ژورژ یکمردل بزبان داده داران دستور
جانب داری میکرد. از وی دایم بود که روزی باید که مردم از خود دانش و معرفت بیابا و گویند تقسیم بندی برای
نفرت انگیز را که در روسیه با روحی داشت دیگر تحمل نهند. مصاحبت و معاشرت با مانوی ژورژ
در آن روزها بیکه مشت و دله بملکت ادب یا سنا یا پودینا آمده بود عقیده وی و احکام تو که در نظرات
دیشینا دات آن فرج پرست امریکائی بر استی عناصر تنبیر و تریل و وضع اجتماعی بقدری قیاس موجود است
که عالم بشریت می تواند با فوادمه جوانی از سر گرفته بی مسوالاتی ضرر بر طرف سازد.
لیکن آن پیشیندات و طرز مملکت با دوستایان را بملقه زمین داران روسیه آموختن چنان تکلیف
مشکلی بود که حتی کتب نابغه همچون توکستوی امید داری چنان تکلیف و بکام نوظیفه را از خود دور میدید.

توکستوی بی بودن از تجربه بکل و ببارت از نفس بام و اموی و حبش بشود. بنابر این منظور
سج و مقل خواست جمیع و محافل بشری را بدون آنکه افراد آن جمیع و محافل را تشکیل بدهند خوب و کل شوند

(۱) برای آگاهی بیشتر از دستور مانوی ژورژ رجوع به فصول چهارم و پنجم از باب دوم بشود

با وجود آنکه دوستی میان خط و نگارندانی تا مدت ها طریقی را میگویند که خدای عزوجل را میگویند که اینها
جریان مستقیم است و احوال و در دروغها و موثریکه نزد دل پیش از گوش به مهر خود نوشته اند و ساریست
خود داری و از عمل کردن بفرمان نامه مینویسد که دوستی و خیرش را از منی و قانع سازد که چنان
است و بعد از این است یا نه . که چه نامه بود و کور در سلطنت و دولت و در شرف یافته . لیکن چون بران
خیالت دوستی را با بنده ای روشن میسازد . نقل قسمتی از آن برای قاری این سطور بی منت و غالی از
اهمیت بنظر میرسد .
این است متن آن نامه .

« . . . من بواسطه اختتام بن عقیده و رویه از نگارانی خود می رنجم و ده ام . سوئی غرضم
اینست که بنده منم و در امور منم که طریقه از نگارانی یا سبک مادی خود را بنظر من تغییر دهم . و نه آنکه
در من افتد و بداند که از تو خواست اختیار کنم . زیرا که در این نامه میگویم با او بسبب غیبت من اطفال
که هنوز خود را از آنچه بنده و پسران آنها میگویند است محروم داشته و سر آمد بر چیز تو را میگویند که در ام . اما پیش از
این تا به حال این قسم از نگارانی ش زده سال اخیر در من نیست که پاره اوقات با تو مبارزه نموده برشته است
کنم . زمانی خوشتر را انوار که تسلیم قربانیت و بستگی گرا گزینده که در رحل و عشق من وجود داشته اند
باشم . . . حتی میباید و با در من شست سالی بیکبار او کرده که در جوی میگذشت . هر آدمی که در این
داری بایل است مبنی بر گفت کردن در پاره و پاره و بطلت روزانه . باقی عمر خوش را در راه خسته میگذراند
بنابر آن که بنده منم و رسیده ام . بابت شیان روحی نام است که در این راه و دوستی منم و اگر
آن مواقت و هم سازی که منظور است بر اینست که شود . اقله ممکن است اخلاص و مروت و مروت و مروت
زندگی و جسدان خود را بدین نحو تقصیر سازم .

« هرگاه من جسدانی اختیار میگویم قطعا آنرا در خیرت شدید و جودت زیاده
افتاده توید من دست میدارد و با غرض میباید از این که به تقصیر خود عمل کنم و دل آنکه چنین عمل
واجب میدانم . بر جهت . هر قدر رفتار من تو را آزرده است تنهای بخشش دارم . . . سوئی غرضم
معموماً بنده ای بودم . نه سرانگ از من که و نه از من دیگر باش . . . روانه شدن من از نزد تو

در حقیقت نباید چنین تعبیر شود که مرا از تو شکر میگویم پس معلوم است که از تو بوی آمد . و در توفه تو نبود .
که با من مظلوم باشی و آنچه را من بیکم تو نیز بهمان چشم بنگری . در این صورت تو را غیر ممکن بود زندگانی
با خلقی متغیر داده بر آن مقصودی خدا را میگوینی که مقبول غلظت نیست .

« . . . بعد از اینها من تو را هیچ وجه تقصیر کار نمیگویم . بکس با طاعت و پاک گذار نیست که می بیند
در از که زندگانی مشترک خود با تو از نظر ذخیره دارم . خصوصاً اینکه اول آنکه که میباید به شادمانی
و عشق و محبت مادی بدانیچه تو را تا سورت بود تحمل و بردباری نمودی . هر داری را تو را و دان ابراز داده و نشانی
های بزرگ کردی . . . لیکن در قسمت اخیر زندگانی ما . از پانزده سال به پیشرفت . راه منی با جود و معیبه
گرفتیم . منم خود را متعصب نماندم زیرا که خطه میگویم اگر تغییر در احوال من دست داده . آن نه بواسطه تو و نه بواسطه
دنیا است بل بدین سبب است که جز اینم چاره نیست . و نه درباره تو قصاصت میگویم که چرا پیرو من
نشدی . بل مشکلی که از آنچه من ملاحظه کرده ای و مبارزه با هر قرین غلظت هستی . سوئی غرضم . تو را
دوست دارم و تو را بخند امی سپارم .

« . . . و اگر دوستی کناره گیری از مردم را بقبولی که آرزو مند بود و باش میگویند . لیکن خود را
و منی که در جب ذاتی بر میثباتی قوم است چه در رویه مملو و چه در خط عمل سال در وی بیشتر میشود
تا آنجا که در روز فواید خوش و شگفت از اهل خانه بشمار آمده ولی در میان فغان محسوس میگردد . گاهی
شدت تنهایی بر من غیبت می آید . در آن حالت که وقتی یکی از دوستان چنین میگردد . بوی تو
مشکل است تصور کنی من چه در یک و تنها بی شرم و تاجه اندازه نذر آنکه در جوار منند آنچه من
براستی هستم سوز است و از دلخواهش جمیع است . . . ولی در این حال دوری اینه بود که در زندگانی سرگرمی
خودت گزینی روح و آزادی آن از قیودات را مانند زخماء و با دیان خلق باید امری و حب است
از آنکه دانم که شش داشت که هر آنچه فانی و در گذر است از آنچه جاوید و پایدار است ممتاز
و مجزا شده تا معلوم گردد حقیقت چیست .

« با وجود زیستن در عالم تجرد اندر دنی او بودی بود که هر کس را کمال بود و دسترس میبود
چنانکه تنهای صیحت و دلالت از جمله دور و نزدیک بود میرسد و یا است تو یا تا مجمع دگر که

آمد و رفت بسیاری بودم از هر گوشه و کناره که بخاطر اشتیاق و دلگشایی می نمودند و
 هیچکس کسی از آن در رافت و جهرانی نماند و میگوید در هر حال دوستان و آب و سیر و مخصوص از یکس
 نبود. در اینجا لایق است تذکر داده شود که توکستی با آنکه همواره در ریاست اجتناب میورند و می
 رضا و نیست خویش قاید منوی شناخته شده بود. چنانکه منظور این بود که پیر و ان خود را باندای باطنی
 کرده لکن اطاعت و موافقت را بختار خودشان و گذارد. یکی از مشایخ او این است که "برای کمالی از من
 هستی نخست بر ملازم است بدینم هر وقت صیبت پس تو خود را اینک یا با بر لیتی دعوت و دستور
 و بخت و قاری کنیم؟" او از اندیشه های ناخوش و مسری و دلورانه جامع دینی بر گمان بود. و همیشه
 این بود که: "ما نباید بطرف جمیع برین منظور رفته تا اشل خویش را در آنجا بگویم بل هر یک از ما ایگانه
 مقصود باید این بوده باشد که بسوی حق بودیم... شاید میگوئید در جوابی با جماعت سهوتی مخلوط است بل
 درست است برای کار و فرین کوبیدن. لیکن این نقطه در عالم تنهایی و تجربه مجسمه ای خود بتواند نزدیک
 کرد. سن و سال را از خود بیکر مسدود و سی تشبیه کنیم که در جواب روشنی از باور بین آن
 مسبب لغت. ما را باستی بطرف آلوده شانی بودیم. در آنجا است که باور دیگر از جهات مختلف جان
 سمت روحی آورد و ما هیچ تر قه در یادش نمانیم. اتفاق و اتحاد و جد آئین منوی با دست و اندیت
 افتادگی و فرود می که ما را با یکدیگر و فرودش و تجربه و کار جوانی او شده بود و در این میگردید
 از اینکه و گمان را به پیر و از خویش سوز و در به همچنین بود و نوط تسلیم و افتادگی که مانند یک کودک مستقم
 نیات غیر خواه و ناسخ منوی خود را قبول و اطاعت می نمود.

و با هر مرتبه در آن
 نیت و تقوی و کار
 و جد آئین منوی
 دست و اندیت

سوی تافت یک آغوش انحرافی (مستزلی) و هتانی بود که در ضمن شادمانی راجع
 به الهیات منسوب به انجیل توکستی و انگشت و ادوات از نوعی صفتی عقیده مذهبی زبان طنز و شوخی
 و گفته و در نتیجه با مردم دیندار ولی بیاد آئینش و ارتباط حاصل کند. او سیه به مردمان عوام و سب و سبای ششم
 کردن مقدمات و از آنهایی که عادت به بنان عالی مرتبت آنهاست همواره با آنچه تقدیر قسمت است
 با توکل نموده اند و اعتقاد بر اینکه "آنچه میشود بار داده اوست." هر گونه رنجوری و شکست را تسلیم
 میکنند. از هم دوستی خود جادای سه گانه: ایسان و محبت و عمل را آموزش و بهر آن خود

هدایت آنست وفاق و هم زیور و نفس خویش را در آورد که بدون یک چنین موافقت برآیند صلح و مسالمت
 واقعی بچکس را در عالم میسر نیست.

قصه سیل از دنیای خویش را چنانکه در سن "اقرار نامه" خود ناخالصی پرده بین کرده در
 داستان "بابا سرچی" که نیز انکس نظریه توکستی در آن منوط است باز به تفصیل با دلایل اعاده
 نورد مطلب را چنین میگوید و آنکه: بر خدایت بسک دورگونی از منورن اغوا از نمایش سنا در آنجا است
 نفس و به ملک تجربه آمدن است که جنس بشر و طیفه خویش را نسبت به خلق و مخلوق انجام میدهد.

توکستی نظریه اصلی را به پیر و میورد ترتیب عملی منظور خویش داده بر بسیاری چگونگی
 یک مسد شریاتی را که "افسانه های رایج" نام نهاده بود و بسیار با ذوق و ادب و اناس میانی اند
 شروع به نوشتن کرد. از قدم به نگارش در سال ۱۸۸۵ میل آنکه در اوقات و زحمت زیادی در آن وارد
 رفت شد. او با شوق و غرضی شغف و طایفه مدبری و نوینگی را انجام میداد و هم نوشته های
 از هر طریقی را می آید آن شریات بر و میرسد همه را با دقت خوانده و مصلح میکرد. بسی اوقات
 آنها را اینها به نویسنده آن می فرستاد و بعد از آن خویش را در تجربه و سبب حقان مطالب اخبار میداد
 از زبان فارسی نیز نوشتناتی ترجمه می نمود و تمام اینها علاوه بر قسمتهائی بود که خود تحریر میکرد. اصولی را
 به در روش تحریر باره گوشه و شکر و معلمان خود میخواند بود که از زبان فارسی در وقت نوشتن به این روش نظر کرد
 و این فکر شایسته که بخاطر آنها که ب تألیف می شود منصب العین خاطر داشت. چنین رویه را که
 توکستی برگزیده بود خاصه آنکه در ضمن نگارشات خویش اصطلاحات بودی و معنی که با او اغلب
 برده و فراوانی طبیعی و معنیه ایانی و همان اخلاقی آنرا در این یکم میگرد. برای انجام منظور خویش
 یعنی صحت را بطرز ساده و فهماندن چنانکه میخواست پیشرفت فعلی حاصل نمود. با چنین اسلوب
 نقش تقریبات است که می نویسد و در هر دو قی از آن شریات رقم خامی خود گرفته مطلوب نامه میگردید.
 و تا آنکه از کلام مخصوص و سبک ساده نویسی که رسم او شده بود کمالی داعیه و بر مسرت
 نگارشات شرقی در می آورد. لیکن شیوه سخنوری و شیوه بدعت شخصی او در کل منشآتش جلوه گر و جهان است که
 تاکنون آنقدر استایش و تمجید که در عالم علم و ادب از نگارشات توکستی شده و یکس نصب نگذرد

و سبب خزان نمیتواند بود که آثار یکجک از نویسنده گان بدان درجه کاعده بر حسب تقاضای ضرورت ماطنه بشری نیست .

سند دیگر از کتابهای تبریزی است که می راکه تو کستوی بدای فضل تهیه کرده بود و با سند
 « وصف نه مای رایج » دی در یکوقت نوشت می یافت به همچنین مقبول عام گردید. نیات دورا روشن تر
 مینمود ولی است که این قسمت که طفل را در ضمن خنده ای از تاریخ و جغرافی و حکمت می آموخت اختصاص
 به خود رسها داشت. با آن کثرت مثل غل معلوم است و در دیگر فو صتی بکلی ابراز خدمت بصفت ادبی
 باقی نبود.

تذکره زندگانی تو هستی بفرکه یکنفر اهل قلم فصلی جدا گانه در دفتر سیره وی ایشال کرده
و متاسفانه هیچ حصه مستوفی از آن دریافت نکرده و این دایره کوچک که منظور مقدمه نگاشته میشود بجا نرسید.
لیکن بهر حال مختصر اشراقی در این بابی مناسب نیست. تو هستی حتی در اوایل روزگار خویش بفرقه میرسد
در آداب زندگانی چندین شباهتی بسیار آداب و دانشوران داشته زیرا اودنه گشته نشینی اختیار بوقصد
مطالعه در آداب و دی خود می بسته و نه جلوگیری از رفقای که محفل اوقات ادبی شدند می کرده است.
بکس فرارده و آفرینش را دوست داشته است. در جوانی در مدت اقامت کوتاه خود در مطبخ و بزم میچوشت
و نقد خود را سرگرم تبیح و تالیف نمی نموده که از شرکت در محافل انس و شب نشینی با محمود مانده.
الربا وقت بفرقه میرسد آن بابی معجب هم نیست. چگونه می آفرین چون بزرگوارده و دلایلی مانده او که از
هر سمت مورد اقامت و ناز و نوازش خانه های میزبان واقع میگردید بران محافل رغیب نشور!

از جهت دیگر مستلزم بودن در محراب دانش اصلاً ویرا عادت نبوده. حایمان علم و ادب را به
بذرت ویدوار میگرد و بچکس از ارباب فضل اوقات او را نیتوانسته است به خود تخصیص دهد.
پس از آنکه پای تخت را بدر در میگوید در "یاسنا یا پویانا" منزل گزیده مرادوده بانویسه گان
داهل علم و ادب را تقریباً ترک نموده ظاهراً طبعش فصاحت و بحالست با آن طبقه را تقاضا
نمیکرده است. مگر در تمام مکرّمه زیاری دوستان صلیق و دانا دار داشته. از رنجبه
فت شکر و چخوف داستان نویی و استاسوت کتابدار سعادت روسیه بوده اند

که جنب نزد وی میباید از آن لذات با همیشه خرسخت نگه داشته . در آسانی آن لذات با خداوندی
پیش می آید . - اتم از اینکه راجع به جنبشهای علی وقت ، با بحث در نوبت باب فصل و کمال در پیشین
و یا نقل آثار و یا شیرینی گفتار و محصران غرض - هر چه بوده ، چند لایه صواب سبب باز دست دادن و گسستی
در سطحات دائمی و استغراق در عالم رذیلات و تنویات میبود . در کمالی غیر از نگاشتن گنج ابدی با این
و نسیه گان نسل تازه تاس و نموده نداشته ، با بسیاری از آنها مکاتبه داشته و استعداتی در موضع نگاشتن
نمایند . وقتیکه آنورینت و محرومترین نویسنده گان جدید روسیه چند ماه پیش از بزرگ گسستی
منش تقدیم احترامات بمذات او آمده بود ، با کمال مدظنت او در می پذیرد ، ولی چنانکه سخن آقا یونس
چنین محسوس کرده بود که بین او و منش را به زحمت افکار و عقیده تعاونی نموده و حاصلی برایش موجود است .
مؤید اینست ، نزد وی زیباترین خود را از دست داده بود ، چنانکه یکی از دوستان میفرمود :
" من فقط بطرز اندیشه اهمیت داده ، آنگاه بی طرز نوشتن ندارم و همین روش در آنچه میخوانده و می نوشته
طرز اندیشه نزد او مدحیت داشته و تنها بدین ناظر میبوده . یقوت در او آینه و رساله نفسی که در آن تقریر و حال
و مصوحنی درباره او موقوف شده بود گردید . از خواندن آن تقریر غایب بود ازنده بسیار
مشوقت میگردد ، نه بولی آنکه رساله بر خود مقام شایخ او موقوف را در تاریخ ادبیات روسیه بیان
مینموده ، بل بدان سبب که مؤلف نکات اخلاقی داشت و شورید بر بایوان تأب را در روح آثار
ادبی بسبب پسندیده بی تمیز نموده بود . لیکوت روان نویس را که آخرین داستان فنی خود را نزد
توسستی فرستاده بود از آنقدر زیست الفاظ و عبارت پردازی لذت گوده بدو گفته بود : هر چند سعه
عبارات در حدود غرضش مقبول بنظر رسد ولی در هر نسخه و دانشوری را حرف یک چنین محصول ادبی
کردن بهمانه تحمل نمودن رنج می باشد . نصیحت توسستی به نسل جوان این بود که برای هر مقصودی
نظم کوئی مترک و بجایش نشر نویسی اختیار شود ، زیرا شعر کوئی را او طرز گفتار مصنوعی دانسته
و از آنکه مبهم و مجهول میسروده ، در حقیقت سبک و بی نسبت بنش ، تا دم آخر موضع خلقت
میگردد است .

بینه اتفاق خوشن را بر گرم صفت اولی فی یاقینه بخوان نبوده که خود را علاج کند

دفتر یادداشت روزانه او تو سنج و سرزنش های فزادان در این مورد دارد که چرا خوشتر را بدان بوی
ترغیب و تسلیم نموده است. مضمون باید مرموز و پنهان است و آنکه مجموعه قطعاتی پس جدا است
و گریزه از آثار قلمی او فراهم و باقیست. نگارش عمدتاً بیشتر حکایات و قطعات بازی تألیف
توسکوی بعد از زمان نیست که تعلیم طفل را بعهده گرفته بود. دلی بهر حال دیده میشود فاصله زیادی بین نگارش
مؤوده اجتماعی و پاک نویسی کودک بوده چنانکه داستان «بابا سرجی» را که در سال ۱۸۹۰ برای
چرخکوف نوشته شده بود، نگارنده بواسطه شغل بودن به تألیفات اخذاتی زمین نگذاشته و در سال ۱۸۹۲
آن قطعه اتفاقاً تکمیل میگردد. یادداشت توسکوی در آن باب این است: «امروز بدون هیچ رقت
«سرجی» را تمام کردم»

یک سال پیش از آن توسکوی یکواشته درام ماندی را شنیده و از روی آن قطعه ای بعنوان:
«مردیکه نموده بود» رشته تحریر در می آورد. قطعه مذکور زنی را حکایت میکند که شویش وی را ترک نموده و مقهور شده
میگردد و در غیاب وی شخص خیالی از او چشم پوشیده و نکاح دیگری کرده پس بادی صحت را ناشی مینماید. در این نشان
آن مردیکه تصور میرفت نیست و ناچار شده از خود بیزار و درونی را در دست نام و نشانی خود را آشکارا ساخته باشد
از قناری دستخطی و با دگرچه بحسب رفتن زن و شوهر دوم ادیشود. توسکوی جد آفتاب را تعقیب نموده در
تابستان سال ۱۹۰۰ آن مضمون را بصورت داستان شگفتی در آورده و مورد انتقاد قرار میدهد. چنانکه آن قطعه
ادبی را که بحدف عادت در وقت کوتاهی نزدیک به اتمام رسانیده بود، بجهت بی ابرایان خویش در آورده مینماید.
مسلک آن درام تأثیر حقیقی در خاطر آنها بخشیده. سپس بواسطه آنان است که وی از آن در بر جای میماند
چندین سال بعد در آن بعد از آن توسکوی آمده از وی تمسکین که از آن نشان نگذاشته است «مردیکه نموده بود»
صرف نظر نماید زیرا آن قطعه بر فضا سرگشته و در ادب و شهرت آن در او پیش از خواهد کرد. علاوه
بر آن ممکن است از نوع سبب و حالت پلیس در زندگانی آنها شود. توسکوی فوراً خواست بخواند و پذیرفته
بنابر آن قطعه موصوف به آن صورت نامی باقی می ماند که اکنون پس از مرگش نیست یافته است. لکن
توسکوی با خود است که قطعه را نا اتمام نوشته بود و هرگز آن را در می نورد است که: در حالیکه دوست ادبی
بناظر خود آنضحت در نظر وی است و آن بهر تحسین بل لایق تکوین نبوده. آیا سزاوار بود است چنین

لحظه

قطعه درامی است را باید! گویا همین جهت است که از آن پس بکلی تحریر توسکوی بیشتر تمایل به نوشتن
حکایات نصیحت آمیز و قطعات اخذاتی گردیده است.

بر جهت در یک قطعه موسوم به: «پس از رقص» ستکاری و بدفنی کمیت تن نظامی ادبی
موضع انسانی ترسیم کرده شرح میدهد. قطعه دیگر او که «قبض جمعی» نامیده شده، رشد سرطانی و ولایت خیر گردان
را بابت قدرت شبیه سازی می بیند که در حساب بسیار را که نتیجه خدمت اندکیست، در پیش چشم
نماید. آثار این قطعه تا به توسکوی نگاشته شده، با تألیف قطعه بسیار مؤثر و مشهور میگردد.
«تابش نور و ظلمت» تسمیه شده فطرت را یاد و حب مینماید. زیرا آن در پرده مثالی از خود است تا برخی زندگانی
خوشتر است که بر آن صورت تشبیه گردیده است. نیز آن نشانی از بهره طبعی است که خوشتر را چنانکه
دیگران دورا میگردانند دیده و هرگز با بار و بطن از هر لحاظ سنجیده است. منظور از آن قطعه عرصه دانش گردان
نیست، بل با کمال راستی و عدالت شهوداتی از طرز افکار و اندیشه های است که در حلقه خاندان و دوستان
و مقامات حدس و دوا و کثرت نیست به تبعیضات نوع پرستی و انتقامات شورش انگیزی را با دگر وی بران
داشته است. افزون بر آن قطعه تصویر هنگامه ای که بواسطه ترک عادت و کشیدن از امداد و دارائی
در دور آن نموده است، بدورستی میشود تشبیه بواسطه زندگانی خود توسکوی نمود و گفتو با اینکه در آن
آنها اغلب حرف برتربینه است و لا اله الا الله است که او در اثبات عقیده خود میگوید و بنا بر این آنها را
نباید نداد که موهوم فرض کرد. توسکوی آن قطعه ادبی را درست آید و خود تا از کوزه معرفت و کوه است
خویش را از خدمت نظام ابراز دهد و شاید همین علت بوده که آنش را در رویه سخت نداشتند که در آن
خیلی با است در اینجا چنانکه در اوج به اتمام انار شستی و غوغا طبعی که بر رویه عبارتست که
سفر خانه و با سوختن بنیت بدو داده شده ذکر شود. توسکوی از لحاظ آنکه بطرز حکومتی قیامت او را
داشته و با طبع منکر نایده و غریب چنان منکر اینها میگوید و عموماً رویه نظامی با واقعیت می نموده. آنها را
دسته دوم ششهای منگوده مینماید. میتوان گفت شورش انگیز بوده است، و لکن از لحاظ دیگر در مورد
ولو در اقلای عدم قیام مردم را به پیش میاورد و چون همیشه در صورت با جبر و تعدی مخالفت داشته و از آن
در گفتار و کردار بر استیجابی و نگهبان آئین مهر و محبت و بربوباری میگوید. نباید غوغا طلب شمرده شود.

بر حال آنچه ظاهر است او میخوانسته است بهر وی خوشی را با آنکه در مقام باطله
خود را در زینر و خانه باز ماندن ان کشور میگرداند چنان نماید

در حکایت "عجی نکراد" پیشوا و خبر گزیده قفقازیان توکستوی در این موضع
استفاده بخش و قابل تشبیهی است آورده است. اگرچه در سال ۱۹۰۲ پس از فوت هشتال برای
آخرین دفعه در کستان "عجی نکراد" را تصحیح کرده از یادداشتها بکلیه وقت فوت و در دفتر روزنامه
خود نموده است که آنرا استن از وی زمانی حتی از آن اوقات که در هر جوانی قبل از جنگ کریمه
در تفکیک متوقف بوده خاطره وی را مشغول میداشته است. در آن زمان بود که مملکت قفقاز را حاکم
تسغیر و امالی آنسرین زیر طاعت دولت امپراطوری کردند. آخرین مدعی دولت روس
ش میل و دست فدا یان دان بودند که بخاطر آزادی از قبیله سلطه اجنبی چندی دیگر به تعدی خود ادامه
داد و پس ناچار تن به تقسیم پیش آوردند. بهر صورت پس از نیمه یک قرن توکستوی گزند
خاطرش خوش را از دستبرد انضامیان عهد امپراطور نیکولای اول بیک اندازه در دست "عجی نکراد"
بکمال بی باکی مبرض شود آورده است.

رشت در دت همواره اول مقام را در صفات عهدی توکستوی جایگزین بود. و با حال در مورد
تشبیه میگویند خوانسته است مردان شجاع را مانند وی تصور و محترم نماید. بهت و دلیری که نادرترین صفت
مردانگست که در وی با علی وجه وجود داشته و چنین صفت بر آن مدی القضا از وی بود میکرده است.
اینگونه جوهرت و بیباکی در وجود توکستوی هم جسمانی و هم اخلاقی بوده چنانکه دیده میشود همان غیر تعدی و شوق
را که در جنگ بسیار شوخ در خوردستان و بخته شود رسانیده بود باز چنان در نهادش شعله در گزیده
تاب و توانایی بود بخوبی باشد که بتواند در یکوقت دوران وجه بعضی مقام قدس چشم امپراطور را در آرد
خوش از دینش شکر نماید. با وجود دعوت توکستوی به شور و بر دباری غیرت و شهادت در دنیای
واقعی طبیعت او هماره این بود که بعضی در انتظار قیامش و بکلی محافظت خویش بر نیگزشت
متوسل گردیدن خصم را به انگیزه بمیان میآورد و دارد کند
او صفت راستی را در خویشش دو گران پیش از هر چیز دوست داشته و در کتب آن

به خوشی میکرد. سخت ترین نقاد و تکیه بر نفس خویش بوده اعمال خویش را با وقت موازنه و انظار خویش را
تجزیه نموده بعباده اخیری رفتار و کردار خویش را با نهایت دلیری و صدق و صفا پیش چشم عالم برهنه ساخته است.
بالاخر خود او کسی نتوانست متوجه آن مرد بزرگوار بوده باشد و از این لحاظ سر او را قیامت که او سر آمد تاریخ خویش
نویسن در روزگار بشارت دهد زیرا او با حق پیوسته نموده و در هیچ مرحله نفس خویش را در محله قضاوت خویش مسخر نکرده است.
بواسطه زاده بینی در شکل فنیای نفس خویش او تجسس شرکانه است. با بدترین عیوب و تبهترین فسادات
با تکیه صفت و منفعتی او با توانی فکری و ادراک اسرار مخفی و بدیخل عالم وجود بهر درون او با ذوق
و سلیقه غریزی ویرانی را با بیجا بلای بدون دی با تعصب بیادداشتن و ترمیم بدو ترجیح بزرگداشتن با غرضی
پرستی را در خود پروریدن او با شور و عشق مجازی در سر داشت و همسایه نفس را سپرد و بدش با انانیت
و خود پرستی را شاد داشت او با پاک اندیشی و منویت را شناختن و تقدیس کردش با آنکه خصمهای متوجه بطرز
غریبی با هم نمیخفتند و در آنجا بکلیه که در جنگ بودن آنها در طبیعت او همه را با تمام کثافت داشته پیش میرود
آنگاه که میرسد بهائی که با او یک پیکار روحی این فرزند آدم زن کافران نویسی از سر گرفته حصول ضیوة نازکی
بر دست داد نیست.

آنچه در کتاب مقدس ذات پروردگار به "مهربان" یاد شده توکستوی تفسیری بآن
تأمل کرده و با یک قدرت خارق العاده معنی و مفهوم و عبارت را روشن ساخته و پیش اهل عالم گذارده است.
آئین توکستوی در حقیقت پیدایش هیچ آفرینش نادرهای در دنیای طبیعت نیست. بل ماده شعله تابانی
از اسرار و تعلقات مسیح در سرینش متجلی است. او صفاتی و سورات مسیح را پذیرفته لیکن او نیست را
که بدوست میدهند شکر کرده است.

در باب عقیده توکستوی راجع به آئین مسیحی میتوان گفت که او در آیات و اندامی ماسبق
چنین یال بوده است که اصل آئین حقیقت ایمان را بنمونه یکونش فکر استیل سنوی یا رویه انیمیشن یزدانی
پیوسته ای شناسد که در کل از منته و ایمان و جریان و با مبشر همراه بوده و همان است که بر او به پیران
و غیب شناسان بنی اسرائیل و بنده و چنان اقامی شده است. در سال ۱۹۰۹ آخرین بار است که توکستوی
بکلی از دوستی منته است خویش را بطریق ایجاز چنین بیان کرده است:

"نزد من طریقت مسیح بنایکی از آئین های قبولیت که از مصریان و یهود و هندو چینیان و یونانیان بار سیده. وصول دو گانه ای که اول دعوای آن خدای دوست داشتن - یعنی محال سیرت بحق حاصل نمودن - و در ثانی خویش را محبوب بشردن که عبارت از نوع بشر را دوست داشتن است - دعوتیست که جده دانشمندان و فلاسفه بزرگ جهان مانند: کوریش، جودا، لادوتزه، گنقیوس، سقراط، افلاطون، اپیکورس، اریکس - آدریکس، زرقه، مایه داتل، راسو، پاسکال، کانت، ایمرسون، شینگ، و بسیاری دیگر از مشایخین برآی جهان را پس آورده اند. آئین دوستی پاک همه جا همیشه یکی و یکسان بوده است. و مباح سبقتی در جهان برای مسیحیت نیست. اگر من مخصوصاً زینده به طریقت مسیح هستم نخست برآی آنست که در آئین مذمت تو که در میان مسیحیان بار آمده ام. دوم برآی آنست که من سیرت قبی و تعلیم روحی عظمی از آرزو در خویش یافته که توانسته ام آن آئین پاک را از اقا ذیب و متغیرات عجیبی که مقرران طبع بدان نیست داده اند آزاد سازم..."

حاصل عمره دوستی در حقیقت همان مجاهدات طبع و درختن وی بخاطر آرزو نمودن حق از باطل و هرگونه داده در رسم خدمت را آشکارا شدن و بدو واسطه مشکلات و دشواریهای تمدن بشر را سهل و آسان کردن بوده است. بسیاری حقیقت شناسان با موابهت بسیار داده اند در حق و پیش یاکم نشانی از خود بجای آورده اند. هیچ جانی تعجب نیست اگر روزی آید که تألیفات سه گانه دوستی که عبارتند از: "آنا کرانیا"، "جنت و آشتی"، و "رستخیز" که هر یک در عالم هم داد و ستد چهار بزرگی شایسته شده، از خاطر فراموش شوند، لیکن آنچه حقیقت تعیبات دوست مادم بر آس محکم و بی زوالی قرار گرفته بطوریکه هزاران مژده ای را که تقدیری دبی آتشی محض را هرگونه تشریح و تخریب نفس سنی و توضیح معنویات خلقت بشری ابراز میدهند هم اکنون بخش آورده است.

براستی دوست که بشر را بهت داده جرئت آموخته، تا آنکه مادی میسر و در آن عقل و اندیشه نارسا تمسین کرده نظر اندازد، بر تبه بالاد از فضیلت و دقتیت قدم بردارد و راه درویش زوگانی و منی هر دو محبت را چنانکه باید و نشسته و در یابد. رسالت وی این بوده است که بیشتر منجش و آوایش را تا بن دریش زخم و جراحات مافوق بوده، آمال و آرزوئی نابخش

و سیر و مع ما را از سطح خاک تا دوج تا بنک بلند کرده، نیر و حیسیه تازه ای بر آنها بخشیده، آنها را (نیر و حیسیه) آمال و آرزوهای جاذبه در پیش چشم ما باز دارد. آنچه را اولیات معنوی بیان کرده امی فصاحت در سخن و مبالغه گوئی نیست و نمیتواند بود زیرا بدستی آنگونه مشط روح ما را در نفس دی عبودیت و همان منبع فیض معنویت میباشد که نه تنها او را و همه ان دوستیه "یاد کرده بل و حبه ان عالم مدیت شخص را داده است.

معنویت یکی از جمادات خفیه است که بعضی قلوب با دوان مختلف بدانها آواسته و بدانها بطور و طرزهای بی نهایت تنوع برمدم ابدی میشود. اندیشه های قبولیت که در خاطر انسان بار آمده و در درش می یابند همانا در بدو میدوید نقش وجود از جوهر حیسیه ای گرفته اند که آنها را موجد گردیده پس سبک آن حیسیه و چار نقد روحی میشود هر اندیشه ای که از آن بر خاسته بایستی نشان اصلی نقد را با خود داشته باشد و این نشان بدوی و اصلی سکه است که بر جمیع نقارهای منطقی و توسستی نقش گرفته و با سه و دوین طرز معنوی ارشاد گردیده است. گرچه او خود از بونه امتحان سیرت سیرت نرفته و نه از انوار اسرار که بر دم او را خیره و وجودش را مستغرق میداشته توانسته است فی ضعف بصیرت اهل استفاده و خویش را وادارسته نماید، لیکن همچو مقصود عالی و اندیشه پاک و ازان استقامت ضعف اثری دست نداده است.

توسستی از ان دلداد که برآی انسان غیر سیرت است که خویش را بر تبه فضل و محال حقیقی رساند، لیکن بر او واجب حقیقت که مادم طلبکار چنین مقصود بوده از پاره قصور و در ناگذاری هر آن نشود چنانکه گوید: "در این خطی نیست که انسان بدان طرز معنویت که برآی خویش انتخاب کرده و آرزو مند است در زندگانی توفیق استحصال نیابد، خط در آنهاست که هر که نظری بگذشته اندازد و بدو شود که در راه آن مقصود عالی بگونه کوشش مایل نیارده است.

سیرت پیشین گوئی که که آئین دار کلام توسستی تا چه اندازه ممکن است در سبهای آینه نافته و موشور بوده باشد، لیکن بیکه بر در زمان آنچه فریت شخصی و نسل و نژادی بدان ملحق میشود بر طرف شود آن شراوه ایمنی و نورانی که از پیشته مان روحانی که در او دار و معز و دوجهای مختلف

از سنه پیشین و قصبه بیکار و خوزیهای او در گذشت در تقویم افراد و تخمین مؤثر نیست که بواسطی روح در اتمان
 شده بی داده نفس را انتقاب سازد ولی بیکس بیکه انباشتن با سختی با وجود زمان درست در بر داشته
 و لکن بخت در چهار حوادث روزگار نبوده باشد بان در لکه ایله از دلتا حرات خزن انگیز بر دست می
 دست میدزد با است او را حرکت میشود و وقتی در مصائب وارده بر ابناء جنس نموده میشود تواند
 علت العمل را بخوبی بر خویش معلوم گرداند بنا بر این جنگ بین الملل و مشهوره اوضاع پریشان دنیا
 نگارنده را بس شایسته بر آن داشته پیش از هر چیز بداند تخمین چنین مفهومی مالکیر را از چه دجله کاشته اند
 که ناگهان نیست جانی را این چنین گرفتار ام و ماتم کرده است

بدست هر نوع جنگ و مفهومی جوی را بر جبهه بوده باشد عملی جابانه و متفرقانه و از انزوا
 بر خدمت این سطح اندیشی و بدل و در دگر باید نیست لیکن عجب نیست که در دست می بینفته اند و جنگ
 و بدلی تمام طرفداران نادان حرکت از گره متخاصمین اگر بختش خصوصیت داد امن نزنند بهانه کوشش دارند
 که دستمال نایره قنده را با تمام بگردن خصم یا زنده داران دولت و ملت رقیب بسته اکثر کسی نمیکند
 که ممکن است ریشه ملت اصلی و واقعی اینگونه نماند مالکیر در طرز غیر عادلانه تشکیلات اجتماعی
 در رویه بیدادی و سیرجی افراد بشه نسبت بیکدیگر و دستیار احتکار ثروت - یعنی دست اندازی در اصل
 و تسخیر خدیق که عجب بر خدمت رقیبه خود روزی و دفعی بودی و این روش و اوست معنی نمانده باشد
 دانست که باید باین دولت بر طرف شود

(این قول داده است)

و بعد از آنکه پیشین
 نفس کلام که در اداسط سال ۱۹۳۳ پس از تجویز سخت که در یکی از روزهای کشور را چون
 بن دست داده بود و هنوز خسته و ناتوان میبودم چند روزی در چهار دشت غریبی شده فامه گشتگان
 در محاصره میبوده ملی راه بکلی سبزه و به هیچ روشی صل نمی نمودم زیرا از یکطرف گیتی را زیر بار
 اندوه قنده و خوزیهایی چارک که خیمه نمیکشید از جانب دیگر انتقاب عظیم و وسیع و مصائب
 و پریشانیهاییکه بواسطه بیوفایان نفوس از خود در کشاکش زد و خورد و بهم پیوسته واکذا خوارات ملی
 سنگینی که از او تیرباران و تحولات گوناگون آن کشور پنهان و در لکی خویش پیشین می نمودم مرا
 بر آستی روح و جسماً مضطرب داشته برای من و تن دار و بی تجربه خواسته و اندامی یافته

از قضا میگذرد که در خود کمی توانائی یافته حس میبود می نمودم در شهر لکوها مشغول گردش میبودم در روزم گذارم بکاف
 کتاب خودی افتاد با نودون قسم نهاده در حالیکه نگاههای سرسری بر سر سوزناخته کتاب و پستی
 سرخ میگویم ناگاه به قتری از حد صفت تعلیمات میگویم بر خوردم دیدن آن کتاب مستطاب و مرور
 مختصری در متن آن چنان نمود که گویا بر و چون آمد خود را از اربع در چنین غنیمت بیست و آن گویم
 چه نگویم این آرزو در دم عبور میگرد که باشد روزی ادراکی بچنگ آورده بطریق ایجاز و بطرز خلاصه
 برانم آن گمانه نمایی افلاق دنیا را با چه چشم دیده و بهرج و مرج زنوگانی بشر را چگونه قضا و ست
 فرموده است. اتفاقاً بر آنچه طلبکار میبودم در آن مجموعه تمسید که از لکویه اندیش و گفتار توکستوی
 از بر جبهه بواسطه بست نهال نویسنده امری بکافی فراهم شده میسر می گردید زیرا برای حل این مشکلات
 الحق تاکنون بیکس مانند حکیم توکستوی کسینه جهان نای حقیقت را با حقیقت نگار چنین پاک و تابناک
 نه نموده بکل حسدی این چنین جدا قدم بمرصه مبارزه با جمل و نادانی نگذاشته است

الحاصل اینکه بغرضی در آوردن اینگونه مواضع تمام را با مقدر هم که خدعه و موهبایان شده بود
 و در زیانت شخصی میدیدم لیکن چون هر چه بود حقیقت منظور را با خواننده ای دست میداد و نهایت مطلوب هم
 جز این نبود ناگزیر تعدادی از آن و قراقت باس و مختصر ادعائی برای پنهانان خود تهیه نمودم چه چنین دارم
 بر آنکس که خوانان گنج است از رنج دست در خاک فرو بردن در رخ خواهد داشت و از اینرو رسید دارم
 خوانندگان این ادراک سخن بردانی و حسن نشاء به از من بخوانسته فقط بنظور دینی بود و از نیکو چشم
 عفو و اغماض برین ناچیز بکنند

محمد جعفر شیرازی

شنگهای دس مهر ۱۹۳۰

اندیش و گفتار توستوی

باب اول مُشتمل است بر بیست و سه فصل مسائل الحیوة بقرا زیل

فصل اول	حیوة انفرادی
دوم	اولام حیوة
سوم	تقسیم حیوة
چهارم	جستجوی حقیقت
پنجم	قانون حقیقی حیوة
ششم	نفع حیوة
هفتم	عالم حیوة
هشتم	تنهایی
نهم	ارتباط طبیعی
دهم	ذو طبیعی
یازدهم	محبت خور غرض
دوازدهم	محبت حیوانی
سیزدهم	محبت حقیقی
چهاردهم	فداکاری محبت
پانزدهم	مهرورزی
ششدهم	خوابان سترت بودن
هفدهم	براس از ترک
هجدهم	زنگارانی جاوید
نوزدهم	وشت نادانی
بیستم	حیوة روح
بیست و یکم	حیوة حقیقی
بیست و دوم	خاصیت برنج
بیست و سوم	داروی برنج

احمد انور
«مجموعه نوزدهم»
«فصل دوازدهم»
«محبت حیوانی»
«محبت حقیقی»
«فداکاری محبت»
«مهرورزی»
«خوابان سترت بودن»
«براس از ترک»
«زنگارانی جاوید»
«وشت نادانی»
«حیوة روح»
«حیوة حقیقی»
«خاصیت برنج»
«داروی برنج»

باب دوم مشکل است برهشت فصل

فصل اول	مشکلات و معتقدات من
دوم	آئین
سوم	کلیات
چهارم	حقوق بشریت
پنجم	غایت ستیگری
ششم	ما را چه باید کرد؟
هفتم	هنرمند
هشتم	علم

کتابهای ناخند دفتر اندیشه و گفتار تولستوی

(۱)	حکیم تولستوی - من نیلیم که آن را بیایم - هست پیغمبری دارد کتاب . و قسطنطنیه از دفتر با بزرگ رایت
(۲)	آنچه تولستوی می آموزد - تألیف بسته نعل
(۳)	دوره مطالعات - ترجمه از نشریات تولستوی
(۴)	زندگانی تولستوی - تألیف ایلمر ماد
(۵)	آئین من یا معتقدات من
(۶)	اقرارنامه من
(۷)	روح تقیات مسیح
(۸)	هنر چیست ؟
(۹)	ما را چه باید کرد ؟
(۱۰)	عقیده تولستوی درباره شکسپیر
(۱۱)	تولستوی بنزدیک آموزگار وستان - بقم از نشریات تولستوی

فصل اول < از باب اول >

بنام آنکه جان را نگرمت آموخت چراغ دل بنور جان برافروخت

حسیوة انفرادی

حسیوة را عنوان تفسیر بر دو قسم است: یکی عنوان صادق و دیگری کاذب، و اگر مفهوم و معنای هر یک برآی ما اندک یا بسیار بوده باشد بسته بر آن است که صدق یا کذب یا تصدق بر ما نایان و اینکه آیا سرفراز یا برآسی باشد از آن است که وجود هر یکی را در خود است.

تو در من بخاطر نفع خویش زنده ایم، بدین معنی که ما از حسیوة مقصود اصلی را چیزی دانستیم که بصیوة ما خیر و منفعت انفرادی را بدست میآورد. ما همه طلب احوالی هستیم که بخایمان آن احوال ما را مسرور و مسیدارد و این تاویل بالغطره چنین است: نزد ما متعین است حسیوة را برای خویش بودن طلب لذات زنگانی و هم خبر و منفعت در آن تصور نمود. منفعت مطلوب ما پاره لذات استقیم و زانی غیر مستقیم است لیکن آنچه هست برای نفع خویش است. تو برای منظور یگانة خیر و مآل هر یک کردن در اینجا علم نریسته و نه زنگانی من بودن، فتح جدا گانه بخاطر حصول خیر و صلاح ترست. اگر ما افکار را از امکان کنیم برآیند درمی یابیم که خواهش سبب مسرت و لذات نفس و هر گونه انتفاع شخصی غرض و منظور و منفعت در کلیه احوال است و بدون چنین مطلوب از آنچه زنگانی در بر دارد چیزی بر ما معلوم نیباشد. آنچه ما کرده و میکنیم خواه در بیداری و یا از روی بخودی محض از روی مجموعه مسرت خودمان است. اگر ما نگران اطراف خود در بیداری شویم و ما که در اندرون، چنین خواهیم دریافت که سبب برآمدن منیر چون ما بخاطر جلب شایع خصوصی زنگانی کرده و طلب مینمایند آنچه را که بگانش ن بکی نفس آن مسرت خیر است. گاه تا قبل در خط بر عملی بر نهم بوده باشد، آنان فردا از خویش میپرسند: «آیا این عمل در نفع خواهد بود؟» اگر دیده شود آن کار مرایش نرا سودمند است بغیرت رای در اقدام

داشته شود. عقیده آنان از طلبکار نفع بودن فقط از مال نفس متعین برگزین است: بکی نیست از آن آمال چگونه و بر چه منوال کامیابی حاصل شود. مجرور تقاضای: «من ندانم چیزی را بخورم» نزد آنها واهی و بیگانه است که آن شیئی را برخواست تا خود دارند و اندیشه اجرایی خطرناکی در پی حصول مقصود بنظر آید. آنان نمیتوانند مستغرق شدن در پی هر یک نفس اینها چش و اما فوق اسف یک چیز «بدی» نزد خود تصور کنند با آنکه می بینند این نوع استفاده و اتقا از بخشیدن بطبع ممکن است برای تو در من زیان بار آورده و محروم داشتن ما از آنچه تمنا میاست سبب شود، معذرا غور و وقتی در کردار خویش نه غور و چنین متعینند نه آن سودی را که آنان طلبند افغانی منفعت تو در من برایش لازم است.

این البته نظریست انفرادی و شخصی بنام حسیوة و عقیده است که نفس زید و ج و حسیوة از یک مضمون شناخته و بنا بر این مخالفت باید که بر منظور داشته است. این مفهوم از حسیوة است که بخاطر نفع که دیدن برست بر پست و انتفاع شخصی نفس را بر میآورد که راضی و حیا شوند بنی نوع از استرات گوناگون حتی از بین حسیوة محروم سازند. از اثر همین حس انفرادیست که هر کس ما دام با عدای از مخالفین طبع خویش در نماند است. از اثر همین تعقلی با عدای و خودخواهانه است که بدست ما از نفس بدست بر نفس از ما انسان عیال بای قربانیت که بی در پی درست شود. با وصف این احوال برای ما غیر ممکن است هیچ حسیوة جز آنکه شایع شخصی ما در آن منظور و از شایع آنکه اطراف ما هستند جدا و با آنها متعین است نزد خویش تصور شود. چنان با کلیه این تصور معایدا را احاطه نموده است که بین ما حق از محبت ما در نسبت برزنده مسنون «فداکاری» شایع می در باره فرزند خویش اشارت و محبت میشود. اما اگر غور و تاویل در این معنی شود چه در کذب چنین عقیده بر ما عیان میگردد. ما در چگونه ممکن است شایع خویش را برای فرزند خویش فدا سازد در صورتیکه اگر پاکیزه مفهوم شود دیده خواهد شد که شایع هر دو یکی و یکسان است. ما در این دیدار در استن اینک خبر و صدق حقیقی طفل کدام باشد سببی در یاد بگیرد جان خشت فی ادنیج زبان گردیده یا اقدار موجبات خیریت و سودمند فرزند خویش را بتوفیق افاضه میکند حقیقت محبت و شفقتی که در اعمال او نمود است بهترین گواه این امر میباشد که او بچگونه فواید محیر ارباب خویش سواي آنچه فرزندش را عقیده است نمیتواند متقل کند.

لیکن ما اینکه حسیوة کاذب را حسیوة صادق شایع ایم تا آنوقت تعقلی ما نظر

بشاید در یکی حسیه اشته دست را در دهن داشت. در پایان همه اینها اگر که معاینه کنیم که بمان
 تعصب گردیدن زندگی یا از حسن قیام در دنیا که آرزو ما، تغییر در حسیه روحانی است. لیکن عقیده
 ما بجهت حسیه روحانی با آنچه از این حسیه جسمانی بر ما میرسد چنان متباین است که موقوفی
 بین آن دو برای ما نیست. لذا چنین تبدیل از حسیه به حالت زما بسیار عجیب و غریب است
 موش است. فکر آن آسایش و سرت را از ما سلب کند. هر چه بر ما محسوس است که باید و نقدی خوش
 مرا دست کنیم، ناگزیر بدون از دستهای همه اینها یعنی هلاکت چنان مارا بزرگداشت و منتظر میناید
 که چگونه پیشرفت حاصل نیست خوش قاعلی برای ما نیست. زیرا هر چه از بزرگایا بی از یک نفر
 پروری که ما از برای خوش نافع می پسندیم حاصل میگردد بر ما محسوس است که آن نفعی را که ما بخواهیم
 در بدست میست آوردنش بهر چه هنوز غیر تکلیف است و لو آنکه از ابقای بوده باشد و هم ما در خصوص
 از برتریات گذشته است. هر چه را ما بجهت تحصیل کرده ایم کمتر از آن اندازه که ما را میسر و آردی بوده
 لذت و سرت را آورده. فی الحقیقه بسی اوقات الم محض بر ما در آورده و ما را از پیشرفت خوش
 شایسته ساخته است. معده بر این برگاه نقدی ما خواست تا ز حاصل آورده باز هم موجب اتقان
 نموده است. ما چنین دریافته ایم که حصول لذت مقصود فقط ایجاد مقاصد نازده کرده که بر کلام
 از آنجا نبوت برای اتقان پذیرفتن بماند. و ما را نیز از گامی حاصل است که این نفعی را که ما بخواهیم
 بی دوام و موقته در دست میباید. اتم از اینکه ما را میل به نفیسم بوده باشد یا نه، حیوة در هر
 عرصه ما را گوشزد و ابدی مینماید که: «اینهم در گذشت» یا نقدی لطف سودش غرضی شیرین
 که دیر یا زود باز شناستن آن برای امری حاصل میگردد.

با اینکه نظر کاذب حسیه و احساس خواست خود پسندانه و نفس پروری مقصود
 میکنیم آن نفع شخصی را که برایش زنده و در دشتیم و سرت واقعی بر روی دشت بماند. لیکن همیشه
 خواهیم دریافت که این مقصودی بطل و خطای محض است. ما هیچگاه تحصیل سرت و نیکی حقیقی را برای
 خویش نمیخواهیم که و لو آنکه ما را به انقباض کلیه آنچه در مجامعهای روزانه بر نعم ما را سودمند
 آمده مقصود حاصل شود. سرت و سادت حقیقی از جهت منفعت خاصه مجتمع نمیکرد. دیر یا زود بر نفس

این نکته را درنی باید. همیشه سرت و سادت وانی بر ما عرضه میشود ماسی کرده که از ابا جان معامله کنیم.
 با سرت و خوشنوی نفس را در نظر داشتن ما برای حصول آسرت و بهر دلی با ما مجادلت و سستی خوش را
 در راه نیکی کردن بودگان سطوف محسوس میداریم. بدن دیده که در عوض کسب نیکی از آنان در باره خودن شود
 غافل از آنکه تحصیل سرت و سادت بوسیله تبادل نیکی و لو هر قدر محسوس باشد این را میسر نیست. از آن
 منفعت نمیتوان بجایزه منتظم گردید. آن شیئی مخصوصی میباشد یا شاید در بازار عالم میباشد. و نه چنین است خود
 پسندی و اطمینان است. بل پس آن طلب سرت و فوز سندی برای اینها جنس در نظر مرد صالح از برای
 شمرده است. او بارضا و رغبت تمام خواست نفس را مطیع احسان کردن در باره سرت و این قرار داده و نیکی
 آنادگی طبیعی مانع انفرادی خویش را در باره چنین مقصودی داری از نفس فدی میباید از برای خودک حسیه
 بن خود را در راه مدافعه بجهت اش از روی سستی و درین بی پروایی خدا میکند.

حسیه بزرگان دین این صفت را از خود و ما نیز صدق آنرا اعتراف کرده و از عدلت قدران
 تعلیمات به بهترین حال و احصای صفات مهم میگردیم. سمعند او در برایت جنبش تحقیقات در حکمت حسیه و آنچه
 عوارق طبیعت در آن ظاهر است. حکیمان اشل: بر بخت اسپند و او در این شده که این عقیده را نقد نموده
 چنین بیان کنند که از حسیه آرزوهای نفس را کما بی حاصل کردن غرض و مقصود است و بس! اما از طرف دیگر
 درشت دکنه کان طبیعتی دین داری و آموز بزرگان سوسومات ندی نیز در عاید که مساوات حکمت مادی را در مینماید
 زیاده از حکمت و در نظر معمولی و شغلی بخش در موضوع حسیه نازلند. عقیده اینکه این گروه مجاب غرض منظور
 از حسیه آدمی با او در دانه طور است که اصله این زندگانی را بهیوده شود. زیرا که حصول سرت
 و سادت بر آن موجب و در حسب آن تعلیمات جدی را در این عالم میسر نمیشود. پس آن نکته ایان بزرگان
 این پس بقتور و قیة زندگانی ثریان خویش را با صلح خاطر خواهی در عالم جاودانی و معده داده و
 ساخته اند. آنان ترنسته اند تمیز دهند برگاه در آخرت حسیه بی بوده ممول گوش این
 حسیه اقیة را دماوار شود خوشی و سادت باطنی را قطعاً باز خواهد آورد و لو بر اندازه محور
 گردش آن مرتب ممل بوده باشد. راستی آنکه هر قدر ترتیب چرخ زندگانی پیچیده و مفصل تر
 است حصول سرت و سادت از آن با فقه مستبعد است.

فصل دوم

از باب اول

اولام حیوة

حیوة چیست و زندگی را چه چیزی است که سرت و سادت را موجب شود؟ این شبهه چهار مرتبه
میستند جواب است و منها بعد جواب مانده است. روزهای میگذرد و ما را جوابی دستگیر خوش نیست. برین است
که نظر لازم حیوة ما را از احوال دریافت جواب تسخیر محروم داشته است. چنین ضایع در حالیکه این جوابی خود
لطیف صحت است برای توفیق چشم خویش در آینه تیر و تارک ناظر آن تصور باشد. پس آنکه طاعت و عبادت
راست آمیزهای فانی از نظری فانی که دیده و اگر اعلی السطوح را بچگاه بادیه صاف روشن نمایان کند. بر آینه بطوریت ظاهر گفت
که بر احوال لطیف و مقبولی طبع شمس را توفیق ساخته است. بر چنین است و قیله ماس می گویم تعجبی از حقیقت حیوة
و از خوشی که داراست ما را سرت حاصل شود.

نظر لازم حیوة و تصور اینکه نفع و خواشات ما صد افراد است و بنا بر این بر خود داشته
از آنها هر قسمی بر ما لازم میباشد. منظر و فکرت و رویت ما را تا یک سخته و از روی طاعت حلال
حیوة ما را مانع است. چون در اندرون خوش اقامی نمی یابیم بخیلان چنین میرسد که از سر خوبی و منفعت حیوة
باید در بیرون استعدای شود پس یکی را صاحب کرده و بایک خاکی در گوشه ها مان آنچه را میگوید تسخیر کرده
می نماید و دستهای ما بر آن خط مشی او را پیر و میگردیم ولی با وجود آنکه او را تا بدین نحو جوابی مقصودیم باز نه
سرت و نه صلح و آسایش ما حاصل است.

خداوندی تعبد و امان حکمت است. باینکه ما در خواست از نفسین آن یکسرم جواب می شنوم که:

منظور از حیوة جادیت انفرادی و قوی و نوعی یکی نیست. فایده زندگی میروزی و کامیابی از این مجاهدت و باطنی
استعداده و اقدار نفس را ابراز داشتن است. این گروه نفسین و متعبدین در دین خود را در جوابی
آنها ادوایه تفهیم برای مردم میباشد. جوابهای ایشان کافی و شافی نیست برین است که از آنها با فخر چیزی دستگیر شده
ما را به مقصود می رسد. آنکس که خوشتر از این موقع آریک یا نه که سر دم ناچار از این پیش است که:
حیوة چیست و خوش کدام است؟ میدان که از حقیقت جواب از نفس شنیده و خوشی فکر از آنکه با نیاورده است.

این راست است که بنی آدم تاکنون حیوة را از مشقت مستغیر ساخته و مردم من حیث شمس و اقوام
و جنسیت باید که متنازع گردیده. بر کس را که قوت و قدرت بیشتر است که بر دیگران فائق آید آنکس از ناکافی خوش
حراست و تقویت کرده است. و این نیز گاه میم که بواسطه همان جبر و مجاهدت خود خوانده، بنی آدم صفاتی را بطور
ساخته اند که باید از این چنان متوقی دارد که این زیستن محض را بر اتسی بهتر دمالی تر منهد فیدس بر در زمان فانی
دیند. حکمت میگویند: پس در همین تقید و مجاهدت تر کب حیوة بسته شده و منظور روشن است. لیکن در صورت
اعتراف کردن برین مجاهدت نفس، بر هر مرد و صاحب اندیشه بسی محسوس است که در حالیکه ممکن است این مقام را به
باشد که این بایستی از آن بگذرد چنین تقوی بن فرد و شخص اینگونه مقصود اصلی شمرده او میداند
بی وقت و استعداد بشری را بیان و سنواری بالذات از تقیدی صرف در زندگی باید بوده باشد. دوست همه منایه
ادفح طبیعت موافق یک قانونی با نظام پیشرفته، کو کلب و انجم سیاره ما را در برودن ضرورت یکی بودگی در محور
خویش در گردشند. آیا سزاوار است حیوة انسان در موافقت و سازگاری نفس با اراده او؟ او هرگز نتواند با گردن
باینکه خدای از کفایتش حکمت یاریت غیر نافع گردید و رویت از باب طبیب و معاین روحی معطوف
میدانند برین امید که آنچه طبکار و آرزو کنند از تعلیمات ایشان برست آید. اما انطباقه فرمیدین. یعنی
در احوال انموده اند و جواب میگویند: سرت و سادت و غیر و منفعت فقط در امید واری بیام عقی صورت پذیر میگردد.
زیرا میگویند: ما واقعیم در این حیوة ما را بچگونه سود و نفع و فدی میسر نیست و نخواهد بود پس از این تفریر و باری
اثبات دعوی قوم را بیشتر کرده میروند تا باینکه همان اصول معروف حکمت را عبادت را از اینک حیوة در اینجا
صرف دوره مجاهدتی برای زیستن است. قبول و تصدیق میشود. آنان با افعال چنین نظریه را اعتراض کرده و تا
در سنی قوش میکنند و این تجویز بمان افزوده میشود که در همین مجاهدات راهیست که با فواید می توان معانی عالم
حیویتی دارد و گردیده که ما را از غنای دل و آرزوهای دیرینه قانع و محروم زود و حال آنکه آنکه آن حیوة تسخیر ما را
بر آن دلدت فرموده بر خفته حیوة انفرادیست. آن یکجورانی نیست که در عالم نشو و نماست. بل تمام حیوة نیست
که حیوة نه نیست ماضی و حال مستقبل را مشمول است. (نقل از دفتر "انجمن سن" صفحه ۱۹۴)
اکنون زمانی رسیده که باید بر همه آنکه مطاع است حق در این موضوع کرده اند بطور واضح معلوم بوده
باشد که گذشتن از این بزمه خاطر اما در درک یکجورانی برای نفس خوش بودن خیالی جز نگرانی نباشد.

چنین دعوی بقدری خارج از عقل است که میتوان روزی بدوشی بیان کرد زیرا در صورتیکه این حیوة را بطور عادت با
سپرده باشند که از آن توشه ای بر مکتبی گرفته شود باز از وجوب بی بودن معنی و منظور حقیقی این حیوة چیزی کاسته
نمیشد بل مجلس از قوم غفیم آن بوی با مراتب زیاده میباشد چه ممکن است مقصود خاصه از نام جودانی این بود
باشد که تا موقوفات استکمالی را در این عالم بعدی رسیم که منی «از مودن معرفت و یقانت» عالی تر و صوره
در مریض و فسخی ما را در کار برده باشد. تو که این حیوة و آنچه او داراست به نهانی ما را مودن و داراسته در
وصل کردن بسوی سبطی در آینده نمیدارد. ما چه مقصود داریم که در باره آنس که مهارت در علم ریاضی را خوانمان
برده باشد ولی در حقیقت هنوز از امکان ترکیب ارقام و قوفی حاصل نکرده جدول ضرب را در دسترس
ناید. برگاه فی اقل بگوید: «مور از این جدول معرفتی نیست اما آنرا از طریق احوال و تفصیل و تفصیل»
که در مراتب عالی علم ریاضی بطور سیر است نمیتوان با معنی فنی کرد پس من وقت خود را در تحصیل مقدمات بهر
نسیم؟ ما در احوال خوانده و برا خطرت نسیم که هیچ معلوم تدریجی اصول و بنایان در لازم است
آنکه کل آموزشاته آنهم تا در لایحه از اصول استی نمیدانند و هر چه در این حیوة
یقین حاصل است از حیوة مستقبل نیز دقایق در دل میسوزد بازم با وجوب می کند که از منی و مقصود این حیوة پیش از
آن یک که در عقب است چیزی دستگیر شود. ما معلومات از پیشی را نقطه بوجه توانی که آن شیئی را اداره میکنند
و در پیش هر گونه روابط انشی نیست همان قوانین میوریم بدست آورده در گذشتن از این حیوة با سیه تنه
بیشتری از حیوة در فرست بدون فمیدان غرض بجهت از آن دو حیوة غرضش را با سویه فرست است.

لیکن اینهم هیچ صلاح عقلی بر نداشت حیوة نیست که بهت کرده شود که شش است ماضی افقته بوی
نفس خورش زنگی نسیم. چنین توجیه بر آن ماند که بی نظر معرفت سخته و پرده فیهایی که بر عینیتش تراز
مستور محض استوار میباشد بتواند کل سخته «استیلا یافتن بر قوای طبیعت» نزدیک شود. ما نیز بهر حال
در این زندگانی غیر و صلاح ما در صیت جز آنکه بود ما را دسترس کامل از آنچه در این زندگانیست در دسترس با
عالم حیوة حاصل کرد. آرزایش ما را در برایت ساموز که بر تدریس حیوة انفرادی در راه خود خواهی رفت شود
ناسه و بیستیست. حتی نفس غیر در ناسبات با سمران غرضش تا این اندازه در می یابد که اگر اولی ستمای می باشد
با مصلحتش نبوده باشد و امان نفع انفرادی غرضش بریان اقامتیش ویراناید و نشاید. برگاه از چنان

زاد نسیم به شته که بتواند خواست نفس را از قوه بفعل آورده مقصود خود پسندانه حاصل کند. فتح و سپردن می
از آنچه برستی باید موجب سرور شدی می شود عاری و فاقه میگردد. ترکیب سخی خفقت می نظر با حالت بشری
بسته شده که او را ممکن نیست بچگونه خطی از پیشرفت خود بهره آید بلکه در اطراف او بسته با چنین
شد و دوشل باشد. کو چکترین طفلی که خود خوانده نفس خویش را از اینر و متمسک سخته بزدی در افقته است
که شمره ظفر در دستش همان خاکستر نسیمش گردیده است. ما که جز طفل رسته کردای می نسیم باید زودتی
این نکته گردیده حرف کردن حیوة بدین نهج خود ما مقصود و شعرت سخته شود زیرا در همچو زندگانی هیچ نیست که با این ستمای
برای ما دوستستان سبب شود. بر ما محسوس است که زندگانی با باید حرف مقصودی معصیده گردد. پس در نسیم چون
موجب استمرضای طبع خواهد بود که خویش را در ظلمت نادانی نگذاشته دلی در بین حال با طبع عاقله شخصی یا ستم
اجتماع مخصوص یا اقلیم خاص. حتی مسنون نوع خویشی حرف زندگانی شود. ما میتوانیم ممکن خویش را در این
طریق در نظر آوریم. آنکه غفلت و قصورش در دقیقه محض حسب استمرض خویش زندگی میگرداند بالذات
آنوقت نبود که تلاش آنان روزی با طهر ابل و یال و خندان و بنگان بوده است. در حالت اول ادوار که
حقیقت حیوة بودی خویش بسته شده در در حالت ثانی رسته فم اولد و حفا و منسوبان از در که این منقطع گردیده است.

بر وجهه زندگانی دور در صواب اندیشی خواهد با طریک سرزمین ششمن یا با طهر صیت جتماع و یا
دوست داشتن بکیش و بجهت خویش خط فم می از سوداگری تجارت در تمویض و تبدیل مکی کون با برین برای
نیکی و محله آنان را از دشمنی است. این عقیده است کمن و دیرینه معاوضه و تبادل و غیره معامله بازار است. در اینجا
فوز نسیم حقیقی و مشت ط روح را ممکن و ما و دلی میباشد. عده بر آن برگاه با طهر نفس خویش زندگی کردن بر ما
توکل داشته است که چنین حیوة انفرادی منقطع و لایشر است. آن نیز بر ما معاینه میدارد که حیوة جمعی و ستمای از
آنگونه افراد کمتر پیشین و بمعنی نتواند بود زیرا بوجه اتصال بطنه عضوهای غریب و ناسه تشلیک است پس در این
جمله متبول و مطبوع دادن محال است لیکن اگر هر یک عضو سالم است و با شمر و ما را از آن دقونی بوده باشد در وقت
آن عضو با صکن است ششی حاصل و بهجت استی می یابد که حیوة کل و عالم حیوة نیز بر این پایه است.

برگاه برین از حیوة منفرد که تشلیک حیوة جمیع را سیه در زیبا و مقبول است پس از اینی مثل را میگوید که در و
اگر برین از حیوة انفرادی پیشین نتواند شود مجموعه آنها پیش از او دیده نموده را تشلیک سیمند شسته نیست و نه با طهر و نه با طهر

فصل سوم از باب اول تفسیر حسیوه

ماست بر آنیم که زندگانی عبارت است از خودمان سرت و دانی بودن برای خوشی و لذت و تنگنا
دارند. لیکن ضربه محسوس است که حرکت و تفتیش هر دو استقبال خواهد کرد. و نه اینکه در کرم جوی عقیده و محسوس
بیشتر حسیوه بشیر صرف کوششهای بیخنده در مورد وقت حال کردن بن این وضع مخالف و ناپسند و این محسوس
از این مناقضت گردیده است. ناامیدی بن کوششهاست که ما را میل بقبول این دهم شده که آنست که ظاهر خواهد بود
که اکنون از ما فایده و مجاهدات روزانه ای که از ما در این راه بی ثمر مانده در عالم دیگر ما را بایضیب درونی گردان
در صورت تسلیم گردیدن برین تجویز و تفسیر که حسیوه انسان مرکب از آرزو و آگاهیست که حصول و لذت آنرا غیر ممکن
و بنا بر طبیعت شایسته معتد بر همان وقت گردیدن محسوس باشد. بر نفس با اندیشه یکی از دو پایان نظر را بر این مل
بر خوشی قرار داده و لذت و نسیه و یاس مستغرق است. آن یک پایان نظری که زیاده و تفتیش و مورد استیجاب تواند
بود آنست که: اسکان حصول آمل از این هیچ رویت نگردیده و جز اینکه مجرده تعویق میاند تا در عالم آخرت
میسر و موزون گردد. به تعمیم و همه کان این عقیده مردم وشت کان باب طبع گشتند "حظور؟" و از این
کلمه باطلوع و از غلبه رسالت و ادب نهی و عقیده پیروی بر ایت با و معابد و کفریه با ایجاد و باشی معیه تا ستر
مقبول و نبوه شیری از نفوس آمده است. ما چنین آموخته ایم که با بودن در این عالم ما از زندگانی لازم و چون بعضی از زندگانی
ست و مورد در این نیست باشد بدنی یک همچو مقصودی بایستی زندگانی از احوال دار. لیکن اوضاع و احوال
زمان استوار است زندگانی کل از لذات نفس را بر دمی ما میسر داشته. با عدم سرفست از آنچه سوا
حسیوه حسیونیت و با مقبول ترانست خزانرا با بالذات باره خوشی را در برنده یافته و از آنکه غیر از
فدکت و پیش فی مصلی بر بیان بار نیامده است.

در تطبیق زندگانیان با حشرات الارض و بهایم که بر حسب فطری از فکر و اندیشه اند که عمل از
زندگانی نیست و علی بن خوشی را با قانون سلی تسلیم داشته با راجی و خوشحالی میزنند ما را از احوال بودن

(بنا بر ادله دارد)

تصور اینکه در احوال حسیوه و طلبی آن کردیم تنگنا را خشنوده اند و نشانه اند و زنی ما از سر بر آورده و غلبه است.
ما چنین احساس میکنیم که بر ما واجب است راه حل این عده بیک نحوی برست آوریم پس با اشتیاق تمام چشم امید
داریم و در این اوضاع که حل این مشکلات در عالم دیگر بر ما شود و چنین میسر آید که مشکلات زندگانی طبعاً باینچنان
بیشتر و احوال بر موالیست به بگذرد تا آنکه بواسطه یک تفسیر عجیبی که وقوع آن در ملک و فانی حسیه با دست
و ادبیت از حقایق آگاهی یافته کرد از احوال حاصل شود.

پایان نظر دوم ممکن است نفی و انکار قدر وقت زیستن بنا بر نفس خویش بوده باشد. بر معنی که مقصود
از حسیوه زندگانی انفرادی بوده. جمیع مشقات و مجاهدات بن در این جهان برای این می تواند بود که وی به تنهایی سرت
دش و دانی در حال مستقبل میسر گردد. بل در احوال با سستی نرود و بحسب خویش تأیید که چشتی دهد. لیکن بیک زبان
گویند که اصل مقصود چیست؟ زیرا در نهایت وقت از زندگی ما در این استادت و نموده سخن حسیونیت که تصور
نشد و بر معنی شش نیست چیزی تصور می باشد. چنین نظریه حسیوه است که بن در این میگرد که نفس خویش
و حصول آمل انفرادی را با خاطر فرست و پیشرفت می نموده یک حسیونیت حاصل که با رست از نسل و از دهم است فاعول
و برای چنین مقصد کوشش نماید. بر معنی چنین عقیده دانت و کتاب از دای شده و ناهل از آنکه اگر حسیوه انفرادی
بیسر و دقت شناخته شد. مجموعه چنین زندگانیها با از نرسن می تواند بود. اصل نظریه صفر به بیونیا بازم صفر است.

راستی این است که در حقیقت از این عده گشت میا استرضای دائمی برای سبب فراهم میشود. آنچه در احوال
خویش دیده و در فایده ام این است که احوال و عوارضی ما را احاطه کرده که زندگانی سرت را بکمی از نشأت می باشد.
در حقیقت کوشش ما برای آنکه حس دور اندیشه آدمی تقاضا میاید هرگز کسی را میسر نبوده است. سعود و ضی می تواند
مجدد و مستغرق معنی یا میل بصلح حسیونیت شوند که از طلب سرت و وضع و استرحت آتی خویش دست بردارند
جویای دو مقصود بودن در آنکه ممکن است تنها یکی یال گردید. اما حله بسی نقد و بسیار در از زندگانی پیدا کرده
پیش فی داند و بنی آدم را عذاب اسر و حسیوه سبب میگردد و در قلوب با فک و ایجاد تزلزل و بی آرامی میکند.
اینگونه مصارعها و بر آنچه می چارگی و پیش فی را باعث میشود این سیر را پیدا نموده ای آتش نا پذیر چنان
عالم حسیوه ما را در این جهان سرتا سر فرود گرفته و چنان در روابط اجتماعی دشت غل روزانه بین ما و اینها نفس
ظ هر میان می باشد که آنکه در مورد زندگانی غیر موافق انفرادی هر یک از ما معلوم و مشهور است.

چنین شکست را فقط در سیم که درین بطیب خاطر به وزن استی ملوی متفرع داشتن ممکن است.

اشکال از رنگانی از اختلط حیوانی کاذب با حیوة صادق - غنی حیوة روحانی با حیوة
باید از حضور این بود و سیم ملین موافقت در این بین که اندکی با حیوة است. از حیوة تن بحس موجودیت
میتوان آگاه بود زیرا در آن نقطه احس استی جسمانیت که بودی حتی در ظل رضع با توان دبی همیشه بیدار و تا
زوال مشت بر از نمودگی بشر در اینجا با وی همراه است. از حیوة روح نیز میتوان دانست که در آن بود که احس
محبت است و آن حیسیست که از استی جسمانی سواد جسمه آگاه است.

در نفس بیک از با وجود داشتن "نم" نمودار است یعنی آن حسی که با به مقاب نمودن خواست خود
پسندانه دارد و بیکه. پس در آن محبت و مهر درزی شوم و آن حسی است که مادر و نفس از برادر خود می در استندم از
احوال می یگارد. از این رو با چنین احس کنیم که در وجود ما یک حالت فو ضعیفی یا روحیه متضاد موجود است
که یکی با تمایز در استماع خود خواند از حاصل حیوة خود و اندکی که ما را متوجه برادران خود کرده و از این جهت توانیم تشخیص
داد و در نظر ما مسپارد. کدام یک باید غالب شود؟ ما به وقت آگاهی که حیوة حقیقی فقط یکی باید بوده باشد
لیکن متوجهیم هم داشت که آن کدام است زیرا عطف نظر و تاملی که مادر "نم" و احس یکدیگر را یکدیگر و
زمانی وجه دیگر است. این محققیت بی مری در وجود را با احس کسی تشبیه میتوان نمود که در آنگاه که خود را غم
و به هم سوار کرده گوی گوچکی را در وسط آنها فرو انداخته چنین احس کند که دو گور میخدا نه در صورتیکه سید اندر وی
انگشت می گوئی منفرود است.

ترک لذت نفس به مقتضای طبیعت ملوی در رنگانی یافته و در آن شب طبیعتی است که نمونی را میل به پوداز
کردن است. اما از نقطه جدال و نبرد در رنگانی ما را بینائی این نکته نیست. فی الحقیقه عقاید بین پیکار و محاسبات
روزانه است که مادر اعمی البصر بران مسدود در استی خود است. لیکن اگر طریقی خط بود برین میل کند سوادش
این نیست که در طبیعت وی استعداده پوداز کردن نباشد. پس هرگاه مادر ملوات خویش گوی مردمان غافل را
بنگیم - آنرا می که تصور میکنند حیوة عبارت از کسب مصلحت و پیروی بخواهش خویش است و گویند که ما خود
نیز از آنجا است بوده باشیم بنا بر آن میتوان اثبات کرد که حیوة ملوی را وجودی نباشد.

جای خیر و مصلحت خود و در پی آمل و لذت نفس خویش به تنهایی بودن بران مانده که ما خود را که

حیوانی قرار دیم که تصور نماید حیوة وی تابع "تو نداشت" یعنی در یکی سیم است. مذن نباشد
اصل آنکه مادام از گرسنگی بی آرام و لذت بوزش بران در جوش خویش است. لیکن هیچ حیوانی
افتد از کردن نیست که از محبت با حقیقه قانون هستی خویش که گزافا حرکت و هم سکون را متعین است
سیر می کند. به چنین شب و بنا بر استی ق محبت کردن به او در طبیعت ملوی - بیکه آن با حقیقت یکبار
بودی گذر خود و مصلحت خود صادق را درک کرد. اگر خویش را به مقاب نفس پروری و با نماید پیش نهاد
و بسترار است. بر نفس فلور از اینگونه انحراف و تصور را چارها رسانیدست و از این غنی با بطبع جوی
توضیحی در حقیقت خویش است. این در واقع خود را غیره و ترکیب عجیبی داشته و از این رو است که مملو و پریشانی با میاورد.
لیکن انحراف نمودن برین حیثیت که در این دو طبع مخالفت موجود که مادام متناشول
جنگ و جدال با یکدیگر میباشند یکس را بعدی در تحسین بی پایان وی بود یافتن سرت و سادت نیساید.
فقط در انتخاب یکی از دو طریق از این ناراضی منتهی ساز کردن و مختصات نموده را به انتها رسانیدن ممکن است.
یا باید بکلی موافق هستی حیوانی که در احس "نم" ترکیب یافته فریست و از حس محبت و دوست
ماطف و جو چشم پوشید یا آنکه ترک خود پرستی نموده جای رنگانی مطلوبتری بود جز این چاره و وجه
میباشد ای نباشد. زیرا حیوة پرور را با ساینه در صحنه داشته - چه آن رنگانی که در نفس خویش معلوم
و مشهود می باشد و چه آنکه در غیر آن اشکار و مستظهر است. کوشش در زیستن بر وفق و در طبع متناشول و تصور
موفقت است با هر کدام و به نفع نیست و سیه روزی بران سان مایل و اندر مذاک نیست که در طبع محبت
رنگانی با میاورد. سسی در محسب سادت و دارشگی بواسطه آنچه مصلحت و سادت ناپذیر است بهاره خنجر
بود کار تلخ و در در سیم است. اگر از حیوة پرستی مملو خویشی منظور باشد یکی از دو طبع متناشول را ترک
نفس گذارم است.

فصل چهارم از باب اول حقیقتی حقیقت

بیشتر مردم خیال در کائنات فرو برده هیچگاه فطری از دلایش خویش بیالینده
از مصلحتات و عیبیکه بالذی سر متجلیست چیزی ندیده و نمیدانند متعل کرد. لیکن هرگاه از
رویای شمع حسیوه بهتری دست در دلو یکبار را نکاس معقولی از بر تو انوار آنا که بحسیوه صادق
میزیند بوده باشد از آن پس برای وی خوشن را بحسیوه منطقی تاغ ساختن غیر ممکن است.

ضمیمه از حسیوه چنان قاصر است که مادر بیداری وقت خویش را صرف مجاهدات برای چیزی منقسم
که حصول آن در بخودی میسر است. یعنی که منقسم و محمل را در طبیعت دست یابد و حال آنکه آنچه اثر بیداری و بیداری طلب
بود یا بر مانع بود یا غیر موقوف است. لیکن مادامی حسیوه حقیقی احسن مویست که از آن کائنات محسوس و لکنس و انی
ادراک نمیده و آنست که باید مادر را بر سر شود.

در شنیدن معنیات ارسطو ' باگنی ' کونت ' و چنانچه دیگر از حکما حقیقتی چنانند
برین سبب که آن قیاسات منقسم و مقبول معدودی آمده و نیز بسبب اینکه آن قیاسات نفوذی در قوه ناس ندانسته
و معنی آنرا آلوده به موهومات نیستند. مثل اینکه فرض شود حسیوه معنوی را معدودی بگنجد می تواند درک کرد! نزد آن
در شنیدن قیاسات بود و از آن زشت ' لا اذقوه ' کنفیوسوس و مسیح که بالذات بی حسنه صرف
برای آنکه آن قیاسات قبول و در حقیقت در اجتماعات بشر داشته و متغیر جان میوه ها نفوس گردیده جز به موهومات
بشار آمده است. آنان فراموش میکنند که وحدت آن قیاسات که چنان بواسطه بعد زمان و مکان از یکدیگر
جدا و تفردند ممکن است محکمترین دلیل بر حقیقت آنها بوده باشد. چیست چه بر آن قیاسات که در موارد متفرقه
استحکامی به نفوس ایا در درازانی شده! آن خزان نیست که حسیوه نفسانیت هر چند باشد و از آن
افزون است. و این اصل معنی ادراک کل است. خلاصه آنکه این بیان ننگی نیست که مادر را در ابروان روح است
بل آنکه روح بواسطه این امان حسیوه معنوی خویش را عرضه داشته و محسوس و کوشش ما آنرا میسر آورد.

(فصل چهارم در بیان حقیقت)

اصل این حقیقت که امروز در دنیای قدیم سنانه جواب شناسائی در قلوب طریقه های بسیار یافته اتحاد وجود مقرر
از بود بیداری جان منقل میدارد. چنانچه از آثار و آثار از آن نیست که اکنون اصل کرده ایم بیشتر محبت معنی و طبیعت
بیراهه است. این از حقیقت نشانی بدست آورده در پیروی آن گذشت. عقل از قدر تیرا که ما
بستد از خویش برای کشت آنچه بر تو بالا از عقل است خواستیم خود را بجانب مستلزم از اصل و پیدایش بی ارم
و عوارضه بشر را احاطه کرده اند معروض داشته برین امید که بران وسیله حقیقت را دریافت کنند.

باینکه مادر پیشرفت خویش قصور دارد آورده. بنازیگی پیرویم فرست در شناسائی - انی شناسائی
با فکار و خایر بشر بر طبق قوانین ما دیت میباشیم و امید داریم از آنچه سبب خجسته و جوی ذاتی و تکاپوی
خود در این موهومات وجود میباشد سر رشته ای بدست آید. اینگونه مصلحتات البته استفاده بخش
و صحت فرمایند. آنها بسی چیز را بر این بیان می آورند که جز بر این موهومات از آن کشید. علم و آگاهی میسر نمیشود.
آنها ممکن است مادر از بسیاری سودمندیان حتی از پاره ای آسمان خطرات محفوظ دارند. لیکن هرگز بدین آگاهی
حسیوه معنوی حاصل نخواهم نمود. با فکار برای یک رخت ممکن خواهد بود که از هم جمع و تفریق صاحب داشته و باطل
و ساطع تو بگو و میوه های خویش بر سیده وقت در تغییرات جسمی و کیمیای که ما در دنیایات بروز و ظهور مینمایند
سرفت حاصل شود که این زو از کشت اسرار جان بواسطه وقت در خایر بر طبق قوانین ما دیت میسر شود.

کلیه علم و معرفت مادران قوانین روح و طبیعت سلسله سهل رسد و ای که مادر با یک نشانه نانی که در
کف در ارم چه بیان کرد از آن نمیناید. ما خود هم دانستیم که آیا آن نانو از بفرزند خویش روا داشته یا بیک تغییر بی توانی
بخشیده یا پیش سگی اندازیم که از لفظ جمع چشم جان رفته یا خود از خویش جان فرایم و نه هرگز خواهیم دانست
که از آن پاره آن آیا هستی مانده مالی متعلق به نفس تنهایی خویش برغم هر که خوابان است و نفع نموده یا بآل کسی که
از آن تعلق مینماید را کنیم. قوانین ما دیت تقسیم را تعیین نموده و نه مادر آگاه سب زو در این موارد چگونه باید قضاوت
و تقسیم اتحاد نمود و حال آنکه زو گمانی ما سب تا موقوف جان قیاسات و سعادت و سرت حقیقی ما نیز در آن بیان
قیاسات و قادی بسته است.

و شنبه از میده سافت میسبده و بنظری آینه زو انا عموای و مشکلات متفرقه و مفصله
آنها موی نیستند و چنین بشاید در این صورت و لب توجه بگردد و در آنکه آن شیئی که از زو یکدست میشود

در نظر سنن نمودار است. برگاه فی اشل، ما از سبب فنی نظر بر بی دقتی در صورت است سنجیدن و شدت برادر کردن
آن چیزی دریافت نخواهیم کرد زیرا تمام قطرها شکافها، دره ها و شکلهای عمودی آن بصورت پیرامونی درستی تقریباً هموار
و سهل الصور بنظر میرسند. پس انتظار خطر را بر آنجای جلب دهن بانی ما را بتسبی و ادا میکند که تصور شود
برادر کردن چنین که بی سبب و فنی بخش است؛ و حال آنکه در این بجهت قصدی - فنی سنجیدن و برادر کردن یک
تلقی تا سوزن نزدیک دست که با فنی ادا بخش کمتر است ما را تو بدست میدهد؛ چه میتوانیم همیشه بصورت
بالدین بر آن تل نزدیک و دریافت و بدین بقدر آن رسیدن کار دانی نباشد **X** به چنین مردم تصور نمیکند سادت
بشر را داشته اند چیست؟ زمان در ظرف و ماهیت که اندک در صورتیکه هنوز از خویش متفرق می ماند و دور است.
از خود به دوری سادت و سرتند بودن آنکه از آن فیضات بهره مند شوند؛ و با آنکه بدون منظور ما در شخص در
قوانین ایت هستند؛ احدی را وسیله شادین بر استی میسر نمیشود.

در موضع حسیون است مبسوط، قتل سلیم عبارت است از عده که بهر سبب و سبب
زیر حسیون بهر در لولم و استیجات خود مافوق آنچه ایت است نباشد و در قبه افق وصل کردن از آن
عوارض تا فون استی خویش تا قبل نیاید. ما از نزد گمانی حسیون آنهاست برین سبب که در احوال حیران بماند
در نفس حسیونی خویش بکنش خط نفس منکرم ملی درین حال نظر بقدرت است؛ استواریم تعلیم کردن
مبتل است. حسیون در دانش محمود حق خویش از خط نفس بکشد و با فنی طبیعت خویش را انجام میدهد
و چون طبع حسیونی می دران طرز زنگاری نزدیک است؛ پس در معرفت کردن با طبیعت است که حیران محمود
و ملوک فتن جمع مقاصد هستی وجود خویش را در گیرد. اگر انسان هم از خویش بهر آگاه میبود و در نیز نیست که
در طریق مشبیه - فنی در عمل کردن بطنیه و با فنی طبیعت است؛ فنی سرت و احتیاطی با ایشان سرت گردید
فیه فی الحقیقه هم ما را باره اشیاء بهر اوزار و گلی آنها نیست؛ بل ما را از است که ما را دران استی بر قرب
نموده است و ساد است.

الحاصل حقیقت بین آدمی - آن وجود گلی واکه همه دوست دارند استناب کنند؛ بر استی در آنچه
نزدیک بایست یافت می شود و از اینجهت نفس منباید و حال آنکه در واقع آن یک حقیقتی است پس ساد
با نظره که یک خطه شکل و در شکل نای ریاضی که بر آن متع آن بر است؛ فیه سببهای بسیار در موعود

حسیون متصل و شکل نای سبب نیز همان خود است. بینه ما در سبب کلیه سرت عیون ما در حکوم و طبع داشتن
نفس حسیونی با دراک روشن باید بر است که در آن سرت منقود که در بجا بی آن معرفت و سبب نای دل چون در زنگاری
ما را نصیب درونی می شود.

فصل پنجم اول از باب اول قانون حقیقی حیوة

دست از طلب لذت نفس برداشتن بنا بر موافقت بودن است بقانون حقیقی حیوة و نیست -
آخر نیست که طبع حیوانی نتواند آزاد یافت کرد و آنست که طبع غوی نیز که یکچند وقت در قید حیوة گاهی بیکه بر غول
بشر استیلا می نماید محصور بوده به مجبور آزادی و لغات نتواند آزاد گردد درک کرد. این بانه ضروری که
دفعه چنانش میگشاید در نگاه اول آتش بدشنامی بود آیه تیرگی ضعف بصیرت و بای خود کرده و لذت جنبشهای
آمد و رفت بهمن خویش را همچون پیکر قامت درختان متحرک میگرد.

حیوة جسمانی را که ما بواسطه وجود استقرار آن در نفس خویش شناخته ایم چنان بچشمه و منقش و پنهان
موا از حیاتیات بر ما نمودار است که ما تصور کنیم منظور اصلی از زندگی واقعی حیوانی در تیر و آتش است
بنابرین جنس بشر روزهای خویش را از غفلت و نادانی صرف به عبادت سپرده و کسب لذات و استراحتی طبع
حیوانی را حاصل کردن مینماید و باقیه در انجام امر بقدری از سادت و سرت واقعی دور است که در آغاز بوده است.
ادراک - انمی خود ما را چنین می آموزد که استراحتی طبع حیوانی در انجام امر حیوة نیست و نتواند
بود. هرگاه چنین میبود این محتاج کسب صفاتی نبود که حیوان منمن از آنها بی بهره است. او در تشکیلات و لغات
روحی نگردد که حتی متعاقب بودن به لذات حیوانی نتواند آنها را احاطه و یا متعاقب کرد.

ما در موضوع حیوان بهت بسیط و ملاحظه میکنیم هر نوع تقدیر و تنویر که به آسایش جسمانی او مخالفت بوده باشد
او را باعث ترک جان گفتن یا زندگانی را خراب کردن و بالآخره خویش را در محله قرار دادن است. این لاحاقه و ناگزیر
چنین میباشد زیرا حیوة وی حیوة حیوانی صرف پس مردن از حد مخالفت نمودن بران هلاکت نفس حیوانی را
سبب گردین است. لیکن این حیوة حیوانی صرف از حد نیست بل او را در اصل از حیوة غوی میرسد.
می پردازد ترک آسایش حاصل کردن از خواست نفس حیوانی در معنی او را باعث عدم نیست بل بکس نیست.

زیرا بدین است که در آنکس که در یافتن جن غوی بواسطه نقصان درک حیوة حیوانی میسر میشود و بدین وجه
مقصود سبب است که میفرماید: "هر آنکس که جن خویش را بنابرین - انمی بنابرین - بافت
به آنکس آنرا با بسته است."

عمده بدان اگر ما ترک لذت نفس حیوانی را در اینجا در آنکه که جن در تن قویست نه ضایع
و اگر ما در میگردیم لذت آسایش در کف است که باید دانسته در یافتن کنیم خدمت کدام یک از دو طبع
مخالفت بعمل آید بهمن گفت گذرد در جن زوال هستی وجود ترک آن لذت نیست باستی از ما بشود بهمن گفت
در باره عاقبت این هر چه باشد ما میدانیم بیکه ملک جسم را در وجود آفتاب از آن پس مرکب
روح نمیتواند بود. در این صورت اگر منظور از حیوة تعاقب خواستات نفس بوده باشد از زمانیکه
فانی تن ما را مجبور به ترک این هستی و حیوة عاریت نمود آنچه را ما در طلب و از رزق و سبب بود ایم یکبار
نفسی به هیچ میگذرد زیرا چون با همه مشغل و تکالیف کن یک از آلهای زندگانی من بشمار آید
لکن من حیوة نیابند.

حیوة نفس خویش را در اقصای طبیعت با شکل مختلف تقبلی و عین میدارد و عندالکمال ما
در هیچ جا آن تظاهرات را با عین حیوة محقق و مشتبه نمیتوانیم کرد. کل جن نبات پیش از این سابقه
و بگوئی آن نیابند. آنها بوی می هستند که نهال حیوة در آن واسطه خویش را عرضه میدارد. آنگاه نیز
که ما از آنها با سرانج کلیه قوانین طبیعت که بشر تاکنون کشف نموده است معرفت حاصل کردیم باز از آنچه
براستی بنیات است که اجزاء و احوال قوانین هستی خود را این چنین بطور میرسد چیزی دریافت نموده و هنوز
از حقیقت دور افتاده ایم.

حیوان بواسطه قوه و ماده و در موافقت قوانین آن دو عوامل طبیعت زیسته و چون
حیوان از زندگانی آنچه میسر می تواند بود منحصر به این است و قانون هستی خویش را بر این طریق تکمیل میسازد.
این نیز برین هیچ میزید لیکن در موردی حیوة حیوانی را فقط معیار ضعیف از حیوة باید شناخت
نه اینکه بحد و کلیه منظور از حیوة همین بوده باشد - گرچه بقت تصور درک این معنی و کلماتی در زمین
بر وفق طبیعت غوی که نموده و مقصود جن آدمیت است او را درام پریشان و افسرده است.

از این دو تک پیردی قدرت نفس حیوانی مرافقت نمودن است بقانون حقیقی جان آفرینست و عمل برضد آن
 جبر و مقتضای برانکه نوزاد او داشتن و عذاب روح بار آوردن است. و نفس بیکبار سطره
 از حیوانه محوی در خویش یافت بیکبار با فوق «انانیت» و الحی کرد احس باطقت حقیقی
 و محبت واقعی را در خود نمود دیگر در کسب قدرت نفس و جلب منفعت انفرادی نمیتواند مستغرق شود. اگر
 در تقسیم بار در آنکس آزاده ترک قدرت حیوانی را نه خود چنین نفس پروری در زوال جسم
 از وی متروک میشود. در متعاقب بودن بخودشات نفس حیوانی و طبع محوی را بدین نحو اسیر قنای سفلی
 و سطح خود کاهی قرار دادن در آنست اسندل جسم که مرکب نامیده شده است با چنان شایسته
 روح و گرانباری یا س مواجبه میشود که دیگر از غریزات و باز داشتن از آن اندوه و حصول بکین تأمین خاطر
 از ارتحال بجام ناپسیده او چونک هم از زوئی در دل نیاید.

احس زایل گردیدن شخصیت و به پایان رسیدن حیوانه نفس پروری که در این مرحله پیونده و محض
 برگرد در واقع نه نموده در اندام بکلی او غلبه میسازد و در آنکست پس در اندام او را تنها شایسته جان میدهد
 نه سقیم روحانی بنش و بیکبار کرده اند که در نهایت گود در عالم شور و جنبان احوال تازه ای دست دارندست
 در جایگاه او میتواند از نفس سادست بهی غریزی ناپسند و بخود دار گردد. این امید که منحصر میوه و ثمره حیوانه وی در این است
 یگانه واسطه بین او و شوریده اصلی و یاس است. بکینه اشتیاق وی در متعاقب بخودشات نفس حاصل برایش بار
 بناورده جوهرین امید که از از زوئی بدلیل بوجود آمده است.

اما ترکیه نفس و توجه احوال در منی ظهور یک نقد رصیت و آفرین دست سید هر که با انفرادی
 خرد و ذرات توانیم بدستی این حقیقت را دریافت کرد که مقصود از از زوئی اکتب قدرت نفس حیوانی
 نه بوده و اینکه نشئت پاک و صفای باطن را مواد جز این نمیشد که نفس بوجه ترک خواشات طبع
 حیوانی و در بنائی و معرفت بقاصد و کمالات حق وجود عالم صفا و روحانیت را درک نماید
 بیکبار ان شافت که زیستن حیوانه صادق عبارت است از انجام کردن تقاضای نفس حیوانی
 و تلاش نمودن در نیل کاری و ثابت بقول سلیم آفرینست که فی الجمله عبارت معرفت و آگاه
 در یافتن است که نقد روح را بر استی براد و منی چه بوده است پس آن امیدهای دراز

و آرزوهای گمن، آخر نفس پروری در پینه و غلبه کینه شخصی و بر فروع عقلی پیورده او مانده بخار و مه که از
 طلعت شمس اسندل می یابند از نهاد و جوش برخاسته و یکباره بطرف و نابود میشوند. در این تابش نور حق
 او هر دم سرور و لذت از نوزاد و در غور یافته و چنان صفات حسنه ای را که شکوه نیات و انویشه های پاک است
 کسب می نماید که را به طبعیه آنها را نه خود و نه آنها که در جوار وی هستند تا آفرینان بیکبار در عالم رویا به شام
 نکرده است. آنها که چنین دلدست را در خویش درک نه نموده اند زیاده از آنچه از نه خشکی بتواند شکستن
 خویش را بصورت درخت رخائی از زیر خاک پیشین بنماید نمیتواند معرفت حاصل کرد که آن چه میباشد
 آنکس که جوهر انانیت را در نفس خویش پروریدن حاصل از اسندل برکی خویش طلب نه نموده اسس مکرر
 و نصیحت روح موافق را بغیر مکن است.

فصل ششم از باب اول نفع حیوة

بآنکه بدن محسوس است که دیواره تنهائی سترت و سادت میسر خواهد بود هر کس زندگانی خوش را در حصول آن صرف کرده و در نهایت تقصیر تمام را در حق خود حیوة سوائت قبت . نماید مگر در نتیجه تلاش تحصیل سترت خاصه و انفرادی بار میاید ، ما بدین فکر دلات میکنیم که این قصور را سبب پارهی تنهائی غیر مستعمل طبع است که روح را بران برآوردانی نیاید .

ما پیرو خواست انفرادی و طلب لذت نفس را نه فقط حق ذاتی هر یک از نفوس حیة مشاعه بل مبدوده آن زندگانیست بیانی واجب و سنوایی سیر از حیوة شمرده است . از این رو ما در هر حدیثی جز در پی آن مطلوب بودن نیست ، اگر چه کوششهای ما در پی راه منتهی به پیم در بخوری شده و میشوند . در حالیکه ما جویای سترت انفرادی بود و نفسی از مقاصد منظمه حیوة حل کرده ایم البته چنین است . با جستجوی سترت شخصی و تقابله نتیجه اش پیش از وقت بر ما واضع است بایستی منتی به نقصان شود قانع گردیده بل مبدوده سعی کرده و دیگران را ولادارینیم که منافع و لذات ما را بر غصه خویش ترجیح دهند و در این مجاهدت البته قصور و انفرادی با سترت است اگر ما رستگاری از مخلوق را فرض کنیم - چه راه آن وجه دمه سد ندارد - که هر آن انسان مومن بر این بوده باشد که غرض از زندگانی تحصیل سود و تکمیل آسایش انفرادیست و اینده آن سود آسایش در تقابله با خواست نفس زبان بنی نوع استعرازی یابد پس با کسی میتوان مش همد کرد چه در شکل یا س غیر آن نفس راست که تلاش در تقابله دیگران است که سترت و استراحت وی و خویش ترجیح داده شود . با سبب و گنجی تلاش و با آنکه مایه شرب در این راه و بواسطه چنین منظمه حیوة بایستی بی غم ماند ، انسان باز در کوشش خود مضر است و از آن روست که او حیوة را بصورت یک ذره تجربیات موله ناظر است .

ما هرگز نمی آموزیم که سترت و سادت ابدی را فقط در لحظه و منظور داشتن از دیگران و غیر مصلحت آنرا خیر و مصلح خویشین دانستن میتوانیم کسب کرد . اگر بر نفسی میتوانست این نکته را دریابد و میخواست

جهه خویش را با مقدار که شست قانه بخاطر حصول لذت و منافع انفرادی صرف مینماید در آنرا مبدل دارد ، هر گونه الم و تلخی و بیس و فساد از زندگانی بشرد و در نا پید می شود ، و ما در انصورت یک زندگانی حق میسند بر حسب طبع عمومی آدمی و در واقعیت تعاون هستی خویش میسرمان میگردد . زیرا بر این پلجاری نمودن باره بی پاینده انسان را شمول داشته و نه تنها جدال حقوق بر بی بین در طبع متعارف وی - بل به چنین مجادله او با هر فردی بنوعی بخاطر استرضای نفس خویش را بر میان می بین فقط از این طریق میسر است .

هرگاه ما متصرف بر راستی و حقیقت چنین عیدت شویم و بگوئیم که سترت نفسی که ما را محکوم است خویشین را در نیستن و سبب چنین عیدت بوجه اتم غیره و فرض نموده باشیم ، همین تعارف ممکن است را اولی گردیده غرض باطل و جنبه مادی این رویه زندگانی را که هر چه بر سپردی آن افزوده شود ما را بیش از پیش از مقصود دور می کند ، از آن توک و ما را با ش برآورد حق هدایت نماید .

اگر بنا بر ادان صرف بواسطه خود پرستی و در راندن از خواستات نفس کسب سترت نماید و در کدام جدایت بآری که زندگانی بر وفق طبع عمومی میسر میشود اگر عقیده او حیوة در منظمه حیوانی محصور مینماید طبع عمومی را محاله از او نا پید میگردد ، بچنانکه بعضی از مقصودهای تن ما گاه سبب عارضه ای از کار افتاده از بدن زایل در غرض میشود بیکه احوال طبیعت وجود آنها با هم عرض می بیند . در یکدیگر حیوان یا نفس حیوانی و نفسی باید مطلقا با هم استحقاق خود پرستانه از هر طریق لذت نبوده - راست است ، مانند سگهای روزه که در عقیدن و گزینن منقسمه آنو حشی را تقابله طبیعت چنین است . لیکن اگر یک طفل در آوده روح بخواند بر آن طریق کسب لذت و سترت نماید چنین غرضی نیست و با سبب استعداخت میگردد ، زیرا آنگونه نفس پروری باعث اشتناک هر گونه آرزو و تمایل از تقاضای آن وجود است معاصه مایه است . در لحاظ دیگر همین لایمی از او را میگوید مادر سیه مشغولیات خود پسنداند در کمال بودیم بایستی با آنجی بینی و ادراک لطیف از خود در گذشتن مسی مد گوار آید بیکه حال مقصود با او را که میگردد . هرگاه ما توانستیم همراه گیم بحقیقت این عیدت که سترت واقعی فقط در لحظه و منظور داشتن خیر و مصلح بنوعی قانع نموده سود و مصلح خویشین ممکن محمول است ، آنجا هست که هر کس دوستی از ما دور میگردد چه بیم از ترک فی الحقیقه خوف محدودی و نقدان عیدت حیوانی در فضای جسم میباشد و آن در منی عده سترت خاصه و انفرادیست که تنها بر آدم مسیوانی صفت معلوم است .

تن آدمی در نعم ماکنتی است که حلول جان بران میوزار و از این رفاه و عدم آن است
 در نظر بزرگترین بیه است که با نفس آدمی آرد. باز از روی برگ براس نیم و ما در میکند لذت نفس
 و کامیابی خوشی را بجا نه مقصود حیوة بشیرم کن بر اس نجه سوره تفسیر در معنی و حکمت بودن است
 اما باینکه ما را معرفت حاصل شد که غیر حدود دیگر از او باید بفرماند که آنچه حاصل خوشی است ملحوظ داشت
 باینکه ما در یافتن خوشی و لذت زندگانی ما بکم آنکه باید از ماند باید بر خوشی و مسرت عمو استوار شود پس
 سرگ از این نه انقطاع مسرت و انتهای خطره خود شناخته شود باز می آید زیرا در حالیکه غارت و سخت
 بنی نوع غیر در کت خوشی شمرده شود لذت زندگانی بر او دست یافته و هیچگاه قلعی بران نتواند رود و
 و لو آنکه ما را منف در هستی و سیداری وجود هیچ بهره و استیاری بر وجود نبوده باشد. ما در حال و در حث
 بر گونه عوارضی خود غیر مستحق و لذت انعام است و لذت و لذت وجود و لذت وجود و چون مسرت انفرادی است
 مطلوب بودنش نوزاد ما سر آمده از آن پس مسرت و لذت روح را در قای جسم زوالی دست نمیدهد
 بدین بیان که منظر ب و دل شریده را با پیش چنین است: "از خود در لذت
 حیوة نیست. آنگاه دنیا شدن خوشی را بدست نفا سپردن است!" پس در آنکه
 که ما در آگاهی منظر مسرت حیوة انون ممکن و اطاعت کرده ایم خطر شوریده را برود و خوش
 کرده میگوید: "از اینگونه معرفت تو را چیزی دستگیر نشود. برین دانش است که حیوة انسان
 این چنین است که سن از آن شخص در او دم - بزرگ نیست و بزرگ نیست و بزرگ نیست و بزرگ نیست
 صدق حیوة بشر میتوان داشت و انصاف است ما را تا مسرت نمودن مبتل و بر وفق طبع عمومی نیست
 سن میدانم که چنین زندگانی خواهد بود بکفایت به تنهایی و خواهد ایل عالم را با کسویه سن مسرت و مایه مال مسرت
 و حقیقت یکی از دلایل بینه که بر حقانیت این عقیده است استوار یافته و گواه این امر میباشد این است
 که بر طبق چنین دستور تعادل و مساوی در زندگی احوال انفرادی و اجتماعی دست خواهد داد و بزرگ این
 طریقت بر حقیقت حبه الیانه اتصال و پیوستگی افراد و بطور وجود استوار میسر میسر میسر میسر
 "من میدانم آنچه را از لحاظ زندگانی پیدا شده فقط از آن مسرت است اگر میتوان بود که توانا
 برای خوشی را بخود نداشته بل و شیکه دیگران از آن خود را بتو عطا کرده باشند. آدم چنان

سرشته است که دیوار خود برستی بچگونه نش طرد و صل میشود. او نمیتواند لذت نفس را بدست آورد
 داشته و از آنجه خوش شود باشد. در سیه معرفت به نفس خوش چنین ساد و زود و دل خوش
 باینکه تو دریافته که تعصوبی از بعضی کل هستی و فردی حبه الیانه نبوده نیستی بی شبهه است
 آن میگرد. سپس تصدیق خواهی که که لذت دنیوی هر چه بر خوشی نیست می آید و در این خوشی
 زاده و شت قد اند. در آنحال خواهی داشت که آنها بر استی و محسب و قانع خوش نمیتواند بود و در آن
 که این چنین طلب مسرت و نفس بر روی قیاس مطلوب است. تو خوشی را از آن زمان از آن زمان است
 که دیگران تو را نه خوشی را از آن رخسارها س زند. گویا این تویز بود و بفرموده تو خوشی را
 قدرتی تأمل و اندیشه بر تو آشکار خواهد ساخت که در باطن تو را بعضی قیاسی سرت است و تو
 بقصد و برام خوشی و لذت از دیگران سبب رنج مردم شده و مردم در طریق ناشی است و تو
 تمام تو بوی آنها و نام آنان بواسطه تو در از و یاد و با مال نجه چنین رویه زندگانی بوی می سرت
 "بفرض تو میدانی تو را بفرض تو انانی در تو نفس داشتن تا لذت خوشی نیست. تو خوشی را
 و محنت دور سرتی جزا ندی. در پی از و دای نفس و آسایش خوشی برین قیاس است و در آن
 کردی قصور بار آوردی. زبان اینا بر جمل اسود خود شمردی جوایند در ای که خال و در آن
 رطب موده ای پس از رسیدن مقصود از آن آنها تو را غرسنه نداشته و خوشی نظور را در آن
 نظیر میانی غیر از ام و حرمان نش به که تو را استظر نه چیزی ندیده و از بر پیشین ای خوشی
 بیزار شده بجه که گاه و سوسه شیطانی تو را تحریک به انتحار رسانید. پس بران دانه
 معقول و مقبول نقطه در موافقت نمودن بقانون هستی فراهم میگرد و آن است و در آن
 س خوشی حیوانی و از آنکه و غلبه عقیده وجود و بواسطه معقول در آن سیر را

فصل هفتم (از باب اول) عالم حیوة

مرد خردمند را قصوری در استدراک این معنی نباید که اگر انسان قائل شود بر اینکه تبدیل نمودن
پیروی خواست نفس بیک نوع مجاهدت در راه خیر و آسایش انبیا بر بشر در زندگانی امکان پذیر است بر او نیز
پوشیده خواهد بود که زندگانی در اخلاص مستول و موجب حفظ روح و افعال خاطر میگردد. زیرا که تجربه آنکه
خردمندی که در این دنیا نیست خود که در حیوة دی بخیر و بالادراستی حیوانی موجود است او
شروع میکند به تحمل اینده آشنی مستطعم تنها در نفس وی بوجود و محدود نمیشد. در بدو امر با نور منفی
و سپس بر نوع صفا و روشن درک این معنی را میباید که او فرد کسی نیست و در این بنفست ساسی نشاید
و نباید داشت آنچه را که مشترک و متعلق بوجود کل نبوده است. از آنجا که مردم به استیجابات باشد به
و استیجابات باشد دارند نشاء روح و آب و خاک و در افق آن حوائج بوجود اتم و ادای آن محاسن
بوجه اکل منوط باشد که در توضیح و تبدیل غیر و سعادت است.

پس آنکه با یکبار این حقیقت را با یکدیگر دیده و شناختیم ما خواهیم دانست که ترک هوا پرستی حیوة
انفرادی نه فقط مطلوب بل برآستی بر باد طیفه ای پس لازم است. ما خواهیم دانست که آن خطا نبوده که ما
مترقب حصول مسرت و آسایش در زندگانی بوده باشیم بلکه خطای ما که کوزر حقیقه ما بوده است که از چه
راه مسرت و سعادت را میتوان بدست آورد. پس آنکه پیشخان روحانی در دین گمان حق بین ما باز و ما بماند
لایم که حیوة مملو بشیر و خیر و برکت بر وفق حیوة صدق و راستی است. ما از زمین پرتوهای سحر
بسیرت هدایت گردیده دریافت مینماییم که مسرت و سعادت را در این عالم فقط بوسیله خیر و صلاح نفس
باید کسب کرد. و ما محسوس است که راهی جز این طریق برای استیصال فیض و سعادت نیست و آفاقه
ما بدان مناجات نمیشد که مردم زندگانی ما را بر فقر و دینی و از این رو بقتدر و قیامت است.
آن میتوان از این بود باشد زیرا که آنرا آن که در این حقیقت را ندیده و در پیش آن ندیده ایم

قبول پذیردی بر طبقی مردانه بر خدای راه راست قسم بچیدن در مناقضت با قانون هستی تحمل زندگانی خوش
بودن است. چنانکه بر یک از ما وضع و برین است یک دستگاه ماشین را اگر بر خدای نقشه ای که اسباب
بر آن ترتیب یافته بجهت آوردن خود نه فقط در انجام مقصود قصور بار میآورد بلکه صدمه و زیان حتی امدام آن
دستگاه را سبب میشود پس چه را باید که انسان بر ضد قانون هستی خویش رفتار نماید با هر دین است که دیر از
عمل مقصود بار میآورد و اینک طریقه دقیقست حق حیوة مختصر بر این است که بنی آدم اتفاقاً قانون را شناخته بدان
مراققت کنند و ایند بشر را بخیران سبیل روح را مستقولی در پیش نمیشد.

ترجمه انبیا است اینک نه تنها از حیث نمایان در دایره بشر بلکه یکدیگر بل و بلکه از لحاظ عدول و طرز
مسئله حیوانات کی رویه صانع و مبدع کرده است. حتی و فقر خدای است که وجودش بهترین گواهی بصیرتی مطلق از
قانون زندگانی صحیح میباشد از ارمقیدات آنکه از حیوان بشیر و شنا صیده معنی زندگانی حقیقی را در یافته اند در کار
تحقیق و عظم مشا بهت یافتن براه دوم مردم دوستی و دوست است. مشا بهت بین اقوام و ملی که هنوز عواید شغول
بزان باقی نمانده فکد کثر متحرک بدال و خویزی میشود. در راه اشورا با ی ملی قوه اخلاقی مجهول و بیایه که نیکه منظور
ملکت را در که کرده اند در اعداات و تمییزات مشیران آن محافل و سعادت نماند و در نهایت و لو آنکه غایب این معنی خود
مشیران آن جامع معلوم و مخوم نمیشد.

پیران مسخره فکرت با یاد آورده و اینها خوا بهاد و دیده اند از نمانی را که انانیت در دین است و اینک مسرت
و سعادت فقط در خیر و خوی مایه است و بر غیر و نفعت انفرادی داشتن مسیر میگرد و بدال و خصوصیت با خوشی را که نماند
و این رویه علی آنکه در حیوة علی تفسیر و طبیعه آنحضرت سعادت آرزو شدن شع و سعادت بشری را از دست است. چرا که علم
سیر جانداران از مردم تدریج کاسته است و استیجابات و استیجابات با یکدیگر اینگونه اقلد کاری و سیر عیبا شده و میشود. بسیاری
از حیوانات رفقه اهلیت یافته کار آمد میشوند و مردم آنها را حتی برای خوردن کمر میزنند. صفا و از افزون و بزرگ
اعداد و بر حسب استعداد و با اندازه مسرت و اقبی بشر زندگانی بنی آدم خوشتر از اقل و نه با وجودی نبوده و چنین امری
دعا نموزند که تقدیر با بسیاست و بقول است و بهر جای تخم مایه بر خوردن گوشت حیوان نیست و از دود و دود است.
بسیب این ارتقا نیکه انانیت از تهنیز اخلاق جسته است. ما هر گونه تا ابد است و استیجابات نفس را در این
میسیم. از چنین فقرت ماست که اکنون در اعدال صرف فکرات و سیر و خیر یا نیکه صرف و طبعه جیش و سیر و در این بخش

شهرت است بقول ملاحظه کرد. حق حقه ای اجتماعی متداوله از این پس است سرستی و در دماغی رخطی که مکتب شمرده
 و نه لبا با لگزی و ضعف انفسی را کسی محبت تفریح چندان تحمل است. این ممکن است از اندازه ای بسبب تنگی جسمی بوده باشد
 که ما به اندازه خوراکش نفس میل می داریم. لیکن بیشتر نتیجه شاق این نکته میباشد که سراف و افراط کاری باعث نقصان
 اعصاب و ضعف قوای بدنی خویش و همچنین سرف و افراط زیاده میگرداند و اینک در بنایده های خویش را بران
 دیگران میل آورد. زیرا چنین روش خود پسندی در معنی جود و تعالی را در باره سایرین روا داشتن است. ما حال آمده ایم قبول
 پر بیزاری از هیچ انگونه خود پرستی با کرده خدا کار نفس میسوزانی را در راه غیر و سادت دیگران تعیس نمائیم. نه فقط از
 لحاظ آنکه منظور داشتن منفعت دیگران را امری واجب باید دانست. بل بیشتر از این لحاظ که هر غیر و صدهی را که
 این چنین در آن زمینغ نبوده باشد بر آن خویش خیر و منفعت صحیح شود و بر خلاف آدیت است. این بطریق یاب
 مقصدی این حقیقت است که در عالم هیچ چیز مثل و مانند محبت مقبول و دلپذیر نتواند بود. محبت است که کتب آنچه را
 "نیوت" بخاطر نفس خویش در روا داشتن آنچه "بد است" برای دیگران را از دماغ میسوزاند. باینجه که کتب شادی
 خویش را در غم دیگران چیده و طعنا کرده و در افواج آنرا یا بنده شود. (۱)

"آن یک از حکام است که در حکمیه تعیساتی در آن ثارت رفته است که بشر باستی با یکدیگر محبت در نزد محبت
 عبارت است از معرفت داشتن به حق و راه حق و در آن مسیر محبت و تمیز و تمیزی میباشد.
 مردان ساد که با دستهای خویش کار و زنجیری کشیده با کثرت مایه تقدیم و تقصیر می نمایند که بهترین طریقه از گمانی خوش
 در راه این چنین معروف است. بنا بر این شقت در دانه آنها شتون و نقصان حصول ثبات است که برای آن بسیار
 متحرک بوده است. آنان ملاحظه میکنند تحصیل قسم با میان از گمانی اقبال و کدورت و طوبت و هر گونه پناه و پوش که بدن را تشنگان
 ایش را استوار میسازد و محمولی بار آورد و همچنین در این محتاج و مجبور و توسل بر اینها مقبول آمده و در محبت با آن طریقی
 برین خود میگرد. فخر و بزرگواری و بط اجتماعی البته تصرف و تفهیم این حقیقت که سادت و سرت ذاتی - سادت و سرت و سرت
 روحانی - کما صحت و سادت جسمانی و در بجا سادت و خدا کار بی بطر ترفیع احوال نوع بشر استوار می باشد و مردمان
 نژاد و در محبت کش می سدل و آسان است. (مقل از دفتر "مروج تعیسات مسیح" ص ۱۱۹)

(فخر و بزرگواری و بط)

(۱) بدست گرفتن میباشد که در آنم که چنین اندیشه های نیک و خیر تو سستون از او تشر میسازد و بی آتش نشسته جان سوز که آتش
 جاسر پس از ذات او در او پاداشی بسختی در گرفته و دل از دهنش هیچ شوی را نمی یابد است. - موقوف

دانشندان "تربیت یافته" ما محبت مواضع خود پرستی را با محبتی اقتصادی و یا فیوضانه و فنی میگویند. آنان معتقد
 درسته اند که سادت و سرت ذاتی را در دستهای خویشات نفس میسوزانستن ممکن نیست. لیکن از اینکه حسنه صدق
 و معنوی را در دهنش و سرت نیست بیش از هنوز مصرفی حاصل نموده است. این کرده تحصیل علم را یا بکار هم و توانی و یا بکار
 با عده نیکه از آنرا به نسبت بهجت ن کم برده از او نش میتوان یافت مقبول شناخته. لذا تا بدست خیر و شستی طبع خوش را
 برین شکل در تحصیل علم خود می نشاند. در حقیقت انباشتن بر تقاضای طبع خویش سرف برای تحصیل استوار و رفیع
 ست. شغلی در از او آفاق خاطر را در آن است. - بل باید گفت تمامی این کرده از خودم. چنانکه گشت و طلب از امداد است.
 از هر گونه حال و کمال کسبش ط صوری بطر ا حظه ظ نفس است. آنان وقت خویش را در آنند از اینکه دانه
 حرف میگویند که در واقع از لحاظ خود پرستی کمتر از خود پرستی میسوزانی نمیتواند بود. - معنی تا بدست نیکه مانند ملاحظه و از آنست
 نفس میسوزانی حیوة حقیقی را همچنان حاص و حاصل است. لیکن باید از آن دانست که بواسطه تأیید و تحریک و شغلی
 اینگونه حرفهای "دانشندان" نفس نگر که به کسب فیض و سادت حقیقی نایل نیگردد.

"مرا از کار اینخی خود را می تواند بود که سادت و سرت یا اندوه و دلاست مانوط به کسب یافتن
 یک شئی نمی نیست. بل بسته بر آنست که ما خود بنفسمه، سیم - معنی بسته باراده و نیت شغلی است.
 دقت از دفتر "مروج تعیسات مسیح" ص ۱۹۲ در متن نامه ترکستوی باقیه خویش.
 لیکن در پشت بازون بحسب متاعای سپیده نفس در تسیم باوراک پاک که مادام پیشگی سادت و سرت
 افراد را سرت و سادت بنی نوع انسانی ملاحظه میسازد و در دشت اینک از آن منفعت نه بهر دست و پروری
 حق. بل بواسطه ترک خود پرستی میتوان سودمند گردید و نفس سادت را یا بنده است.

فصل هشتم از باب اول تمنا بانی ما

تمنا بانی بشر بقدری مستعدند که آنها را فقط با خطوط شاعیه میتوان قیاس و تخمین کرد و هرگز
دفعه نذر نخواهند بود. کلیه حیوانه جوانی از تنهای مختلف ترکیب یافته در مورد "دانشندان تربیت یافته ما"
نیز از نوع آن تنها با تعلیلی حاصل نگردد و اگر تفسیری دیگر شود بصورت ظاهری است.
هر کس در مخازن و دما کین تکامل یافته در یافتن نماید که در تمام سعادت و مقصدای اخروی و دنیوی
برکت از آنها از نوع اشکال تنهای بشر روز افزون نشود است. تنهای رفیق و رفیق بود که آدم را نخست بشکار و صید
برد و بعد پس ششم زمین و آوار کرد. تنهای چنگل آوردن آنچه نخواهد است و از رفیق است و در آسانی و بدست آوردن
ایشان که خطر را خطوط میانه از بنی آدم را بر این میکارند که صدمات شاقه و دشواری مضیقهای بر تنهای را تحمل شوند
شدید در رضیه و این خاطر خوش را از ابرسم نمودن کامیاب گردند.

یک کتاب تألیف داشت ریاضیه از اوست که در زمانه است مردم را از انکار و خجندی که در مشمول داشته
آگاه سازد. این بسیار است از روی صحت و صفا و معرفت طبع بوده باشد تا آنچه را از خیر و سعادت محرم بزم نویسنده رسیده
سیرین استفاده و استحضار حاصل آید یا آنکه مباح خوب نیست که بسی لذات خلق را در ادراک آید کسی نمیشد تا از خوشی
تأثیری در روح بجنبان نشود. اختراع یا انشاء تصنیف و تألیف ایجاد و ابداع نیکی یا بدی محبت یا کراهت
شریف و فداکاری یا ظلم و راداشتن در بار دنیا جنس حق و قتل نفس سبب مخفی تمام آنها تنهای بشر است که میتوان صد و صفری
برای آنها متعین کرد. ما ذات خوش را در تمام مردم منش بهر داده و چنین رسید داریم که از روزمان برآورد و شوند غافل از آنکه
اتفاق طریقت از هر یک و همه یکبار دیگری شده و از اینرو تنها را در تولید مردم خوشی است نوری برای ما بار آورده که
روان با از رفتن و سستی اعتدال معنوی ما در مخزون نگردد و نابار و خور و مضطرب است. چنانچه تفسیر آن فیض
یونانی نباست که گفته است: "من دوست دارم بیازار رفقه بهر شمع چه آشنایی در آنجا موجودند که مراد بدن
الحاکم و استیج بر آنها نیست ممکن است."

برگاه یکی از تنهای سیمه و سخت تکیه شود ممکن است همان یک و کلیه هستی وجود یافته بر بدن
آدم تسلط گردد. زیرا برای تنهای تنه و مستوی که در اوج و مانع هر مستور و امکان از حسیله گردیده است
ساخته شده بود و چنانکه دل و بدن را در راه آن چنانکه مردم غلظت خواهد فرستید، (زرد و باطن خوش با باطن دنیا
فراشوش شود، هر گونه سه و دمای را در پیش ما یا بی خود بدنی میسر شود، بسوی هر کس که بطریق مانع پیشرفت وی بوده
نظر تشکیک میافکند، حتی بسیاری از تنها با دور خواست دیگر و اگر از چاره رجه دور آرد از اینکند از قوت پاپیل یکند،
عوارض را با طر و صفت و در آن آن مردم خاص با ضروریات وقت بهم پیچید، از رنگانی را بهر حال در بنام نظریات و محدود
ساخته تا آن تنهای جاذب و دلکش را تشنگی بخشد. چنانچه در پایان امر در تکلیف از دور تصور با آید او محروم و دایک
از آنچه در امانه و بدست میبویده است گردیده بل سبب قطع رسیدن وی از طریق است. چنانچه کامیاب گردد هنوز
استراحت. زیرا انجام مقصود را چنانکه مترقب بوده و در وقت است بر سرست و غیرتی نایل نمیشود. بر او محسوس است
که کلیه آنچه را اگر در آمال خویش گذارده همه را باخته است. پس از تکلیف بزم رنگانی خویش نظر از رفقه آنرا بشکند
و ضایع دیده و در رنگین خویش از غفلت دیگر خود را چنین دریافته که در دست و است بمرود و شکسته است. چنین کسی
از حسیله شرم و حاصل معین است. چگونه غیر از این میتوان بود در صورتیکه آنانکه دانایان و متعین وقت شناخته شده تاکی
برایستند که عالی ترین رتبه است که در شکیلی بشر عبارت از توسعه و تسود و یافتن خواشات گوناگون و تنهای روز افزون
ادست. این نسخ تعلیم است که با تجویز میناید که هر زمان خواست و حاجت ما روبرو تنوع و تسود را گذارده بکند
تشکل شود که ما را از آرزای غصه زیستن مانع گردیده یا از فرصت رسیدگی بنا بابت در و باطن با ابناء جنس ما را
باز دارند، آنوقت از رنگانی سرشت در روزگار شیرین برای ما میسر است.

در گونه تعلیم تربیت است که باعث سیرجی مردم نسبت به بنی نوع میگردد. خواشات نفس چنان فشار
خود را بر ما سخت میناید که ما میاوریم استیجابات و غم دیگران را احساس کنیم. و اگر احیاناً آن مستی با آید از این
گروه باشیم آنها را حایل مردم خوش شناخته و ادنی بغیر میسرند که باید حق المعذور آنها را بر طرف نمود
بما و ابدان و طبع مردم ما را نقص و یا معنی دارد آید. این نوع تعلیم و تعقیب است که خلق را بر این میسر از تصور
کنند که احسان بشری منحصر در کوز در تقاضای نفس یا تنهای خاطر است و اینکه این امر نیست طبیعی و لذا
متردد داشتن یا بر ضد آن عمل کردن را باید دور از قتل و اندیشه فرغ کرد. چنین تصورات است

که ما در این داشته که دستور طلایی هدایت بشر که من دستور فضیلت و دلیل راه حق است در امور زندگی بکار
مندی فرض شود.

لیکن بنا بر گفته باری زود، آنکه مسیح فرموده است: «روا بگیری میتوان داشت آنچه که ما را نماند
آنرا در باره ما روا دارند» امریست که نه تنها از یک دستور فضیلت باید شناخت، بل دانست که آنچه فرموده مسیح
مجموعه اکل فضیلت و صلاحت است.

زود ما ترک نفس فقط زوال آمال خود پرستانه انگاشته نیست، بل بزم ما ترک نفس کلیه زندگی را
بدرو گذشتن در گذر یافتن است. در حالیکه ما توسطه دلشیرتها و تنوع خواهاشات و سحرهای حسیات غیبتی را
دلیل معظم و کمال تر بودن زندگی قرار میسیم، البته چنین نظریه بایست. اما حقیقت اینست که ما بایان مسنون راست
در روشن تری از آنچه آمال از عالم حیثیة فرض کرده و طلب میسیم، بنفیه گویی از حضور طبع موی در وجود ما
دلو آنکه آن طبع موی ما در در سارت جسم قدیم باز مانده است. لکن تجربه آنکه ما را فنی در حیثیة موی اصل
کرد، ما خویشیم نیست که این ندان بوده است که ترک از زنده های انفرادی فرض اصلی بوده، بل آنکه هر گونه قضای
نفس خویش را سطح غایت با درک موی شرط مستقیم زندگی است. در اینجا است که قانون حیثیة استوار یافته است.
لیکن این عقیده است و مانند تایدت فکری بواسطه سطحات «عالمانه» نمیتوان برست آورد زیرا در
تایدت ضمیر باستی چیزی بالاتر از قضای جسم موجود نیباشد. بل هر گونه تایدتیکه برین نحو در ظاهر پوشیده
که به بطر طریق کم خرم تری در استماع از آمال نفس اصل نموند میتواند بود، ولی در معنی سبقت بران تربیتی فرضی
در اینگونه ملامت پرور یا، طریق خوف تری بوضوح راه بر منزل حیثیة پیچودن است.

مردمانیکه بر آنچه عرض ضمیر نمیدهند، یعنی تصرفات موی، شمی میکنند در خود و در کس که
تفاوت در تربیتی نیست بملکان بیند که ما در سده متعجب و معجزی بن آنان و مهنهائی که چنین «دانشند» باز میمانند
بیباشد. آنکس که حیوانی غشش محض است، زندگی را قوی و جانیکه در ترکیب جسم بیان شده بعنوان کلیه
حیثیة قبول کرده و مطلقا بر طبع آن در حسب تقاضای تن زندگی میکند. اما آنکس که خود را «دانشند» شمرده
ایل دوستی است خوانی که وجود ما دیت را داده بیند با کلیه مقصود حیثیة وصلت دهد و حال آنکه
قانون حقیقی حیثیة را بواسطه تفحص و امتحان نظریه را دیت نمیتوان برست آورد. آن یک ادراک

روحانیت و بواسطه ضایع روحانیت حق جان دست میدهد. آن ضایع روحانی را در پس طیب خاطر دست
طلب دارد از چشم دل را میبوی آن و قصد عمل بر حسب قانون هستی باز کند، مستدرک میگردد. هر کس
چنین ادراک روحانی در این چنین خود آنگون بر آن ممکن است دست دهد. هر آنکس که چنین فایض شده کلیه
زندگانی و جسیع استعدادات وی در طرفه العینی تغییر یابد. سپس ترک آمال نفسانی یک امر غیر طبیعی
یا شغل متعجب خواهد بود که بقا و دوام منجر دشتی شود، بل امری طبیعی و دستوری شغل انگیز از حیثیة خواهد بود
که در سبب عمل بر مقتضیات آن ما را از زندگانی پر بار و محمدرست و نصیب میگردد.

فصل پنجم در از باب اول ارتباط طبعی ما

دولت بن بام حسنه و قدم گذاردن وی بر صحنه زندگانی منزه در یافتن یک ایست که مورد نظر
اورا بر آید بکم کردن از اضطراب سیردن یکیش. در دیدن روشنی و استقامت همای از آن خسیان چنین میسر آید
که در اکنون از قید غایت شده و از این روزگانی نزدی در پیگیری و خود سری خود است. اما او بدوری دریافت
میکنند که در از این بام میاورند باری بر او بپردازد در اندیشه میور. و از این رفتار احسان شگفت و تفسیر و گنگی او پس
و پیش خود میباید و اگر بزم وی چنین رسد که تکلیف او در این حال مختصر بدین و از بی پروائی نگذارد آنست که
بباید از این در افتاده حادثه خطرناکی بدست میبرد. لیکن اگر در استوار و مظهر ای دست نبرد و طریق پیش
مستقیم است. یکی آنست که به آرامی طی راه نموده در دانستن اینده بارش سبب و قدم سیاهی را مسوومی نیست بلکه فرج
بخش است. بود باری که پیش رود. طریق دیگری که بی کردن و با ضرب لگد از روی خویش را خواستن است. پس
در نتیجه در معرض سیاست آورده بیک سیاهی می بندند و با الهی بر او محکم میور. آن خسیان از چنین محبت
چونین در آید و از این بی دردی در آید و در آن و سرگردان بودن میباید. لیکن غوی او بهر دور. زیرا
در حالیکه او مشقت را از روی اگر او تحمل است قانون هستی خواهد خواست و در وجود وی انجام می یابد برین تفاوت که
شکل اولی آب و مسرت خیر و مثل رومی الماک خوشم انگیز است.

آنگاه چل کردن از هیچ استیجابات سهیم بچنانکه فرج بر او محکم بوست و افکات شده است از این غفلت
گردیده بشرط آنکه است از این در منطقه خاص خویش با نظریه که طوری و از هر در مناطق خود نیز نیند زندگی کند. آنکس که خود را
سپاس و استیجابات و بر رویه سبب و زندگی کرده و از آن خود خویش را معلوم ادراک ملوی و طبع روان مثل در است
در خویش بکوشد استرضای شخصی می یابد که هر آنکس که همه و نیروی خود را در پرورش دادن آمال سفلی و وقت خود را
در کوشش افتخار بگونه آمال مصروف میباید و معلوم نیست. استیجابات سهیم بنانها و قیامات
و آفرین او بهیشته فقط استرضای آنهاست که در نفس را ضایع گردیده است. بهر فرد از صدیق این خاک گوش

هموش میسرند: در انتخاب کن امروز که را باید خدمت کنی. عنصر خالی را میبرد و بی ادراک ملوی را باید بهیشت شود
از سادات و مسرت در موقت که در تن خویش حسنه استوار یافته و لی ما را قضا در نیز وقت همسای دل و تایل
انجام آمال نفس می بوده باشد چگونه ما میوریم ستر قیام بود که زندگانی ما در اینجا جز نیک زندگانی تا یک دست
مویست که هنوز بهتری تیره و معلوم تو که گشت میباید منتهی میگردد!

جزوه اعظم بشر در تحت رسم بود است دنیا بر اصول مذہب خویش قبول این حقیقت را نموده که حسنه
روزی در استیجابات سهل و ساد و دشوار را انداد کنند است. لیکن کثرت بسط آنکه در آن آیین پاک را برود
زمان نیز برده موهومات بخفته و برگ و سبزه ای چند قرار داده و آن برگ و سبزه ای سفلی نزد "توبیت یافته گان ما"
دیده ایور بر حسن و جفا طریقت بود است شمرده میور. این بران مانند که بی سینه از هر طریقت خود را در رکنه
و انداز نموده از آنجهت سحر صفا و نور صفا میور و در خود بهیشت و فراتر میور شود که بر سینه و طبع ای که از آن روشنی
میخواسته است. لیکن است نور شمس را که در ساخته باشد لیکن صفت حقیقی تابش نور شمس را در سینه و طبع ای که از آن روشنی
پس بچنانکه لایحه صاف جو نور را مظهر و آید میباید بهیشتی نظر ما از حسنه ادراک نیست زیرا که در این حالت
سبب احتیاج و اعتدال در جانی می سگردد و از آن جهت که او بهیشتی حسنه ای را بطلان کلیه حسنه ای میباید
چنانکه شمس شاعر معروف میگوید "حسونه بیک گیسو نورانی شیه است که همان سپید سیدی را
و انداز جلوه میدهد اما آنکس که بهیشتی حسنه ملوی را با دیده پاک نگریسته میباید که بهیشتی حسنه ای که در آن میور است
از چه سمت منبعی که در مظهر حسنه را بجان بخواند و از آن لحاظ آتش قلب می یابند و اگر چه این حال

و من است که از این مفهوم حسنه فایده از حسنه سبب از چن من را در زوایا حال نور سینه ایشان شمرده است چن احوال
میستند. لیکن استیجابات سبب و از این است که از خود نام میور. پس بر طبع آن معتقدان نیست با تمام شری که از این
دوایان میورند تقسیم همان عقاید و در پس همان حکمتی میورند که در قهرها در امتحان و فحش بن نبوت رسیده و حال
ملاومت است. سطحی است آمال نفس بی ادراک ملوی را از اینک میباید تا فون حسنه باید داشت و از آن در نشاندن
قوم که در سوره شعلتی فرض شده و بنا بر عقیده ایشان ترقی و ایجاد نسخ آن دستور عقل و پیش باید شناخته شود.
حکمت از این است ایضا ترقی و ایجاد بهیشتی با مورد استفاده آمده بود استیست معصوم شمر طبع را نیست و امید میورند
مصرفی میور نیست. لیکن آنچه را که از ادباعات پیشه میباید از سبب و مسووبات بشر در مظهر وجود باید بداند

تأید آن واسطه مردم بخورند استیاجات روزانه آن را بوجه آب منقطع داشته و بیشتر وقت در دست خورش
مسروقه زیتون چوب زنگنه میخ و مقبول دارند بنا بر تجویز آن درایان دلیل بر دشواری و اهمیت روز افزون
تقاضای نفس حیوانی شروده میشود.

یک هند و بر خور چنین تجویز "دانشندان" مناقضت بین نفس منقسم و حیوانه علوی را بیان
کرده و چنین مثل را بدین ترتیب تعریف نموده اند: "این اندوه در آتش زنگنه میسوزد. بر روی این
پیشانی که در شش بخور را بیان شده و با زنگنه در حرکت میسوزد. لیکن این چنین رویت در اول برده
یک عروجه نسبت به حالت اینانی مطلق از شش حرکت فقط رتبه ابتدائی از بدن است. بنا بر این آن هند
با دست اندازیده در سب و دیوار گرفته اعلاش به از آن تجرد خواه و پیروایت میباشد که مانند بهیمة زیسته در آن
مغوی را بخور راه نداده است.

الی انک سر منک بسیموه بوسه نوح پرستی واقعی دقیقه ترین اصل تبارب از منده و این شناخته شده.
این حقیقت را به مجرد احساس محبت و ممانعت از خویش می یابیم زیرا همین مسرفت به حرام در زنگنه است که توسعه افکار
عالمیه و از صفات نیکویی است و اسب گردیده است. دوستی و دوستی، حیل الطبع و شجاعت، پر مهر کاری و خوشنیتی
عزایی و دافعت، بل من ماطف و محبت، همه با فداست ثمراتی از حیوانه علوی شروده میشوند. لیکن در مورد دوم
حیوانی منقسم چنین صفات موضع با هموار نمودار و از آنجهت مؤثر در رفتار و فقط آنرا نیست که منقسم افراد و
داخل است. پاره ای از آن ضماکی می در حیوانات شکل نامی یافته میشود و لذا آنکه از چنین ضماکی آنرا احسنه در مصرنی
روز زنگنه میباشند.

بهترین هدیه شش نشان در تاریخ منقسم است و حیوان است که برتر از حیوان غنچه مالی تر
جوده باشد پیوسته اعضا ترکیبی در زیاد تو دار آنرا طبعا معلقه غنچه ای است و این بر روی بیشتر است.
بعضی که اینان در ترکیب یافته اند که در ای را بدین قسم قطع کنیم و در کم دید میشود. اما جبهه حیوان مالی غنچه
اگر بدست بریده و جدا شود آن بیکل جاندار در کم ملک و بیجان میگردد. فرمان و امایان به طریقه ترکیب
غنچه و با قضا طبیعت حیوان بر یک بخور زیسته و یکی را با دیگری معلقه کی میتواند بود. لیکن در مورد
اشن آن ترکیب منقسم غنچه ممتاز غنچه را از جمله و متعلق بیش و سیردن از این میباشند.

اشن نمیتواند در این عالم وجود بدون حقیقت و انداد بنی نوح زیسته و از زنگنه بی بر خور دارد. ما را نباید فریب
از شباهت با اینا جنس و از معلقه و ارتباط طبیعی با همزمان غنچه باور کرد. آنچه از منقسم و مقصود غنچه منقسم
آمده من میثاجات لزوم اتفاق و آثار را بر خورند جدایی و اقتران بر ما مشهود و مستند است.

ما سادت و سرت قلبی را بر آینه در حق جوئی و در تقسیم روان مقصود من خویش را با داران ملکی تصور میسوزد
سیر فرموده است: "من صلح را با شای میبخشم" بلکه با چنین صلح و آسایش را بوجه مطلق غنچه کامل نشانی
با داران ملکی در اندوه و آن اقیام تربیت و حدت من و حقیقت بیشتر و بهتر بر ما مشهود میگردد. زیرا در انوار است
تنهایی تا فون شریعت و دوستی و مقصود و با همه فرمانها و عامل است. اما صلح میرونی - یعنی سادت نام و صلح نیست
از این راه بدست آورد که هر کس جدا گانه از طلب مقصود بوده باشد، بل اصول چنین موهبت منوط به تحریک شریعت
نمودن همزمان و آنرا در است نور حیوانه حقیقی آوردن است. همانطوریکه تا سلفه و کاذب بسیموه از ما مانتو گردید
مواجهت و موقوفت با قانون حقیقی زنگنه میباشند و دانش محال و حقیقت روح ملکی با سیر خویش منقسم بود.
به همین برادران ما را ممکن خواهد بود بتوانند از آن فیض و سادت بهره مند گردند چرا که احوال شباهی به آن دست دهد.
آزایش مهبی ما را چنین حیا موز که در عالمه همزمان با در تقصد و تعب زیسته در رقیه صورت است باطلی از حیوانه میباشند
استحصال رفاهیت و بهیود آنرا و بوضوح ظاهر غیر مقصود خواهد بود. چه در این موهبه دنیای مهبی ما بهیود یک اردو
سیا بیان و جسمی را در طلبان یک مقصود که در یک راه با هم قدم میزنیم "نه موهبه بخور زیسته نه موهبه خود میگرد."

فصل دوم در باب اول ذو طبعی

است دل فیلسوفان برین مانند حجت مردان ماضی که از زندگانی به تنگ می آیند، برود و رفته حیوانیت
در یک روزه کذب خویش را در بر دارد. آنان چنین دعوی میکنند که این بوده و ذو طبع بودن زدن نیست. بی معنی که
یک نفس در امتداد آرزو برای حیوانیت کل و در ظاهر خواه می باشد و آن تنگ نیست که در واقع مانده و اگر انجام پذیر نخواهد بود.
نفس اگر می نیست که نظریه بی ثمری کلیه اوضاع زندگانی را در دست حیوانیت می باشد ماضی شده و از جان سیر است.
در صورت اول - یعنی غایتی زندگانی کل و سرشار شدن این "من" یعنی انانیت نفس نیست که اگر
خوشتن را بر نظر زستی که متناهی حیوانیت است و مانند زندگانی می باشد بیشتر است. در اختیار نمودن چنان روزه زندگانی
بمعنی قابل دریافتن و از آن لحاظ خوشوقت بودن نیست. زیرا اگر اقتضای چنان نفس را که منظور است و در اختیار نمودن باریم
آمال و ناقص مانده به تمام نگرفت بر آن نیست که باید از نمودن منافع مادی عمومی محال و از صدور اسکان بپزدن است.
از حیوانیت کل و سرشت را عبارت از اقتضای اصل کردن از جمیع عناصر و آنست که اگر چنین استرغای نفس من
بوده باشد به عقیده می می خوشتن را در کوشش بیایده بهر در دادن و در سیرت حیوانیت من است.
نظریه دیگر اینکه نگاه "من" و حق خود را تسلیم برانشکل هستی نباید که بهر گلی آن بودی عیان گردیده و خود را از حیوانیت
تنگانی باقی نماند زیرا این گونه چیزی را نمی گشت که بر روی بی ثمری و سیرت بهوش معلوم است. این "من" و انانیت
نفس معتقد بر این نیست که برای رضای خود را با طریقه ای جنس زیستن بهترین و خوشترین طریقه زندگانیست. چه او حیوانیت
خویش را یک مالکیت محسوس و جداگانه از حیوانیت آنانکه در محل و خوش رویند فرض کرده بنا بر آن تحمل یک زندگانی بهر در نمودن
دی بسوزد است. پس این "من" تحمل زندگانی را تا وقتی تمسک کند که گران و تنگ نیست. اما اینکه چنین زندگانی تحمل
و چون نفس بگوید این "من" آنرا ترک گفته و در آسایش و نظر او خود کوشی بماند راه مصلح و منحصر و سیرت از سیرت
و این است.

هر یک از نظر نظر و قیاس دو گانه زندگانی را در تحت عنوان دو دین ایندیشم آوردم و دیده میشود که

آن بر آستی چنان "فلسفی است که نور بر او است و رنگ نگیرد". و چگونه تصور است متناقض و با بسبب حیوانیت از دوزخ زمان
پای بست مردم بوده و از آنجا است که یکی از بزرگان فرموده است: "عقل را باید از عقلی ابدار و در خاص خیار گرامی تر داشت"
و از آنرو تصور و قیاس زده ای زندگانی از زمانی داشته بطوریکه معنی و مفهوم آن گفتار بر جسدی دشوار می باشد.

قبل از ظهور بودا یعنی آدم در این راه تا یک قدم مسیره اند و معنی را امروز هم معنای بهتری از حیوانیت یعنی حاکم
مستقیم زندگانی دست نداده چنانکه دیده میشود اوقات کذب و سقیم و فیلسوفان باس بن مثال شوین چهار (۱)
و هارتمان (۲) بی نوس را از روشنی بر تو شمس حقیقت بود و غایتی دلیل و باعث گرامی گردیده است. ولی تعمیم را حتی
پایه این بوده که این در همین دنیا و می نیست مالم یک خوشبختی و سادست که در غایتی است که هر کس را چون
نزدیکی و دست رس می باشد. چنین سادست و سرت با نفس شاست و هر روح غیر مختل می تواند بر آن مجذوب
آنطریق با بی عنایت قی گردد. آن بماند عنوان معقول از حیوانیت علویست که حق جوین را پیوسته بهشتش قوی
و متناهی است. و مقصد است که قوم بهوش و بسیار است. پاره ای اوقات از جاده سقیم منحرف شده و زانی می نماید
با دستهای با جراته پیشرفته یعنی با دلم و با طبعش خاص طبع علوی حق در پی ایستاد و حمت از هر شتافته و کوشش را از
دست نداده تا اینکه آنرا در صورت اصل بگیرد چگونه چون طبعی سادست باقی بهر ایراده و بختی در جوری بوده است.

نظر کار با بسبب حیوانیت باره را از درک این حقیقت مانع نگردد که سادست حقیقی را ممکن است بگشت آورد. لیکن غفلت
صاف بوده و دوزخ زمان بپیرا از آن چه سیکه عدل بسی شکلات و بر طرف کشنده بسیار شاقصای طبع من
و بخشنده بین سادست نفس و شطار روح می باشد بهره نماند. آنموضع صفات حقیقت است. ما بهر اهرام از هر حجت زده
و بسیاری در این مملکت در زبان شده و حال آنکه بر آستی جوئی از حجت بهره و دند اندیشیم که چنین نفس مدی
از یکجا میرسد و چه معنی سید بر زیر احوال حقیقت کردن منوط و مشروط بطن هر سادست چنین صفت عالی در وجود است.

شوپن هاور Schopenhauer فیلسوف آلمانی و بنی قید است برین این زمان در سنوات ۱۷۸۸-۱۸۶۰ زندگانی کرده. پاره ای روش و دو بگانه خویش
بوده تا اینکه در یک سال ۱۸۱۹ بموسم بر "چون از راه و فکر" و دیگری در سال ۱۸۴۶ بموسم بر "تقاضای نفس"
است به یافته.

هارتمان Hartmann فیلسوف آلمانی است که در سنوات ۱۸۴۲-۱۹۰۶ زندگانی کرده تا اینکه مدتی در راه
نزد جمعی بموسم به "فلسفه یونانی" است که در سال ۱۸۶۶ برشته تحریر کرده. مضمون او یکی از بنیین مشار آوده لیکن بنیین
مستند بوده است که بهر سیرت و قی باقی می آید که این است یکت از آنرا قابل سادست گردد.

لین محبت است که خورشید را در این عالم هستی بطیب خاطر دایره دیگران مصروف داشته و از بهر اقصی درجه فداکاری در راه
این چشم تنگ بین و در این گرد آرس مرگ نیستی را از یاد دور میزد. محبت واقعی خود را از دانه دلی نرود و دست در راه حق
صرف میکند زیرا که این راه طریق خیر و سعادت دیگر را در خود دار نیست.

خود پرستی است که در این عالم در مخالفت میگذارد و بر ما معلوم است که هر چند در تقدیر محض است غرض باطنی من
بیشتر آنچه را خواهم بود بگویم محال و فرستی برای باقی خواهد ماند که خورشید را از دست برد خود را می و خوش خود شوم.
آنچه را از دست شیرین بگویم باقی بماند شیرین بگویم دوست خواهد بود چنانچه از او بماند باشد این و آنچه را از او بماند
با محبت ن برست آیدم فقط در استعدادهای خود می توانیم پدیدارش کرد و دلخواه بر ما معلوم است که از آن غایت نماند و باقی
با مال را بیشتر خواهد بود.

محبت حقیقی قابل برکت است که هر چه بود و منفعتی را از او نرود غرضی می توان آید و کرد و بل غایت راستی و محبت است و این عالم
در عالم منفعتی است و در احوال عباد را شوق بودن است و فقط در غیر دست راست کل بر بر می تواند و در غیر دست راست کردید.
اینگونه محبت عام و در درونی نام با دلم خاطر و جاست خورشید را در راه غیر و در این عالم منفعتی معلوم است و در راه
مالی و دنیوی شایسته بر قسم فداکاریست.

بنی آدم داری از درک هر یک که جنوه جسم را حاصل زندگانی دانسته و از آن درک را در شایسته شایسته اند.
اما اینکه هر یک از این صفات صوری و دنیوی را درک شود و بر آن معلوم شود که درک و در اول جسم آنچه را نیست جان
آدمیت خانه خواهد بود و بل آن یک چیز و تحول طبیعی است که پیش از آنکه فیضات روح کامل درک شود با دست و آویست.
پس در صورتیکه درک آگاهی که از آن ظلمت فراقه است نه بوده کل با کجوه سمودی بوده باشد.
از درک چرا باید ترسید؟ اما چنین تفسیر درک و در اول حق را اینجاست سیوانی شرب می تواند فسید. پس غذا آنکه از این صوره چیری نرود
هستی حیوانی شایسته بگویند: "محبت با دلم آتش مقدسی و الهامی چسبند بار آورده و با دلم آواز دایم و پایداری می باشد."
آنها که نیستند که صورت آید و بدن آنکه منی را درک کرده باشند و آنکه بیان حق را شنیده و لی تبیین حقیقت بر آنها معلوم نیست.
نزد آنکه در محبت مسی فریبده و الهامات متصور است چنانکه فیضات آنها را نسبت به بی تقارن و در ظاهر می توان سنجید.
اینکه در دلم گاه یک شیئی شخصی در با محبت دیده و شفیق می بیند که با وجود سختی و زور آن را در انجمنی سنجید.
بماست ماطف و در سبای آنکه یک یقه طبیعی و خلقت ذاتی آنست شمرده شود و از آنکه در یک عالمی

دارد که افرا غرض و نیل فرزند و غرض می اندازد. در هر حال و وضع است که از مقصود و افرا داده و در آنان را وقت عقل و رای صحیح و مسلم
در عشق و محبت خورشید جل نیست. بنا بر این محبت در نظر این مردم اکثر بجز این رنج و سهو و بی خودی است و باید چشم نموده باشد
زیرا در هر یک چشم بر جان گویم و دیده باطن می باشد محبتش نباشد جز آنکه از شدت بر توئی که از آن متعاضد است خیره بود
میگردد. این احساس را به نوری از طلوع آفتاب و تا به بین بودی می تواند تشبیه کرد.

نزد این مردم محبت نیز یک چیز از صفاتی نامحدود و زندگانی بسیار آمده. گوئی به مقصود آنان غلبه که این برستی زن و مهر
و ماطف است. نهادهش با هر میخانه جوهر آتش سرشته مهر و درونی در آفت است. بل در آنکه عاده هستی می مناسبت است
عشق و علاقه می توان گوید. آنکه در آتش سسفر گرفته اند محبت فقط از یک روزنه با یک با خورشید را با دلیش را
بطریقی شایسته تفوق که از سایر آمال سایه می بینند. پس می توانند دریافت کرد که با آنچه صفات نیل که در غور تو نیست در منطقه
احتیاجات بشر باشد مهر و از آن مجتمع و موجود میشود.

مقصود این مردم این است که این با بیستی مقابله و تقاضای نفس جهان شدت غم بوده باشد که خواستار محبت
و در بی غم نیست. منی و قتی در بی طعناات و کسب مسعوات بگذرانند زمانی تحصیل پول کنند و گاهی شوق محبت بر دازد. ولی آنان
نظر نمینند خانه و بنا یک درم شرف و سیخه بر جای آتش حال است و نه تقریر آن پیر صاحب خنجر را بخاطر میا و در آنکه در طویش
چنین مردم و اهل کجایه است: "مان ای خوش دارو! دوست داشتم سرد و یا گرم بودی! اکنون محبت نیم گرم بدن
و سرد و گرم نبودت از دلمان بیرون خواست ریخت!"

لین محبت نیامده است با چنین مردم قشعی ناید زیرا آنچه را آنان محبت فرض کرده اند جز شوق زلفش بودی نیست
آن محبتی است که از بنا بر شر را می یک ن دیده بل با همه بشوی را یک سلسله طبقات اجتماعی جدا گانه شایسته و از آنکه خود
و صدد زلف را می غیر محبت یک سلسله جمیست غرض از آنها استقلال سید بد پس آنگونه محبت نیز نمی خود پسندی
و خود پرستی است. آن محبتی است که در گمان را مستی با بر نفس غرض فدیة قرار داده. که من قربانی آنان را بخاطر فرزند
یا محبوب غرض را امید دارد. آن محبتی است که بر او را داد و گیرنده بر آنکه به دلم خاطر غرضش کشته نانی را از او
منقون گرفته از فرزند خود را بخوراند و در این در را غافل است از آنکه او غرضش را با دلم خاطر فرزندش زیاده از
آنچه بنی نوع را دوست دارد دوست داشته و در آن سبب آنچه در دنیوی شریف و مقبول آمده و حقیقت مایه
تأسف و موجب تنگ بین روح آدمیت. آن محبتی است که بی را با دلم خاطر متعلق بنی پیدا شده و رفته رفته خود را

از غرض داشتن رنجور و بالافره با است اغواي افزون يا هلاکت وى و خوشترين مورد سبب شکر ميگردد. آن چنانست
 که بکي را برين ميگردد که خوشترين و بسياري از مردم را بر شغل خود پسندى و لو آنکه آتشل غيبت نوع پرستى را در بر داشته باشد،
 است شده اند و پرستش خالى بسيار و چنانچه اينکه احساس است که با وجود وفاداري غير ماله نفس خوشترين در باره
 هم نمائش، بگردد "غیر" را در حلقه کينم از طرقت امانت بولن "محبوب" را بوى خود آوردن و بر ايتاب و گل ميند،
 ولي از طرقت ديگر از قيام در جنگ با استقام آن "امانت" در زين را قوه از حب و درنگين از خون هر طرفان عزيز
 خود و ديوان کردن بچگونه مانى در پيش چشم غيوه و ديوانگي نيست.

چهارم شکر
 و پرستش خالى
 بسيار

فصل دوازدهم در باب اول محبت حسيواني

محبت داشتن در معنی نكلى کردن است. ما را ميل و رغبت نكلى در باره گنايست که نزد ما محبوب
 و گرامي هستند، ليکن بر ما نيست محسوس است که از بار نكلى تنهادر باره ايتان با قند از سبب برين غيبت نمودن است.
 بچگونه اين گفته در يافت شود ما خوشترين را در انتخاب آن نكلى که در دل نقطه در باره محبوبان خوشترين قصد کرده ايم يا سيم چنانکه
 در انتخاب آن در باره نفس خوشترين گاه کيف حالت ترويد بدارست ميدهد. اين ترويد هر چند از زوى بخودست اما بسبب
 شستن اين حقيقت است که خواهان نكلى و سارست بودن در باره آنکه با تعلق دارم که خود خوانده است از آنکه آن تاد از زوى
 کيفر بکي خوشترين بوده باشد، ليکن صفت بد تفاوت است. ديگونه و سيال و آرزو منه يا گواه بر اينست که ما هنوز در تحت قهر و فزون
 مبع حسيواني سيم و لو آنکه بظاهر حسون آن قسط در اقليم وجود در شتى و خوشترينش کمتر است.

پس اندازه شخيص و تقسيم حق حضور خود خواهى و خود غرضى در نكلى مرامى را که ما بود و سيم کسانیکه اقب و اغرا ما بشار
 آمده اند در دل داريم و بيل بسيار پيشه هاى اندرونى ميگردد. طبع حسيواني را که ما کنون مطلق انسان ميش ميرفته از هوس "انى
 باز داشتن بدون تقيد و مجاهدت امر است پس دشوار. اگر او نتواند طبع نكلى را بر بى نكلى کوششها نيکه در راه غير سعادت
 معده وى برين غيبت از سبب برين نوع از جانب مبعول مى آينه "معيه گند" خود غرضى را بطل آزه و جلب ترش سيم
 چه او قابل برين نيست که ترک عناهاى نفس بدارند و خواهان سرت سارست بودن بکي خوشترين از راه غير سعادت بکي
 در باره اجناس نفس معده و مرامى واجب بودن حقيقت که شاختش بر با فريضه ذمه است. او آماده نيست
 "سن" و انانيت نفس را بجاى از خوشترين دور سازد، لذا با نگاه داشتن بکي از زنده اديت ما، ما را برين سکه
 متوجه ميدهد که اين "سن" انجا با سيمى از خوشترين حفاظت نمايد که چون خير خواه ديگر است قادر بر خيانت آن گردد
 اينجا است که آنکس که بنازگي آمده است درک ماطفه حقيقى و تقاضاى انسان طفت را که ببارت از ترک عناهاى نفس خود خواه است
 بنمايد پايش ميفرود. اين سوال بوده که شستن و نكلى از ميسر نموده: "مهايه سن نيست؟" و جواب سيم بگردد که اول بکي
 با ثروت را تحسيرانه روانه کرد. زيرا بايد دانست که در اين دنيا هرگونه سود و منفعت که مرامى را عايد شود فقط

بصرف سود و منفعتی است که دیگری از آن بهره است بدست آورد یا اقله دریا نیز روا بوده است
 نادر است که ارا با هیچکس در ادا و اخذ از طریق تجارت و کشفش با آن آنچه در هر وقت سود نظر برسد
 بدون هیچگونه مدخله از زبان و قلمبیکه از آن خواه بر آنها وارد شود هیچکس را ابرام نیست اما می بینیم یکی معینه همان
 اشیا را بطبعی را بدست می آورد که دیگری در یافتن و برخورد در آن گیرند از آن اشیا محروم مانده و تحمل بیکی یا بدو که
 دیگری هم کرده است. با منظره لازمی که با حیوة داریم هیچگاه از پیشه نمیکنیم که نقصان ظاهری ما ممکن است در معنی منفعتی
 برای ما در برداشته باشد. بنابراین برای رسیدن به رزق و نفع خوش زحمت و زاریهای بی دری در باره نفعی منسوب شدن
 ما را یگانه طریق است بمانع مادی بل پیشه زوگانی اختیار کرده است.

در اینجا لایزال اندک بیداری و تمایل قلبی شلوس طوطی قیاد و خور زنی چگونه میسوزیم تعظیم گرفت که آن را
 که منتش بر ما فرض آمده بطور ذریع و آنچه اندازد بینه صفت کرد؟ معلوم بر آن مردم را بایده صفت کرد یا طوطی را
 وطن یا دوستان را؟ دوستان یا بصران را؟ از آنها یا فرزندان را؟ اما بهنگم آنکه ما را مقدر است حال کرد
 که در آینده خدمت گذار نیست بپوشش ما یا بهنگم آنکه ما را مقدر است که او؟

بلکی آن از او را قضا می خدمت و هر روز است و آن قضا با چنان هم مربوط و پیوسته اند که ممکن نیست
 بعضی را اوقات و توجه کردی آنکه بپوشش قضا می خدمت شود. بر نفس نازده بیدار چنان میباید که او را آتشی
 لازم است و هر طریقی را اختیار کند بر خویش و آنسانند محبوب خاطر می رسد و برضای طبع خود را از برای جواهرها
 رسد خواه نخواهد آلم باری آید. در اینصورت دشواری و مشکلات می آید که میگوید و برای رفع آن دشواریها
 آنچه را در نیامیل خود مایلست و محبت نماید راه معجزی عرضه نداشته است.

چرا؟ برای اینکه اغلب معاصیه و بی اعتدالیهای رایج زمان از همان اساس بر مخیز که منقلب نیست
 نایب شده. آنکه قضا می خدمت میباید که حیوة حیوان از حیوة انسان تفاوت پیدا کند
 اما چه بخواهد که او را یافت کردیم که حیوة انسان در تعداد و تنوع خواشات طبع حیوانی از او کسب نیافته و اینکه شمر
 و مقصود هستی از اصل شش جستن بر آن آمال نبوده باشد و میبینیم بر آنکه این معنی که محبت نیز اگر زیست را
 بخاطر او از شش است باید چیزی فرو نهد و بر از محبت حیوانی بوده باشد. زیرا محبت را شش فقط در باره
 فرزندان خویش یا آنها که شریک و همزنگانی ما محسوب میشوند که ما را ممکن نیست بدون آنها از زوگانی و خویشی

نقطه فوری از محبت است. وجود آنگونه محبت و دوستی را در حیوانات نیز میتوان مشاهد کرد. هرگاه یکی دعوی کند
 که زن یا فرزند خویش را دوست دارد او را طبعه منظور است که حضور این کسان حیوة انفرادی وی را موجب شادمانی
 و مسرت میگرداند. آنها بیک معنی واجب ذاتی را می شغف و نایب و خطر بار آوردن می هستند و بنا بر این قضا می آید
 بر سبب بر طبعی از گمانی غایت شمرده است. هرگاه از محبت می شغف شود که گفت نفس که در تنهای حیوانی خویش را ترک نماید
 آن حرف بخاطر آنها نیست که او را بر آنها محبت است پس در متن واقع نمیشود که محبت حقیقی آنهاست تا این سبب که
 او غیر آن تحمل و خوداری کند که از زوگانی محبوبان و مستحقان وی انجام نیافته زمین مانده. این فقط شکل دیگری از همان
 نفس پروری گفته است که پیش از آنکه در نهاد وی حس مایلست در باره کسی بیدار شود و وجود داشته و آنرا محبت ندهد است.
 لیکن اینگونه محبت شمرده معنی مردم را بر بعضی دیگر یا ترجیح داشتن یا دره مشغل و عدل را نمیتوان محبت
 حقیقی نامید زیرا چنین احوال را می زشت و عالی محبت میباشد و آن عبارت است از جان فشانی. آن محبت است
 از خود در گذشتن و خویش را در وقت عام کردن است. سترت و سادت حقیقی محبوبان ما کما جبر و سادت خویش
 عبارت از محکم داشتن تنهای نفس به ادراک نمویست. زیرا آن حس سیکه در باره محبوبان بنظر در ظاهر شمرده میشود
 هرگز با بطریق صواب متوجه نمیدارد چه آن خواب از مهر و مملکت در معنی مانع و متعصب خویش را به هر چه غیر ما سوی
 آن مانع و متعصب باشد ادویت و برتری دادن است و چنین که در باره عزیزان ما نیز سر مشتهای بد داده آفاق را
 حرکت میشود قد جای خویش را در خط میرایی و گمراهی نموده و آنرا نیست که ما خود پیچیده و در بافته ایم که ما هر چه بودی
 حسرت و هلاکت است.

فصل سیزدهم از باب اول محببت حقیقی

خلو محبت حقیقی فقط از میان اسکان پذیر می تواند بود که انسان درک نماید که در نفس پروری تقاضای حاجت سیرانی در برابر کسرت و سادت میسر نشود زیرا ادا میله است تصور می نماید نفس سیرانی را معهود و معهود داشتن بجا و مقبول است تا وقت از تحقیق بود و بوسه رانی در آلودگی نخواهد بود.

ثروت خود کمالی که در طلبه بر انگیزش حفظ سیرانی شوند و پیش چشم نفس غافل غایت سودمند و پنهانی دلکشند. ثروت و محبتی که از نظر من بدو از آنکه میگردند: ثروت و شهرت و سایر مظاهر قدرت و پادشاهی و اقتدار تصور می نماید خیر و سادت را پاینده است. ثروت و شهرت و قدرت یا هر آنچه را بپای آدم دلرانی و سعادت و اقتدار میسرند بر آن از راه ظلم و از انفس فی جلول پیوسته و دلداسرت و احمی را معهود می تواند گردید و آنچه نیست که فقط در وقت نفس و استغنائی طبع میسر شود.

چون آنکه از دولت مصری دست برداریم ادا دولت حقیقی بدست نخواهد آمد. انسان می تواند در یک نفس حسودت نفس پروری حسودت روح پرور بر دور از اسکان و متعاقب گردد. یا باید تسلیم اهل آن یک یا دیگری بوده باشد. یا بتوانیم برای دولت کشیده حق تعالی را نیز طاعت کرده باشیم زیرا با آنچه در نظر منی آدم جلیل و مقبول بشمار آمده نزد خداوند گدازد و در پیشگاه حق محدود است. مال و دولت نزد پروردگار دال و آفت است. و تقصیر و بهیله آنگاه که غایب از انظار میسر می نماید چه از بهر ادا فی خورده و بهر شش میگرداند و حال آنکه بیرون سراسی می بینایان بر آن شب و صبح و بسیاری بقاعه بسر میبرند. از این رو و احکام و ثروت بخاطر حفظ نفس خریشتن با صراحت و مستقیم عدم موافقت با ارا و خلاق نام است. انوائش و تبارب زبان بر آنکس و داشته که آنکه به از روی سنی خوش نایل میگردند. هرگز بر آن مانع نشده بل دانا به سائل خود خاضع میسرند و بیشتر در ادا و دال دولت و شهرت و قدرت میگویند. لیکن مرد آخرین که میباید و بر حال محوم برک آبل است خود را مشغول کسب جاه و نظیر ثروت و حراست آن خواهد کرد. و در این خواهد بود که در قبضه شهرت و فی انصرت و فی دوزی او و کشف مندی بر زبانها جاری شده و یا صیت نکشت

و احوال جدیدی از ادا باقی ماند. لیکن یک لمحہ پیش از آنکه خود سنی گردیده در رومنی را صیت میسرند. اقتدار پروری را شکیری کرده از خنهای سجادای را در حسم نهاده معبه طغنی را رقت میباید. (نقل از "در ابراهیم طاعت")

محببت حقیقی را آنکس درک میباید که نه فقط آنرا شناخته بل عمل با وضع از کانی تریش آنرا استعدیل خور و دستم داشته است که جان خود را بخیر و محبوب شمرده آنرا با خنده و بر آنکس که از خوش گذشتن جان کن را فیه بنی وضع قرار داده محافظه جان باقی ران خوش را نموده است. برک بی برگی تو را چون برک شد. جان باقی با فنی و برک شد.

اگر حضور من محبت حقیقی را در ساد خوش را یافته ام. بر ما هم است بهتیمات آن فانی منم همچنانکه حسودت سیرانی را مقتضیات و دعوت است و نفس غافل و گدازد دعوت و مقتضیات را پذیرفته و سپرد شده است. هرگاه با برکسی بحسودت برتری از هستی حیوان زنده ایم پس لازم بل واجب آنکه رویه زنگانی باشد هر گدازه آن احوال بوده باشد و تنها از آن است که لذت زنگانی کماله بر ما معلوم محسوس میگردد.

محببت در منی تغضیل و تقصیر در برون بر خویشش و من میبایست. بلکه منم در جهان خیر و صبیح بگون بر غم خویشش و من حیوانی بوده باشد. از آنچه سادت سنی بر آن طلاق میسر می تواند و محظوظ و پر خور را گردان بر بوطه که او از آن و سادست بقانون سنی خویش نموده است. زیرا بر آن چنین توضیح نگردیده که نفس منفر در سنجال از زنگانی خویش شغلی حاصل نموده باشد. ما مظهر که منم بر تبه خور از حیوان بند و یافته بدوست که مایه ادا تبارج سنی را مافوق آنچه خط حسودیت بدست آورد.

رجحان نمونی در دوا و شش محبت در باره یکدیگر کجای شغف خاصی نسبت به یکدیگر در سنجان پیدا میکنند. این حال از زنگانی طلق غم و ساد که همه اشیا و نفس را دوست دارند بسیار طبیعی است تا و حقیقه سم و نخل و دوست یا خنرت را بوطه آنچه در اطراف خود گدازد و میاموزند. چنین حالت شغلی و در هر یک خنده بر زبان باقی نیز که پیوسته گوش به تسمیات خطبا و بطنین را با مار و منفرض داده از آنرا ه قسادت تلب کسب نموده اند دست را نیست. دان بر کول با فانی نظیر حسودانی بخود درک خود پرستی و اقرار حق کردن است.

در شش ایچکله چگونه چنین طرز انصرت و در پروری عام از نهاد منم بر عت بدو کرده جاگیر نفس پروری شود. بر آنکس که صاحب چنین اراده است بانی بر دل معلوم شد نیست. بلکه از هر کس سی کرده و بویبار که ویرا در دل کرامتی نسبت بر دم موجود است. بر آنی از حسم قسب بخویشش بگوید: بر آنی سرقه و فنی در باره سنی نیست

بکار این سخن بهر چیز
بکار می آید

دوای من بهر کس نیست . بگذارد و در میان زمان از آرزوهای نفس و طبع آمال شخصی دست بردارم سپس بوی
درک آن متصور عالی - ای خنیم و متعین هر دو محبت هر گونه مودع از پیش با بد داشته شود

بیشتر اوقات فکر مرگ افتاده چنان پیش من کن که تو را بزودی اصل خواهد در بود . هر قدر در عمل بود
باشی تصور کن تو را تا شام مرگ در میرسد . آفت ز غایب و آرزوهای شخصی را بطور وضوح متصور کن که در خواب تو
ماجد ناپدید گردند . (نقل از "دایره مطالعات")

(دایره مطالعات)

چنین آرایش سده ما به اندازه راستی و صداقتان در عمل به ترک نفس و ابرام نیست چگونه
خوبی و بد اندیشی را بتوان از خوشی و دور و بر نفس نیست . در این حال تنای اندک نفس در صورتی که ششتم
این بوده باشد که ما دست برداریم بن خود زینم دیگر با آرزو و فکران خواهد بود . ما هر روز را در در داشته
بل نفس خوش شناخته و خودیم دریافت که این نتواند از خود را خد و بر خود بدل کرده از آرزوهای شخصی خاطر حاصل نیاید
بل آنکه صبر و صبر است ابری را فقط در غیر مصلح عام باید برست آورد .

همیشه ترک نفس کامل و در همه مصلحتها مانور دید چگونه نشان و هر قدری نیست بسیار
در قلوب ما که ما اینهم خوشی پذیرا نشود و به نفس پروری سر میبرد و بیاد بچرخش ابر و نوران مینماید .
شستن آن هر آزاد کردن محبت حقیقی را که در نهاد مملی ما موجود است بسبب شدن و در طبع عوامی باقی آمدن است .
لیکن اگر اینها بکشت گفته شود : من از خود در گذشته ام و حاجت بخیری و بوی خوش نیست همیشه کنایت حال
ما را میکند . چنین افکار و آرزوهای نامرستی کامل نایل خواهد کرد . زیرا از این مسنون چنین بر می آید که ناشی
از هر یافته و آید حاصل کرده ام که محبت برای انو یک سبب و پیش مسمی در وجود ما است . اما بوی آید و در تیر کمال
ندست محبت بفرغی راستی در آید پیش و اندر در که خودیم کرد . اندر آنکه بر دایم کس از آرزوهای با آزار رساننده
ما را شام یک خنده و آما که با ما که غیر نماندند که اندر همه همیشه و جوامع کلی را غنودا غناش کنیم .

تسبیح فرموده است : شرط مقبولی هر چه به بقر یا نگاه عشق و کار می آید که با چیری بر عیبه کار خود
در دل بجا نگذاشته پیش از تقدیم چنین به به بادی از در صفاست و موافقت سپردن کنیم . این پس نیست که تقصیر را
مفکیم بل میل سزاوار نیست تقدی را باید از خاطر سپردن کنیم و اگر بواسطه تقصیر مقصود را سودی حاصل گردد خود را شایع
ادرا خواهم بوده باشیم . زیرا با آنکه همان طریقه ششور باید بر اثر شرارت خود در این عالم با در عالم غنی متعجب

بوده باشد زائیده تنای شرفخانه ای از است که چنین پادشاه را برای او خواهم شوم . این چنین تنای محبت موی
تولید گردیده بل بواسطه خوشی را غریزه محبوب شمرده است . این محبت است که ما را محمک میشود گاه بزبان
و مایوی خوشی صابر و ساکت مانیم اگر دیگری نیز از آن نفسی که را منظور بوده به چنین محرم ماند . "تو یکی را
رنگ سبزی یا بر تو استخفافی شده از خوششما کی دکنه تونی تو را در در با تمام میناید . مقصود کن امروز یا فردا
آنگس را مرگ در میرسد . سپس خواهی دید از آن محبت و بداندیشی نیست بوی دیگر اثری در تو باقی نمانده است .
(نقل از "دایره مطالعات")

اگر ما طبع است و دنی را از استند از یکدیگر از استفاده های ناشروع می تواند حاصل کند باز داریم
ما توانستیم می را از آن شخص شکیله آنطبع جان نایل دستعد است جوگی کنیم . زیرا بر رستی باید تصدیق کرد که
مرطبت پاک که نایل دستعد است مرطبت محوسیت بچکار از خجاست و زشتی بختی حاصل نمیناید . گوچه
مر آنطبع نیست نیز که از خجاست و بد نفسی شقی می یابد بیکلفه سیاست . اصحابا خود برادر میرد چه در از استند از
طبع موی که چنین ذوقیت به ثبوت رسیده محرم دنی بهره است .

باری همیشه ما فرای طبع را که داشت لطف بر در کار و طاعت با فقه دوست قبول داشت
گویم همیشه ما توانستیم نوب خوشی را از جمیع آیدش و فنی ما پاک و از ادسایم - چیزی را بر هر طرف کردن
و مصروف دیگران بودن مستعد نه مانیم . همیشه ما چنین رفتار کردیم . آفت است که بوی خوش زنگانی
و شیرینی بن ما را نصیب در دوزی میگردد .

فصل چهارم در باب اول فداکاری محبت

محبت حقیقی آنست که از نام عشق و محروزی آید باره اشخاص و افراد خودی و یگانه بگنجینه نشود.
مادامیکه باطن زاری و بخوبی در عرف رایج است هر دوزی بکنیم مادر حقیقت نفس خویش را محروم بشماریم ولی در باره
"سیرین" افسی که نیر که تصور می نمایند در باره آنها خبری نیست و در این ماطفی در دلمان موجود میباشد. مآلش کرده
برای آنان شبانی بدست می آوریم که بگمانان آنان است قبول و تمسید می باشد و از چنین که در اشع غاصی بدست می آید
لیکن در معمر آن که در باطن جان خط فتنی است که به خود مادت داده است. گواه این معنی را در این حقیقت می توان یافت که اگر
آنان را که در فطر ما محروم به خیال و نظری جز آنکه خیال و نظری است در محله ظهور نماید یا استخانی جز آنچه ما برایش می بینیم
و انتخاب کرده ایم در دل بروز کند از آنکه بهر جهت ما را نام و شکر ما می آید. بهر چنین اگر آنان را برای خویش تمنا می
در دل بوده باشد که به غرض استیلا می فرض شود چنان بر ما محسوس می گردد که آنان را از دست خویش قدر دانستند
و چنین فکر از نو ما را محروم پیشانی فطر است. هرگاه محبت ما در باره خاصه گان خویش از انعام عشق و مهر پروری
عام بر غیر که هیچ چیز شخصی برای خود یا برای آنانکه منسوب و متعلق خویش است در آن موجود نباشد چنان رویه مهر
و عاطفت البته بهر پنج و پایداری می تواند بود و تنها دیگر نه محبت است که حل مناقضت طهری حیوة میسوزانی را
منبت بهر هستی مقبول آدمی می تواند کرد. هرگاه محبتی که اسما آنقدر است نفس را ترک کرده و بران محبت کل
افراد بنی نوع را در دایره هر شفقت خود نمیداند و هانا نشانیست از یک هستی حیوانی حرف و از آنکه در چهار مقام
تألمات کل را تا گرفتار نیست سده مخفی و ناگوار برای سخت و خطاهای سنگین از آن رویه زندگانی خواهد بود که هیچ
یک چنین محبت مصنوعی علامت نه بوده است.

در صورتیکه ما غرض هستی وجود را فقط حیوة حیوانی شناخته و نفس خویش را ما را به محبوب بشمارد
تنها به چیزی برای آنچه منفعت انفرادی ما را دلیل است نداشته باشیم بلکه در حصول آمال تصور با آید ما را شایب

الم در آن است. بلکه آنچه را محبت نامیده ایم از نفس خویش تجاوز کرده اشخاصی چند را دایره خودیستند احتمال
تخی در دیندگی با خاطر هر فرد از آنها نیکو محسوب یا بشمار آورده اند و از آن خودیستند. زیرا اگر چنین بر ما معلوم یا محسوس گردد
که بر آنچه محبوبان ما هستند از تنه استیم برایشان میسر و موجود که تا لم خاطر از دوجهت - هم بواسطه محروم بودن آنان
و هم از عدم توفیق خودشان - بار آورده است. بنابراین پدر و مادر را نیکو تصور می کنند با خاطر فرزندان خویش بکلم خود
حتی دست تاراج و تمسید را بسوی اطفال دیگران بیدار کنند نه فقط باس و پیشانی را از آن گونه مسعی
برای خویش فراهم ساخته بل پس از خامیابی از چنین دست برد می بینند و نیستند چنین شیرت مادی با نوازده
امید و اریش و نصایتش نبوده نه تنها از آنکه از جادو که است طبع بار آورده بل نایت تعب سر آمد حلال
امضا به جد نیست که دریافت می نماید که چنان جا برانه ستم و معیذ الهی را در باره مردم روا داشته است.
احساس شود و هوای نفس که منقطع محبت نامیده شده مبارزه هستی را بر طرف نموده و از بشر از تعاقب
خود کاری آزاد نیست زود و از نوک نبات رسیده نیست بل طبع چنین احساس شود و در بستگی غم مبارزه هستی را بر مردم شدیدتر
گردانیده و طبعش را از جلب لذات نفس برای خویش و متعلقان افزوده حیوة را اتمیه ساخته هرگز و هرگز از نوک خود و فرزندان را
بر ما تسلط می داند.

اگر ما در حالیکه در این مبارزت یک طرز رفتاری بن خویش و یک حقوق باطن شمی بخشیدن بر ما خوشتر می آید
کرده و منفعتی و منفعتی از حیوة بدست می آورده باشیم چقدر فهم از دست غائی و جود کوتاه و دور آفتال خواهد بود که در یافتن
مبارزت با چنین سبب مخالفت تنها باطن نفس خویش نبوده بل بهر چنین باطن است حصول آمال و مایل یک مده انفرادی
بوده است که بواسطه خط خویش را مقبول و منظور داشتن محبتش در دل جاگیر شده است؟ هرگاه ما را از زندگانی
مده مرام و مقصود تعاقب نفس پروری بوده باشد چقدر البته آن پیروی شستامانه نخواهد بود و قیله در من مرام و مقصود
داشتن من آن لذات دنیوی و آبی گنی بوده باشد که عزیز و محبوب شناخته شده اند؟ و اگر ما را بسوی از نوک بوده باشد -
در حالیکه هرگز در منی فقط برود گفتن هستی میسوزانی و ترک از رویای نفس است - چقدر بر سیم از آن واقعه خواهد افزود و چگونه مقصود
کنیم آن تنها در نوک تمسیرش جدائی از محبوبان اختیار کردن و امید و از رویای آنها را بی اثر کردن است؟ بهر چنین است از نیکو
نوگ آنان فضای وجود تمسیر شود و البته از آنکه الم و اندوه ما بس شایه و فرزندان است.

آنکس که حیوة خویش را در لذات نفس میسوزانی تشخیص داده و آنکس که ما را مالم حیوة و یک کل چنین لذات را

در کمال وجه و قوسه میبرد و در معنی دیگران را دارد البته که در نفس می تقویت و تأیید کند و فی الحقیقه هر نفس که در
 طبع آفت کشیده است و بواسطه در خزان خوابیده بود که خواست خود را بر نخواست بر دیگران تحمیل کند. عده در این ادوار
 آنرا که نزدی از خودی غریزه گدازد و واسطه خوشحالی می باشد از حاصل دست برداشتی بهره در نیاید. لیکن او چگونه میتواند
 حاصل خوشحالی را در دست معنی افراد و اشخاص نماید و صورتی که هر دو در زمانی که بود رسیده از خوشش شخصی خود نموده بل از معنی
 بدر غلبه و در آن زمانه دیگران محمول پیوسته است؟ و هنوز آدمی مثل تو در پیش خوابیده و آن این است که هر دو را
 قصد و از آن در دیگران امور در دست قرار دادن بوده باشد چگونه باید شش شاخت قروح و زرداگر است شربت شکر که ام است؟
 بنا بر این پیش از آنکه است نرا حالت هر روزی است و هر پیش از آنکه نیکی کردن را شاد خود را در او باستی
 روح خیر را در گونه افراض پاک نموده از تحضیل دادن معنی را بر معنی دیگر که به حسب تعمیم و تکریم نفس است جوهری گشته از برای
 در او هر نوع محبت در آنکه اینها جنس بیگانه است میل در غلبت نفس بوده باشد نه بهر دو که غرض از آنگونه هر دو شاست است
 که لایق از برای نفس بر خاسته و محدود در وجود خوش است. نسبت ندادن برای معنی از برای در راه شش محبت برای نفس دارسته
 بهانچه طبیعی است که معنای که در آن یکی محمول باشد متناهی است روشنایی بوده باشد. بهانچه که معنای که در روشنائی
 پوشیده و محدود داشته اند نمیتواند استمرار کند و دیگر استمرار خواهد کرد کدام است باید شش قابل داشت و پوشش خود
 و نخواهد بود پس در این یک مطلع روشنائی نیست یا آنکه باستی ضایع برتری را منتظر شود بل سببی چنین توید بر نفسی را که
 طبع و موجود نیست خوشن «امسوی آن نور نیستند» به همین است احوال آنکی که بر استی سرست آنرا در آنکه نموده است
 او دیگر در نموده بخود راه نموده ایواند که از آنچه از خودی نادانی نمی فراموش و محروم و برای خوشش کسب نموده تا حد اعزازه
 باید شش است کشیده و کدام یک از استحقاق امور در آن قرار دارد؟ او نمی پرسد آیا نفس بهتر است یا جسمی که از آن یک
 که فی الحال قاضای حسن دارد موجود است یا نه؟ او میبازد آنچه میبرد با آنچه را می باید بکشد و از آنکه خوش
 خوش و مال آنرا در باز ایستاده چگونه حقا شخصی را منظور خاطر نموده است بل خوشش و هستی خوش را بر نفس
 محتاجی که در دسترس او واقع گردیده از آنکه می باشد. فقط چنین هر روزی نفس دارسته است شش خوش میتواند بود
 هرگونه محبت که از این صفات عاید است به آن نفس بر دست و چنانکه نفس بر دوری را در خود است لایق است
 و معنی بار سیار دارد.

فصل پانزدهم (از باب اول) مهرورزی

محبت از آن بر استی محبت است که بیشتر در پیش آن از خودی بخودی در یک شکل معنی بوده باشد. فقط از آن که می دارد
 دیگری در تنها وقت و نیروی خوش را با کار از آنکه بل آنکه که آن خود را از آنکه در یکسر به خدمت محبوب گمارده و در جان خوش بنابر
 می بگذرد چنین محبت و فداکاری را کمال محبت و مقبول میخوان شمرده و فقط در این رویه هر روزی را در امر است و بدست شیرین کرد
 و پاداش محبت این است. مادر آنکه محبت و سادت را یا بنده ایم زیرا در آنکه محبت و ذوق از اینگونه محبت بیرون است.
 در چنین مهرورزی نه جنگی با خیرش نه حسدالی با دیگران موجود است. مادر اینی برای بود و شش شخصی در دل خواهد بود. مایه پر سیم
 حاصل اینگونه فسادا کار میست؟ و نه دلیل آنچه را پس از آنکه در این با آنچه در باره دارد داشته اند بعضی شش آورد و شود.
 ما خوشش را بی نیست و غرض در اینرا تسخیم کرد جز صرف کردن و محروم شدن به محبت و تا مسکنی در خاطر آن باشد
 میباید بین رویه یکسر فضا در خبر در راه منفعت دیگران و خاطر تغذیه آنان قوه و بنیه خوشش را صرف میکند تا چنانکه از غرض
 مشت خود را گامیده بیست و در سوده کرده برگزیده میبازد.

آنکس که مشت روزانه را محتمل است منظور اینها محال را در یک میل خوارک و در لب فرام کرد و نه فقط از برای
 آنکه آنها فرزند دینه و چون پاره تن او هستند باستی نفع و دیوان حافظه شوند بل سبب آنکه محال خرد و توان باشند
 و از آن لحاظ باستی حاصل شست خوشش را با رضا و نسبت به چنین مستحقان عطا نمود. آنکس هر روز در عالم محبت زنده
 و از آنکه صلح و سادت را یا بنده است. از برای آنکه هر دو عافیت فقط برای آنکس ممکن است که در فیه قرار دادن خوشش
 یا بهر آنچه نزدی غریبه شاد می آید و در صری معلوم نباشد زیرا اگر خوشش و معنی که حیوانه نفس را ترک کرده و میبازد بهر آنچه
 طبع حیوانی مانده و تا نسبت تقاضای میسر داشتن آنرا و حسب فرض مین بشود و فقط در کوتاهی حیوانی خوشش را
 و نفس آنرا استقلال داده و بین هیچ وجه تقاضای خوشش را ترک نموده است. تا وقتی که او بتواند در آنکه ناید که حیوانه انسان
 زیاده در فرام نمودن شش است مستحقان مادر حصول پرستش خوشش را ترک نیافته و اینکه در این باستی
 تمامای آن و به چنین از برای خوشش را ترک گوید از برای آنکه بر استی محبت و غرضی در او بوده است و به باشد

و نه حقیقه بودی معلوم است محبت واقعی که هم است.

موقوف است که خدایا که پروردگار دوست با همه دل چون دوست داری. این اول دستور مستقیم در شانی غیر قرینه نیست: «موقوف است که محاسبه است اما مانند خوشین دوست داری» بدین نحو محاسبه فرمایان قصد امتحان در ابرار و تمسک داشتن بفرقیه از آیات تورات شد به آوردن مسیح در پاسخ فرمود: نیکو گفتی برو چنین کن. «مخبر خدایا و محاسبه است دادوستد و از پس «خویش نیست» انی تورا حسیله صادق نصیب در دوزی بگیرد. (انجیل متی فصل ۲۲ آیات ۳۶-۳۸ و انجیل لوقا فصل ۱۰ آیات ۳۲-۳۸) آنکه حسیله صادق را که با در صورتیکه راستی پیرو محبت باشیم داده شده. از تائید فطرت که به چنین از این محاسبه استغفار بگیرد آنجا که میفرماید: «تورا راستی را خواهی یافت و آن را بختی شده است» چه بیکانه طریقه شناختن حسیله با مسرت بر بجه منظور از «زنده» بودن میباشد چنانکه است. اما در حقیقه نشانی از نگاه دست خواهد داد که باستانی اصابت طبع طیب خاطر با همه کس حمود و زنده محاسبه را مانند خوشین دوست داریم. انی تورا که محاسبه مانده است و نه سعادت و محالمانه از خوشین شناخته شده بل چون نفس خویش دانسته شده و غیر مصلحت و مصلحت خوشین شمرده است. یکی از اصحاب مسیح میگوید: «ما را گاهیم از دین که حسیله محبوس خود ایم از آنکه که برادران را دوست داریم» (نامه یوحنا فصل سیم آیه ۱۴)

مانیز و قیله از نظر کاذب بطنه صادق حسیله که گوییم درک انی را خودیم که دانا نیست که ما از دینی سخن را ترک نموده که بجزست بی نفع به باشیم زیرا در آن حال معلوم است دوستار برادران خوش هستیم نه بوی آنکه ایشان را محبوس شمرده باین اطاعت نیستند نه از آن لحاظ که با بطنه آنها بمقتضای مال خویش میسریم - بل سبب آنکه این قسم هر دوی عنوان صدق شناخته شده و موافق با حسیله محبوسیت محبت پاک و خالی از غرض ثمره قبول حاصل مقصود از حسیله صادق است. کیست از نفوس حیه که حس ششم و شش و دانی دفع از زنگانی را در هر دوی نه غوره و لو آنکه احوال در برابر محرم پیش از آنکه خطای نظر ما به حسیله روان از آلت تن افسرده و آتش جان را در کالبد برنهموده خفته - به دوست نزاده باشد! کیست که با طبع دنیا در سعادت کیست که حس عالی را در آن لحظه که بناگاه خوشین را در عالم شن محبت بطنه طلب یافته - که چه یکبار بجهاد و محبت نیست که گوییم است! آنرا نیست که او پدر و مادر و برادران و خواهران دوستان و نزدیکان را قبا دوست داشته حتی در باره آنکه بود «ستم» کرده یا «مردود» در زیره اند

شفقت ابراز داده و نسبت بکلی بل به عقوبات ' کرم و حیوان' جهان بوده است

چنین محسوس اثر بارقه نور الهی است که در دمی عرصه ضمیر و سیدان خود را روشن میکند. در آن حال است که بطنه انجذاب عشق و مصلحت معنوی یکبار عقب گشته در روح بوجد و پر داز می آید. در آن حال است که روان آدمی بر آتش نشانی طایفه سلام طبع حاصل در زنگانی سر تا پا محمول از روح و جاست گردیده زیبا لی حقیقی را بخود میگرد. در آن حال است که جان کبیر مذنب و شیرین شده همه آفاق پر از دفاق و همب زنی بطنه میسر شده - چه باز زنگانی سر کردن و چه با ملک هم آغوش بودن برود و قبول دزینش شناخته میشوند زیرا که حسیله سرشار تنها در آنم است که چشم تن بین باز در محال معرفت بر حسن دست یابد. این همان نور است که دالت و تکان شاعر و قاصد آیات شش معنوی مایل به شفت بوده است. بهینه نیست این اصل در خود یافت و در آرزو منحصر نیست به تیرش و آن اینکه آنچه خیر و سعادت در دنیا نیست است قریب احوال بر نفس جوده باشد - انی همه و لها سمور و مسرور باشند. معده بدان آرزو شده است که بخواهد آن که خیر و صلاح عموم را در بر داشته و از آرزو بر آستی خویش را موقوف کسب آیش دیگران بر دارد.

چنین آهال ناشی از حسیله یکا گلی و یکجایی بل ماطفت محض است. چنین آرزو معنوی دیگر جایی بر نفس غمره یکفر و محسوس را مانده باقی میگذارد. چنین طبع از نموده دیگر دور از تصور است که به هیچ وجه پیروی بخواهات نفس را اختیار و از آرزو ویران نب طاهر دست دهد. چنین وجود و ارسته خویش را در تمام حقیقت بیان و عسوفانی برهوت از کل دیده و کل را چون نفس همه میسرود. بهجا که محبت موجود سخا و مروت گردید و بهجا که میل و از دوی طبع از دانه معاد حسن را برگزید و دیگر بی محبت و هیچ اندیشه نیست که از شایسته با چنین «نفس خویش» را به عاید میگرد. لیکن سببی چنین اندیشه از اثر طبع فانی «خویش» و «یکانه» یکی بطنه آمده و بار و یک ن سینه و رفتار میسرود. این محسوس فقط این نوع هر و طافت پایه و مایه آنگونه محبتی است که حسیله شیرین بر آن استوار یافته است.

این قسم طافت و محبت خود را در روان آدمی ب ن فو نهال لطیف و ظریفی در میان حسنه های متشابه که در آنجا گرد آمده اند مستقر میگرد. حسنه های خوب و عبادت از آن حال و مایل متوجه بشوند که هر یک به صورت مصلحت و محبت در اطراف نهال وجود بار آورده اند و احاطه میکنند. بهمانه منقح چنین محسوس است

که نهال هر دو محبت باستی از یک تی روی که پس در زرش کامل تواند نمودن محبت را بر دوازده ماهی خود
 آشفته دهد. لیکن فرزند آدم بر اثر جبر وادانی خسهای گوناگون اطراف را از جهان سنج نهال مرید آشفته و بنا بر آن
 تربیت و پروراندن خسهای خود را که سرچشمه است نهال حقیقی مقدم شمرده بجهت آن خسها برودی
 قدر است خود نهال مسیو را که در میان این طاق است پرموده ساخته خوش میدارند از اینچنانکه در غفلت
 باغبان می گیاه خسهای سرکش در برتن بر او در شانی را از سق لطیف یعنی گلهای رنگین دریا برود
 در نتیجه آن گلهایش از زرش کامل روبرو تنزل و بای میگذارند به بعضی از زوایای نفسی و حرمی و از بشری حقیقی را
 که یگانه شمرده روح شناخته میشود زیر پوشش روح و غیبت و ناتوان کرده محو و نابود میزند.

عده بآن ابناء بیشتر درباره آن نهال طرز سلوکی را و امیدارند که از غفلتشان بیدار است
 شنیده اند که درین کشت گیاه خود رو نهال غریب است که کمال حسن مطلوب را دارد و جان بخش است که دوز
 محبت میماند لیکن بافتن صورت بل از فوایدات آن نهال متجمل را با ببال سخته گیاه بیعتاری را
 بجای آن بنام محبت سپردارند. آن در معنی از او هر دو عده است که نسبت به خود خاص و برگزیده میشود و با کذا
 تعلقات خصوصی از هر قبل درباره نفس خویش است. بالذات آن حالت غایت نادانی بشر در آنوقت مشهور
 میافتد که پس از دریافتن آن نهال سلطوب هنوز آنرا نیکو شناخته و طبعش را بدست نیادده اند و اینها
 از روز و ترانهای عشق و الفت بنا بر طرش ساز کرده جوهر محبوب و مطلوب خویش را مودم با نفقه ضعیف میسرانند
 ولی درین حال از بیوقوفی آن نهال سلطوب را از ارضای خویش بجای یگانه انتقال داده دست اصدع و قنوت
 جا مانده در اندامش بجای میبرند. نبرد و بجای بر سرش راه میاندازند. غافل از آنکه در چنین کردار آن نهال متجمل گویا
 پیش از شکوفه و ثمر دادن بجان کرده از پا در انداخته اند.

پس فریاد میکنند: «ای دلای! محبت چیست! محبوب کیست! اینها تمام سودا چون است!»
 این در حقیقت انقسم محبت است که بر آنچه بر فهم مایه است آید بغفت بر دیگران تحمل شود. آن
 نیکو نیامست بصورت تو این دوامد و تکلیفی است که بگوئی مودم وضع و بگذشتن بار میاید چه آنوقت
 و مشغولات ما را سلطوب و سپنه آمده و علی بن اطماعت از آنها باید و حسب شمرده شود. (لیکن تصور
 باطل است که ما را بر این میدان فرض کنیم، فی اشل، تمایس کیم دار انفعه ممکن است با شش بدل

و در غایتی را که از راه جبر و مودم مضایقه شده است قرار گیرد. باز همان تصور غلط است که ما را دلیل میشود خیر را
 عطای کیم زیرا آن فرض دادن بشمارند. پرستش است! و بعضی تصور اینکه ترک پارهای نذرند در این عالم
 لذت بهتر و سرش رومی را و مودم عشقی بگوئی با سبب میگرد! لیکن محبت را فقط یک چیز در کار است و آن کیم
 آنرا از شمس عدالت که در بهر تسمیه جبرالکانه ای بگوئی باید کردن حق و حقیقت است نباید مخفی داشت زیرا آنها گویند
 و واسطه در یافتن مقصود ما شناختن و پرورش دادن محبت با مودم حق بین عدالت است.

فصل شانزدهم از باب اول خواهان مستر بودن

افراد منشی و موهوم بودی که از خواص طبع حیوانی بشمار آید بر انسان پوشیده نیست. از این منشی پیش از آنکه انسان بیدار میوه برتری از هستی حیوانی بوده باشد آزمایش روزگار و آموخته است. او در تلبیس آنگاه است که آزاد گردیدن حیوانه هر وقت سبب استگاری از حیوانه حقیقی است که در اسیر خاطر بار میآورد. و این کلیه هستی جسمانی او جزئیات فانی تربیتی وجود که بر آن این یکل منشی را به اهل حقیقی نزدیک است و در پیش نیست. صفت او بخاطر استرضای آمال نفس و خلعت آن هستی ناپایدار لایق قطع در گذشت و بر وجه در گذشت است. بطور خلاصه او در خیرش را حرف آن یکی نیاید که نه نقطه فی حد ذاته هیچ نیست و هیچ وجه شمر نمی خواهد بود بل آنکه پیروی بران دیوانه از یک نور عظیمی بشود و آن ها در کسرت و سادت حیوانه هر وقت است. با وصف این احوال ما آدم را حیوان با خرد میامیم و حال آنکه او مستر یک رویه زنگانی است که متابعت عقل را در آن شرط لازم نموده باشد و گوش و هوش متوجه تقاضای نفس است.

سعی و مجاهدت روزانه نمی آید. آنها یک برستی فنی از دستور اصلی وجود حاصل نموده اند. مادام و او را به بند و پلار با بختن بخاطر وجود هستی خویش است، متوجه کسب و خوش نفس پروردن است. اشتغال بدست آوردن وسیله نبات از رنج و تعب و از یک حقیقی اوقع خویش را در دست فتن است. اینگونه سعادت و مجاهدت طاعت فرست از افزایش عیش و عشرت طبعاً فشار مجاهدت نفس را بر می خیزد و بواسطه پرورش دادن تقاضای نفس ما را رنج و تعب بیشتر حاس و در یک جمعیت باز نزدیک می آید. و اینکه جوان جات جسم امارگان و غیر قابل تحمل شود. البته بخیل تن از استقامت است.

دقیقه دیدن بشور و در یک به حال زنگی را در آورده با کسی که در خویش از آن پنهان میکنیم و نقطه گریز بر ما معلوم می باشد. با نوازی که در حقیقت در یک با نوازی کرده. و او را عبارت از افزون غرایب است. نفس و خویش را در اول غفلت نگاه داشتن است. لیکن خود را میسر بر قدر هم مضطرب باشند و سعی می رسند که از اینجا پیشتر

نمی توان رفت. پس از آن نقطه است که متاعب باز در آورده ما را اسباب یک نفس حاس و هر یک از عواقب کنترل می دهد. سپس بر لحظه ای که در یک با نوازی تر بشود و مشقت و اضطراب را در افزون گردیده و از آنرو روح معذب ترین و محیی متذنب است.

وقت عینه آموخت بر یک نیک از حیوانه فنی بشمار می آید که در روشن نیست. آنوقت ناشی از این فکر می تواند بود که در منشی انسانی همه چیز نیست که داشت مانده و طلب برده ام. فی الزمانی ناپذیری انداختن نفسانی کامل نزد ما به ثبوت رسیده. منش و افعالی آموخت و ادم روحی با از آگاهی و در این حقیقت است که آنچه را مانده اند و برای نفس خویش شمرده ام. (یعنی کفایت زنگانی و هیچ و محمور) طبعاً چنین است که سایر جنون از آنگونه آسایش و فراخ روزی با تسویه بر بند نیستند. بدیل آنکه هر چه را ما بخاطر فرهم خوردن آن زنگانی پر نیست بدست می آوریم خواه نخواه باید و می گوییم از زمین همان نبات محرمیم. می بیند این قسم کاملاً بر ما بر وجه و جبر یا بر خود از اسباب در متن و اوقع سبب و در نتیجه پایال کردن آن ریشه محبت و جنبه مد ظلت ذاتی است. نسبت با بنا به جنس است که ما را میسر گردیده است. به یک است. انحدال یکل جسمانی در میرسد فی الحال کلیه بی ثری کوششهای ما در نفس محدودی غذا محبت و در انحال با چشم یک کلیم. به یک سیکم هیچگاه در طلب معاینه نکردیم. که بر استی گیانه شی مطلوب و مقبول در زنگانی ما ما هر و نیکو کاری و ماطفقت بوده است.

خود کای دیگر گونه و تنج و تنعم افزونی را که ما در پی بوده بشیم با بصراحت و مستقیم مخالفت با هر دوری شناخته شده و بر اندازده متاعب بران شدید تر مانده و مخالفت با مقصود مالی زنگانی بیشتر است. بنابراین همان مبالغه و استعراق در طلب لذت نفس است که در کسارت حقیقی را که عموم بشر بران متعصبانه دور و ترس کلی است برای متعصب دانسته است.

آنگاه که ما در روزنه تن و با چشم خود خودی زنگانی یکلیم. چنین بر هم میسر که لذت زنگانی بدست خاطر و کلیه رفاهیت احوال ما به یک ترتیب و تکمیل اوضاع ظاهری آن زنگانی فرهم بگیرد و دل آنکه آنچه را ما بهترین وسیله ترتیب و جلوه ظاهر می بینیم مانند: ثروت، مقام و قدرت یا فتن در میان یک جمعیت. با یک کای فرصتی خود کای صوری را باید قابل بود. جز به جبر و جور و جفا کاری نسبت با بر منون نمودن بیشتر است. چنین کیفیت زنگانی ناشی از ظلم و دستگیری را پیشه کردن چشم هر ماطفقت از منشی فرح می شنیدن است.

در نظر ما هستی مکنیز فقیر بخبر یا عیال و در مرشد از دنیا بفرموده یا تا قبول است. ناخوش و نا طبع است.
 ممت چنین طرز قیاس از منظره جسم و مادیت بزرگانی گویشت است. بالعکس هستی مکنیز نسیم و مالدار نزد ما قبول
 و پسندیده شایسته شده چه ویرا اشیائست که نشانه بختی و فراخ روزی و تن آسائی باشند و بدینجه
 کلیه قوتی محلیه ما دارا بر گویشت از یک هستی سده و زنگانی درویش نه میشود و بهمانجه تنهای گوشش ماست
 در گرد آوردن ثروت و زنگانی پر نیست و مطلوبی برکی خوشتر و ترتیب دادن است. چنین مقصده بایک
 منظره کا زب منظره اصلی و جوهر بشریت و دست مخاطبی می آید. و آنچه ما در سیکه چنین مقصده نصب العین
 و محفوظ گردیده نولدوست یا بدی سپردی و خواست نفس نزد ما امری و آبش شمرده است. پس باریون سیوه
 از چنین منظره است که تصور میشود توفیق و توفیق جنس بشر در معنی عبارت از ایجاد کردن و درست آوردن
 بهترین وسیله یک همچو زنگانی وسیع میباشد و از آنست که ما مستقیم بود هرگز که تنج جوی و ظهور
 بریشی تازه که سولت و استوار خود مای و عشرت رانی ما را میسر دارد. و لو بر اندازان ریان کشا
 سبب شود. نشانه ای از توفیق باید بوده باشد. از رقیات مصر خوشی می سخن رانی کنیم در حالیکه
 میا بود آنکه بماند پیشرفت و کمال گام بخشی به مقامی میسوانی و بواسطه ابرام و ایجاد و ساختن تازه و
 نه سبب بقا وجود داشته دانسته تویات یا نسبت بهم فرمان همه روزه توسعه یافته چنان کستهای «مالمانه»
 و «امانات» و «فصلنامه» بآنها دارد و یک زیم که در عصار و ولاد و اولیکه مشرکتر توفیق خواهد بوده از احمادی را
 معوم نبوده است.

با چنین منظره بحسب سیوه ما با یکدیگر رقابت و هم چینی کرده بواسطه پروراندن حرص و مال منافی
 و رستخیزد ستان را با خوردن مینای شکوئی که دنیا بار آوردن آنها را بر دست خود قرار داده در آراستن
 با جامه های لطیف و ظریف و در پیراستن خویش به تزیینات بی منی در تربیت کردن پروس رانی در
 تقویت کردن طبع خواست فضول و مستغرق گردیدن با انواع عیش و کامرانیها در نمایش دادن جلد
 و عظمت مقام خویش در محافظت کردن ترتیب زنگانی مطبوع آباء و اجدادی و نگاهداری هرگونه
 تجددت میراثی یا تشکیل دادن و تیره کردن زنگانی خود و قبول تری برکی خوشتر، ماهرجه شبانه روز
 خود را مشغول داشته سعی کنیم بزرگ را به توفیق بنده ازیم ماضی از آنکه در نتیجه نیات و اعمال خویش خطا کاری شود.

همینکه اولین آشفته نور سیوه چینی و منظره ما نمودار میشود از آنجا که هنوز در عادات قدیمه محصور
 مانده ایم باز برای آنچه غیر مصلح ما را در بردارد تشبیهات گفته عواید دیرینه و افکار منتهی می شویم
 در صورتیکه میدانیم در گذشته این چنین استعدادها در اقصای بخشیدن تصور بار آورده اند منتهی باز هم آنرا داریم که
 بدون توسل بر آنها وصول به مقصود را ممکن نشود.

الحاصل بر ما و بر فرزندان ماست که بر انداختن شلختن قشرهای تنعیب و جاهلیت را در کار و بر قدر و ک
 عادت بر طبع ناگوار باشد. این حقیقت را نشناختن فکر کنیم که در عالم هیچ چیز جز در طاعت خوب نمیتواند باشد در هیچ چیز
 مانند خود را بی زشت و کوه نبوده نیست. قطع باب فیض الهی و سرت پادشاهت ابدی بسته برکت
 این کلمات است.

این مردم با نهایت غلبه و قهر فریاد میکنند: «بان چگونه مرگ نیست؟ این موهن و مفرها به بطلان من است»
همه بربان تراشی است، تمام غصه است! مرگ پیش چشم است. آن خرم، هستی بیرونها نفوس را
دانا بر باد داده و سید پر، مادر این غریب نیست و نابود خواهد کرد. تو بر قدر سخاوتی مرگ را انکار کن. انکار تو
گمگت اجل را دور میکند!

پس در مقام بحث میگوئیم: بسیار خوب. من چه میگویم؟ چه چیز برونگی در اینجا است؟
مرگ با تفسیری در جسمش نیست. چه بسیار تفسیر است در جسم من بوقوع پیوسته در حال برونش باشد
دور از اینها هیچ بانی نبوده حتی روح من بیدار آن تفسیر است نبوده و میباید. من امروز ترسان و در بیان
نیستم از آنچه میسر من یا ناخن گشتن من یا شرا و سحر اندوختن من، حتی پوست تن من فردا بسینه من یا
نخود بزرگ که اکنون وجود دارد. من میدانم هر لحظه مرا غلغله در محله خطور نماید، ذکری بر زبان جاری شود یا فحش
مبصر در رسد، دیروز نفسی بر آورده شود یا کجوع تفسیری را در خلقت سبب شده ام. پس در این صورت آیا باید
از فکر کردن باز ایستاد؟ از سخن گفتن چه از کرد از خفاست تو سید؟ ما باید از نفس کشیدن خودداری نخواهیم
پیش از وقت غیبتانم تو تفسیر اسفالت در من چیست؟ یا بدان سبب که من بایل نیستم هیچگونه تفسیری در وجود
من ظاهر شود؟

از آن تفسیر تو تا لیکه مرگ نرسیده و هنوز موعدش نرسیده و آنوقت هم که در رسید محکم عمل
و تجربت نباید چیزی کرده و حضرت انگر در آن مشت پاره شود چرا این باید سببناک باشد؟ چنین واقعه
معتدنی و مستعد و طبیعی است. من در خطه جاده زنگانی تخیلانی در خوشن راه داده ام که بر او فاصله اعدام
حیوانات و همچنین آدمیان نزد من با مقول شناخته شده، برین منی که بر یک از آنها در نظر من از ادب است
زنگانی بنا بر آنکه خوب پسندیده بوده است. اگر لذت و استراحت جهانی من از خوردن گوشت
فردنی یافته، مرا از گشتن بر جان حیوانات و آنها را طعمه نفس خود قرار دادن بانی نبوده. اگر سگ دست داشت
مرا با نوزاد و یا آدیان تهدید کرده باشند، مرا ایراد و اگر کسی در حکم اعدام را در باره آنها مجری داشت
نیایشه، کل در آن موارد و غنیمت رسم و قانون مادام پیشم رضامندی دیده میشود.

اگر فکر تباهی در مرگ آن موجودات در خطر من برونناک نباشد، چیست در پیش بن قای تفسیری

من که افتد ز نرسیدن برونناک است؟ در چنین واقعه بروستی هیچ جز و شست انگر نیست برفقند ان آنچه بنبط
زندگی شناخته شده است، زیرا نظریه منطقی بحسیوّه بود و قسم است: یکی نظریه کاذب که بر وجه آن
مفهوم از حسیوّه تفسیر است ظهیری در وجود است که از حسیوّه تاحد و مادام بوقوع می پیوندد و پس و آنکه
نظریه صادق که بر وجه آن مفهوم از حسیوّه یک بیداری و شمرنا پدید می در اندرون جان موجود بودن است.
این نظریه دو گانه بر دو منطقی است و منی آدم میتواند یکی یا دیگری را اختیار کند، گویا نمیتوان بر دو
نظریه را در بوقت از حسیوّه پذیرفته از آن دو شغف یا استر ضای خاطر حاصل کرد. لیکن در هیچکدام از آن
نظریات اگر جدا گانه اختیار شود میتوان گفت و شست از مرگ و فانی تالیف بسته و مقول است.

هرگاه مفهوم نظریه کاذب بحسیوّه را باید چنین دانست که حسیوّه عبارت است از تخیله آنچه
در نفس حیوانی موجود است و پس پس را اخفی از مرگ و فانی تن نباید بوده باشد، زیرا اما تخیلی
جسم جز تفسیر و استدلال، هیچ نیست. ما و تو این امر طبیعی را از هر سو در اطراف و جوانب خوشتن میگیریم
و باید بد حرف قبول کنیم همچنانکه کلیه تفسیر است حسیوّه که جسم را قبول کرده ایم.

اما اگر نظریه صادق بحسیوّه را تصدیق نماییم ما در این صورت قائل بودیم که روان بیدار و سوزنا
لاشه تن همیشه و اینکه از تفسیر است جسم حتی زوال تن جوهر وجود و تفسیری دست نخواهد داد از او
آنچه روح - یعنی هستی جان شناخته شده از فانی و نیستی ایمن است.

فصل هجده از باب اول زندگانی جاوید

آن نظریه خدمت که حیوة را یک سیمه تغییرات محض میسجد که از جهه تا حد در طلب منبری پدیدار باشد
بقدری گفته است که دنیا را کس میوان شمرد. برخی را عقیده بر آنست که چنین نظریه را بنا بر کثرت کرده اند و اینکه فقط یکبار این عصر
الهام دادند که دیده که عقیده آنچه منظر وجود شناخته میشود در ماده و مبدی بسیط موجود است. فلسفه مادی بی آنکه چنین منظر
دستخاک مکتبی گشت نموده باشد بقدری آنرا دور و پیرایه نموده که نامربوط و لغزش ساخته زیرا در چپ مکتب در این ماده پیش میرود
با غرض به نقطه ای میرسد که دیده شود متبسی حیوة را توجیه و تفسیر کرده که در مین حیوة را بیان و عنوان نوی لازم آمده و گاه است که در
مانده است. آن نتواند من این ایلا گماند چگونه بایدش نیست و چگونه بین دو جنبه تضادی که در نفس وی حضور دارد و صلح
و مسالمت را فراهم نمود. قصور در این نکته، قصور را در آوردن است در اصل موضوع زیرا منظر از منبر نیست و شناختن حیوة
در باطن پس نکته است. حکمت مادی امروز در تجویز و تفسیرش با حکمت مادیست که در کل جهان و درین کل احوال راسخ داشته است
«مما یقن لال است بر اینکه صدودی قرن از این پس آنچه را نامش حکمانه این عصر میامیم موضوعی بارور
از تفسیر دلی درین حال آوردن چون برای نسل آینده باز خواهد گذارد. آری گمان خواهد گفت که در طی چندین قرن طلب الهیاتی قسرتی
یک وضعه عرض دنیا را چنانچه از جنون بوده اند با نهمی که آنان خوشتر را اندک یک زندگانی مقبول مقبول نموده و خود را با نوا نگران
و تحقیقات مشغول داشته تا معلوم و مسلم دارند که در وجه امن از چنین زندگانی میوان گامد بخور در اگر دید بدون آنکه عهد بنفست ماری
مقبول صورت داده یا نقد استفاده مقبول از آنچه در کثرت داشته اند شده باشد. و چه صورت ملالت نویسنده گان آینه
باید بوده باشد در مصلحت و ریاضت اینکه آن مردم را بکوت مصلحتی بوده که بر آنان را چند حکام سهل و سب در باری زندگانی
آموخته و بهر آنچه موجب سادت آنان باید شود آنها را متذکر ساخته دلی عادت آن بود که بعضی ایان از ان چنین تفسیر
و تأویل کرده اند که وی روزی سوار بر باری رحبت فرموده عالم بشریت را از نو بنا خواهد کرد و بعضی دیگر آن کلمات را
بس و پسند سزاوار محسبه پنداشته لیکن دستور می شمس ساخته اند بر آن مکتب که آن کلمات صدق مغایر

با فضیلت آنها را حیوة نموده است! و اما در تفسیر عقل و چرخ بینی انسان عقیده آنان این بوده که عقل باستی خود را تنها
مسروفت مصلحت توانستی آنچه که نتیجه فضیلت آنهاست برادر رفیه احوال بنی آدم را در نظر گرفتن سخنی نادانی سخنان
آخروم نموده است! (از دفتر «آئین حق» صفحه ۱۷۳)

تو ناپیش از آنکه چنین انگشت فاست در دنیای امروز دست داده باشد فلسفه مادی در میان چینیان و یونانیان
عنوان شناسائی داشته. در میان بر اینان نیز این منظر در دفتر دیوب که قدیم ترین مصنف و کتب آنهم بوده برین عبارت
که: «تو خاکی و باز گشت تو خال خواهد بود» ذکر و تکرار کرده است. و اما عقیده حقین چنانکه در این عصر شهرت و ترویج
یافته میوان از این قسم خنده دار: «حیوة در معنی یک تنی الهانی از قوای خفته در مبدی بسیط است که خود را
در زمان و مکان برضه بیدار و در آن افکوبست که در تحت پاره ای نیایست مخصوص از ماده تشکیل و در تحتش منسجود و
تام آنچه هست از تاج و آشیرات گوناگون و واحد در ماده بشمار آمده و آنچه که حیوة بر آن ملحق میشود عباده
آخری که کیفیت و ترکیبی از ماده نموده است»

بر فرض آنکه اینجهه یکسری نظریه حیوة شمرده شود لیکن چنین نظریه ای خند فاضل و پسنیده نیست
آن حیوة بل جان آدمیت را با آنچه شده آن است - مبنی مبدی جاوید و در هم و مختلط بسیار در. چنین عقیده در آن
و گشت بود و باقی نیکو دارد که برایش چنین نموده و نه بیان تقدیمت که بویج و واسطه تبیان مستحق و در وقت ثانی
و مقصود از تکرار و پرورش خود را آشکار سازد. از حیوة در تحت یک تنی فضائی از قوای ماده بوده باشد آن
تنی بر آن ممکن است باز نیاده پس قطع عالم را سبب گردد. چنین عنوان که در معنی ضایع منبری و فضایل اعتدلی
ان را عباده متعجب نیست و در آن است اصول مخالف آفتاب که شمس باشد که گفته اند: «ارود از منبر
در هر چه خود مال است بنده تر شود» اما خفا نزد یک حیوة را چنین انگاشته اند که باید و آنچه در دنیای موده باشد
بنده خونت و نظریه بود این حیوة نزد اندیشمندان است. نزد مومنان و پست و بدگمانی به چنین نزد فیلسوفان پس این
جدید مانده شوایان تا که در بارگاه حیوة بشیر این چنین نمودار است.

نظریه دیگر حیوة از استمرار است: حیوة بر رستی است که من حکام فرشته و نفس خود شناخته
و تشخیص سیم. من با دم بیدار وجود خوشتر برین خوب باشم که: این «من» منم. مگر اگر آغاز نبوده
و مگر اگر انجایی نخواهد بود. نزد من و هر فردی محالست اطواری از وجود و فرض کرده که این منی را که من

[illegible]

در خوشی من بسم در ایجاد و نداشتن . هرگاه که مرا سبب فقر و درود چنین بر من محسوس میگردد که من بپایان کنم که دفتر زمان بپایان رسد و در چرخ من آب غرضی خوش و در چرخ دست داشته چنین در دست بگیرم که تیرانی پی در پی برانستید هر صومعه ایگونه تیران استی در هر روزات من نه نموده و نه هرگز تیرانم بجز خوش است که در آن "من" فایز است . بر من محسوس است که من جستی را بچکاره نایب بیش از برای نیست و نخواهد بود از آنرو با همه این و آشکار بودن قاضی بسم در اول منی ناسوتی در دست من از استی خلی راه نماید . بنا بر این منضم عقیده آنچه چیست و چه بود و در دست من ساخته شده باره بر زوال مانده است .

آدم را در هر آن است - آمانه از مگر که از هر آن آگاه نیست - بل از حیوة هر آن است - یعنی آن هستی حیوانی و تنه
بر آن دست میزد و از آنچه مختص او یا مصرف حاصل گردیده است - پس گفت می از تعداد حیوة حیوانی از آن دست که بانه نفس و روان
و یافتن برگ نزد وی حاصل نمود و یکسره یافتن است - از جهت دیگر چنین حاصل که در آن بر آنکه پس از برگ بزرگ نباید خود را
بیدار نفس از آن همیشه بمانی متعلق دهم از مگرانی است که بر او محسوس میگردد - چنین حال بابک را رخ پریشان میشود شبیه نمود که ماه از نور و گرمی
رمیده و پس هر آن است - در پی آدم پس میدان از مگر اقبه بافتنی طبیعت دست میزد پس آن پس ناشی از تقاضای فطری
آن در بر میزد و در گیرین از مگر گونه خنجر داشت - مانند تسوین و تقاضای ذاتی بشر برای تولید مثل نمودن و حقیقت است که روان
گیرد و جانب از مگر تیغ فرج از هر جانب و بیرون از هر جانب بر سر یا تایدت و کوشش غلبه و برتری باید - زیرا در اصل آدم
یا حیوان هر جاقی دوام هستی قوت برده باشد - بافتن از مگر ذاتی در جهت و کوشش در راست و برگ شده بر است -

پیش از آنکه این بد عقل را در محافظت کردن وجود خویش از قوای عناصر طبیعت را تسلیم باید پیش از آنکه از حکمت
اندر شی و صلاح جوابات و دفع پروری چگونه معرفت و شناسائی عقلی بهرساند زنگنه ای - یعنی خود جوانی را که در آفرین بین
صیوة میداند آنکه فقط بر آنکه مجاهدات عظیم و عقده های مغفوسان منسجم و در پیچیدگی آنرا که تواند و شال افزون بود و فتنه

از لحاظ دیگر که بهر شود آنکه در تاریخ بقا، قصور بر آورده خویش است، اگر از یک دفعه غمده اند، زودتر باحوال اسواق کردن نهاده
تجربه خل در زود را سریعاً مانع گردیده اند. قوی اخلاص آنها در باره زوکانی با سنی تسلیم مقدرات شده و از انزوش و پیوند آن
بدرج با بر ورشته حیوانه قوی آنها متعلق گردیده است. این اصل علت است که چگونه گیر از موک استوار نیست، بسبب میگرد
و هنوز آنصفت نمی بینی. نمی نهاد دست با موک و دریافت هستی را نمودن، برقرار و همراه بنی آدم است

لیکن اضطراب آنی نفس در مبدن از مری که از اسهال مجاهدت پیش با خدش میراث رسیده در حقیقت آن نیست که آدم
از نظر حبیب در تگاه نابود گشته مرگ روحاً محتجب سیرازد. ترس از مرگ که از فهم و ادراک غلط است سیر بر در معنی بواس از
مرگ نیست. بل بیشتر مخافت از یحیوی متعاقب نزع و کرامت موت میباشد که به بن رومیانید: «اغی ترس یحیوی کنان
غیر مریض و اعلیٰ مانند این حیوة است. از آنجا بیکه این ترس گمانی بقیة با من با موافق و باس آفریده بود اما تصور کنیم حیوة بعد از
مات نیز بچنان متعاقب و مخالف با رضای طبع و حق درستی خواهد بود که احوال حیوة در اینجا با ما معلوم داشته است. هرگاه با کمال
حیوی پس از این عالم را از نظر نفس کم طبعاً ادامه همین حیوة میباشد جز آنکه قدری با هموارش کمتر است. زیرا در حال حلاوتی به قدرت
نفس ما یافت کردیم چه که گوشش با برتری خبر و سارت را در آن کردن در این دنیا سپرده بوده از آنجه در حیرتیم کجا چگونه میشود از این پس
به بهبود و غیرت رسید و از وجود انداختیم: این ترس گمانی بقدرت است که او را برده در آن مبدء دانستیم که چیست. اما از این پس آنچه است و با
مغنی و مصور است.

«دوران عمر بر سر پسته مرگ را استقبال کنید و کلمه آنچه در زندگانی تکیه گاه امید من بوده و تفریح زوال و نیستی شود!»
اینجمله ایضاً فی در اندرون گویاست. جدای دیگر اندرون میگوید: «من زنده ام زوال و مردن برای من نیست. من نباید عمر دلی که! دهن مراد کار بدون است! به نفس جوانی که او را کش کاغذ پیدا نیست! نقیضت صوره من من میسر است»

فصل نوزدهم از باب اول در بحث نادانی

در حقیقت از غفای قالب غرضی بر آن مستولی شود از هر که نیست، بل از صاحب اندر وانی و نمودن
چون داشتن است که به دوی دست میسد به این برای از هر که حقیقت این نیست که نشان از هر که غرضی نیست
بل برستی از نیست که به دوی چینی میوس است که آنچه در می نمودنی نیست و نباید بر در شرف اندل نمودن است چون ادنی
چنین بدست از غفای از زوید نشن بر آن است که از هر که آنچه غرضی از آن رسن در هر آن است. علاوه بر آن
ترس از هر که نیست که به دوی چینی میوس است که میراثی از از آن بر دوی است. این پیش از آنکه عقل دلیل بشری و غیر
و تا دل حقایق اشیا به برستی و تحت شده باشد با بنی آدم توین به هر که گوید به است. آدم توین و به دوی حسی به هر که گوید
ختم و تجربه او بوده به هر که گوید و آخری نسبت آن اشیا به دست داده به با برستی بر آن از هر که گوید به است. چنین حالت سبب است
بر محاط بودن او در زمانه ای از دوی به من میث از طول عمری به سبب گوید به است. اما چنانکه بشر تاکنون چینی آدم توین و از او خود دور
نسبت نه است.

لیکن از غفای تن هر که نیست نه برین سبب که ما غفای از این که نهایی مسیوه با آن توین میشد بل برین سبب
مست است که غفای چینی این قالب بطور و نوع یکجمله صادر می باشد و اولی بر آن موس است که با بنی آدم از هر که
از آن به خود را بشیم بر آن مشهور و مستور است. من نیست به هر که میگویم که به آن غرضی بودن از هر که گوید به است
غرضی نه دواته نشن یک غرضی با از غفای مستولی می شد. این آن غرضی که با بنی آدم میگویم به است. این
میگویم که آنچه با مطلوب بوده یک غرضی از او مستور گوید به است و این ترس که اکنون با هر که گوید به است از احوال فقدان
وسیله تدش در پی آن مستور است.

این سول بر آن از هر که غرضی از با حقن یک "غرض خاص" خوشی است که با دست میسد از او به هر که
چنین رسیده که آن غرض خاص چنان است که توکیب سی خلقت با از آن به شده به بنا بر اینگونه تغییر نمودن و به هر که
بر فرد از او را اینطور غرضی میگویم که "با بنی آدم میگویم که گوید به است از این پس وجود من فنا

و نابود است! این غرضی را که ما به هر که بر او به هر که غرضی میگویم که "با بنی آدم میگویم که گوید به است از این پس وجود من فنا
و نیست که در است خود پسندی و خود را می "دین" غرضی را می "صدات" چنان تن خود غرضی است که ما را در راه
خود سری و خود کا می سوق داده و این است که به هر که ما میسد بر آن مستور وجود و غفای "غرض خاص" خوشی است!

ما این "غرض خاص" غرضی را از غرض و گوی می شود به صورت آنکه ذات حقیقی ما به بنی آدم به هر که گوید به است
و به بنی آدم میگویم که غرضی ما از آنکه به هر که غرضی "بدن اطلاق می شود به صورت به سبب به است. از آنکه چینی غرضی را که فنا
و تفسیر با غرض و تباری و غرضی ما توین است.

لیکن برین سبب چینی غرضی ما توین است که در این قالب نسبت به دوی چینی جسم از او گوید به است
چین جسم و نه طول بقای آن به هر که گوید به است و این نسبت به دوی چینی جسم از او گوید به است
تفاوت و حقیقت او را که غرضی "با بنی آدم میگویم که گوید به است. برین سبب و هر که گوید به است
مشتری از غفای است واضح روشن است که به هر که گوید به است و این نسبت به دوی چینی جسم از او گوید به است
و به بنی آدم میگویم که غرضی ما از آنکه به هر که غرضی "با بنی آدم میگویم که گوید به است. از آنکه چینی غرضی را که فنا
و تفسیر با غرض و تباری و غرضی ما توین است.

ما به هر که گوید به است از این که غرضی ما توین است که در این قالب نسبت به دوی چینی جسم از او گوید به است
چین جسم و نه طول بقای آن به هر که گوید به است و این نسبت به دوی چینی جسم از او گوید به است
تفاوت و حقیقت او را که غرضی "با بنی آدم میگویم که گوید به است. برین سبب و هر که گوید به است
مشتری از غفای است واضح روشن است که به هر که گوید به است و این نسبت به دوی چینی جسم از او گوید به است
و به بنی آدم میگویم که غرضی ما از آنکه به هر که غرضی "با بنی آدم میگویم که گوید به است. از آنکه چینی غرضی را که فنا
و تفسیر با غرض و تباری و غرضی ما توین است.

لیکن این "من" به هر که گوید به است و این نسبت به دوی چینی جسم از او گوید به است
چین جسم و نه طول بقای آن به هر که گوید به است و این نسبت به دوی چینی جسم از او گوید به است
تفاوت و حقیقت او را که غرضی "با بنی آدم میگویم که گوید به است. برین سبب و هر که گوید به است
مشتری از غفای است واضح روشن است که به هر که گوید به است و این نسبت به دوی چینی جسم از او گوید به است
و به بنی آدم میگویم که غرضی ما از آنکه به هر که غرضی "با بنی آدم میگویم که گوید به است. از آنکه چینی غرضی را که فنا
و تفسیر با غرض و تباری و غرضی ما توین است.

فصل سیم در اثبات اول حسیونه روح

آنچه از دیگرگاه مضمون عده ای از دانشمندان عصر بوده عبارت از آنکه حیوة بشر نه مستثنی بر
احسان جسمانی مطلق و نه بر حیات خیر صرف و نه ترکیب از تاثیر دو گانه جسم و خیر باشد بلکه مملای
خیر سنج و همچنین بوجه مطلق تازه ای که بطریقت بودائی و معتزلاتی و صوفی و اشعری و یونانی و
شعائی یافت است. لیکن نه «علم خیر سنجی» و نه «حکمت مسیحائی» و نه عقیده «تیا سونی» هیچیک دعوی تازه بودن نسبت
خوش دارند باینکه بخواهند داشت جز آنکه برکت از آنها بیان فصیح در دینی از حقایق مطلقه در دینیه این دنیای کن است. راستی بگو
یکچیز نو آئینی نبود نیست بآنکه جنس بشر را عموماً معرفتی بران حاصل نموده و در وجود داشته و علی القدم باقی و با نمان همراه است.
بر آگاه بکنیز مستقیم اخلاقی در هر عصر و از هر نژاد و برای تعلیم و تربیت تمام قیام کرده و باره برین سبب بوده است که او
اصل راستی و اسکنینی را در میان حقیقت دائم و موجود مسایه کرده و لو آنکه مساوات خیرش «بطریق فاضل عمده داشته است»
راستی ازین انعام و جود داشته و در حسب لزوم همواره برقرار و پاینده است.

تحت راستی و اول حقیقتیه صاحب قوانین امر و عام دیت در قوتها از پیش کثرت و مساوات تازه
بر آن استوار گردیده اکنون نیز بران استیست که آدم پیشین از اوضاع فانی بیان کرده است. قوانین مساوات را نیز
بان اتصال داشته و حقیقت را بران و در میان است. حقایق مستند قهرمانی سپری شده هیچ کس در کمبودی از حقایق قطعیته
و مستند امر و زوایا شده و به این جهت است که دانایان نیز بران به گفته برین کتابهای معتدل مواءجه میکنند تا با او اطمینان
قد است فضیلت نسبت از حق آن اوراق برایش معلوم گردد.

اینکه بشر علی العموم من حقیقت مرتبط حسیونه را میسند بدان ملت است که آنان یکت خیر و خیریت و
بیعتی از حسیونه و نصب این قرار دارد و پایان نظر با استوار بران زده بمقتدار است. همچنان بود در آنکه
نخستین دنیا به تصور آنکه این که در کمالی را از این بینا میهم باید کرد که آفتاب و مصدق قاعده شمس در علم خود شانه خور
هر چیز فکری را بوجوب انصافیت تاویل و استخراج بگرداند تا آنکه که در آن میانه بماند و آخرت شمس و خیمه فون بماند

ظاهر پس از استقصا و تفحص طرانی در اثبات حقیقت که ششها عود تا آنکه ویرا کالیانی اصل و ازادی بشر را از نظریه کاذب محضات
سادگی سبب آمد. لکن بشر از ترس آنکه بباد از اثر کثیفات قوانین خود فروزده بگذشت و آفتی در این دنیای خیرش نماند و بایل برین
پرومای و دام برینید و از افکاهی نمودند. به بعضی قسم عیناً بشر از زمین بکلیه آنچه حسیونه را آسینی بخش است تبری سبب در هر سبب
ساد آن شایلی که کلی را که از حسیونه ویر و سبب غریب میسازد از آنان دور و مفقود گردد. پس نسبت بهین خطر موجود است و وجود است که سوختن
محسوس را جا گیرد و قوت تا به تولید غمت و درشت عوده است. مخالفت بی پس و درشت بیجا چنان در ازمان رسوخ یافته و در امان
وجود غالب آمده که شایان حسیونه حقیقی و آنچه را نعم و در است بر حدیق را غیر ممکن داشته است.

چنین است بنظر ساد و در قصه مخوفی را که از توهم آنکه طالب دیر از شیشه ساخته اند و در آن مین که بر اثر خطای این نیکو
فهرمای زد که: «ای دانی شکستم» و قهر از رسم هلاک گردید! فی الحقیقه در خطر کاذب حسیونه بچگونه مانی که بر اس و در
ایجاب نماید بیش از خطای نظریه که باعث هلاکت آموز در روانه گردید و برای این موجود دنیا باشد. آنکس که در دایره معرفت قدم
نهاده آگاه است که محبوب در حق معنی و معنوی شدن معنی دیگر عبارت است از نسبت و کرامت نفس نسبت به تمام و با جنس
و نتیجه نماید نسبت که خوش نشسته آنها را بار آورده است. و نیز آنکه این احوال را یک کفایت را در حق صرف در هستی نباید فرض کرد
بل آنکه چنین احوال در حقیقت از آنکه بگویند خاصیت ذاتی در وجود است. و هم آنکه سبیل مولود در آن کفایت نیایان و جود مقتضای
انمی نسبت در آن ضرر و وجود است. پس در دانستن این نکته است که مودعا و فخر خویش را با سبب کمال مطلوب توجه و معطوف
داشته و با تمام قوی هستی خویش را دام حبه طاعت و جود درونی را میسر دارد.

همچنین طاعت در نهاد پرورش یافت و رعایت نیز تو سعه یافته پس آن ادراکی که فانی از هر گونه محسوس و
دعوی است بر کرامات نفس فانی آمده که بگویند ناسخ و جانشین بگیرد. در آن حال دیده میشود روابط آن با دنیا تفسیر بر زوایا و نسبت
می بیند و در فونی یافته است. به بعضی در یافت میشود که استقام حبه طاعت و فانی عرصه محبت که آنچنان با کمال
فرح و شاد می بود و از ادوات نه فقط سرور و آسایش که در بی نیازی از هستی انفرادی بر و میسر است. بل لذت
در یافت اینکه چگونه به تناسب کنایه جوئی از هستی انفرادی و به اندازه در گذشتن از نفس فضای محدود طاعت او را باده
بنی نوع به آن در دوست گذاشت است. که چه آدم حسیون منش و بی ازیش به نظر بیوقوفی به چنین تکیه نفس میگذرد.
لیکن برین صاحب هر که حقیقت امر پس واضح روشن است.

آنچنان نفس دارسته ای که میداند حسیونه با نوا از یک سبب ناپدید یافته بر او نیز محسوس است که پرورش

در نمی دید قطع من می بود بحسب نیست بنا بر آن در وقت رحل او نه فقط از روی قیامت بل با شوق و سرست افزوده
حق را بآینده ای که هم چنین باید است تحول داشته و بسیار و چنین که در آن کتاب هر آن بسیار
زیرا بود معلوم است که نزل جسم را تا شیری در بدن نیست بل آنکه حیوانه بدن را بطوریکه مستدام میبوده باستی
در اصل بقا و استقامت بوده باشد.

پس از آنکه در این نکته دیده شود که دوست توانای من همیشه این راه را میجوید چرا که او اکنون چون من در این
قالبی زیسته یعنی از او از این طرز زیستن است اما می دانم چون حیوانه عبارت از یک سیرانی موجود بود آن سیرانیست
که این کتاب عنصری را ترک نموده است به بعضی بلاد و اوستی جوده و اوستی قدرت باوی موجود بوده است اکنون
که او از قید تن فانی گردیده اگر او را نادانی بوده باشد فقط آن یاد است که بر من پوشیده است.

«بان بدورت خست و از او اثری باقی نیست! هر چه سیاهی شرب بر من گویاست چنین گفتار محنت
سزاوارک بود که طبعی من را بشم است که اگر او را در وقت گفتار پیدا میسوزد در حالیکه هنوز بر دانه تن را از کتاب جدا کرده
در شتاب به کتاب تن می آید یعنی که او را خالی از سیرانی که در سیرانی می افتاده و بر او سیرانی را بر او سیرانی را
از قضا آن سیرانی شرب هیچ وجهی نمیباشد لیکن در مورد آن در زاده روح میان حقیقت و ادبی نیست.

و او در آن در گذشت می داند و هستی قابل از روح نمی گشته و در یک جسمانی خوشی پیدا نیست ولی در حقیقت موجودین
می از نظر جسم نباتات و ابدان ضایع ساخته بل آن نباتات بصورت یا دگرگانی از قیامه سخن میگویند و آن است
نبات و گاه است او سیم و میداد سلطه و مطلوب او کمال و معرفت او هر یک در نهادن یا دگرگانی گذارنده و
چنانست که «با شیر در بدن شده و جان بر او رود»

بیا که از این مطالبی بجهان شجاعت و وجود واجب و خوش و اضمحلال همه میگویند و تا حدیکه بر ما معلوم است از
آنها اثر و نام و نشانی در بعضی آنها می در حیوانات اعلی باقی میماند لیکن غایت آنست که از نفس و نفس معلوم
ذات است که ما در بدن میگردیم و در حقیقت خاطر در زنگانی شده است تا شیری بعضی از آن یا دگرگانی چنانست که میماند در
حال حیوانه جسمانی او را مشغول میداشته و در بدن میگردیده آن یا دگرگانی پس از بزرگ می بماند پس خاطر را از
من قضا میکنند که در زمان هستی او قضا می نمود و از آنکه در دل من گناه چندی از آنها غیر ممکن است.

مراست است نیست فکر آنکه که بر او من من بوده از غایتش و در سیم از من سیرانی سیرانی

از او در خوشی من سیرانی سیرانی خود را اما مورد و موقوف میماند که از روی کمال مسهق یا پاره ای افکار که در مشغول
میداشته به تحلیله خویش راه داده و بعضی اعمال که در ابدانها الفت و علاقه بوده و با خودم همچنانکه در اصل حیوانه می بقضای
هر دو طاقت سیرانی افکار که در او را و طیفه بوده و سرگرم میداشته است. گرچه من نمیدانم در چگونه در مصلحت خویش را
با من نگاه داشته اما آنچه من با تمام مشاعر خویش حس می نمایم این است که از او کمالان تصرفی در من باقی مانده و بنا
بر آن میتوان گفت وجودی در من پائیده است. همیشه فقط این طرز اندیشه است که کمال و موقوفی طبیعت من
سیرانده بوده باشد.

ما تریک در من در آن مستقر نشی موسوم «من غلی فام» در آنجا که است ره بر زمین شوق و محبت است
از منظر سلطه را سیرانده اند که «بخل را چنین که منتهی که محبوبان ما در می زنند و پائیده اند که از آنها در دل یا در
و از تأثیرش در من در من نقش باز مانده است»

فصل سیم و یکم از باب اول حسیوه حقیقی

مانی شود در موقع شش خانه همکار و همکار خویش که واسطه از لحاظ تشخیص و تصدیق حیات
بقای روح آنکه حسیوه عاریت از آنکه کرده اند چنین میگفت: "آنچه را از روی نکاح و احسان یکنیم که باید با فوق
بیولوژی جسم و جبر بوده باشد آنچه از یاد دوست عزیز و همکار فقیه امروز این چنین تأثیر عین و جان با آورده آن
مفقود شدن نیست اگر این عالم حقیقت را هیچ در آورده و اطلاع می دهد باشد آنرا اولم و رشد است."

از وفات کسی که بی بس طوفانی میگردد. هستی جسمانی می خنجره و گناه بوده و ما را نظریه ثابت و روشنی در باره
شخص او نباشد لیکن قدرت و انانی و محبوبیت جان و مظهره شعوی می در آفاق و در قریب کورمان خوش با امروز موهوم و گاه گاه
قرنها سپری شده اما آنقدرت رخصتی می در آورده بل بس و اما در تو سر و زایدش می رود نه تنها افروز و آبناست شری آنرا
شناخته و تصدیق کرده اند بل آنقدرت مورد قبول و باب اقوم و مل با دقت و کرمه است.

"من مقتصد بر اینم که هیچ چیز سواي عمل و پیروی بطریقت کسی را بنا بر بشر نمیتواند بر سرست و ساری حقیقی نایل
گرداند. من مقتصد بر اینکه مل بران دستور و سبیل است و آن کسی خوشنودی با میاورد. مرد مقتصد این است و گناه
هیچکس جز من آنطریقت را پیرو نباشد و بر فرض آنکه من که و تنهادر اعتقاد است با من ایان من ضل یا پذیر است. من چنین
مستقدم که زنگانی من براه و رسم دنیا داری و هوا پرستی نمی خیزد و بر کسی من با ریا آورده و فقط زنگانی بر وفق فرمان کسی در مقام
میواند مرا قریب ساری و سگاری برادر و خیر این نیست که پدر خلاق و مالم ای عالم حیوة مرا بر کسی یک چنین زنگانی
نامور و معتقد داشته است. (نقل از دفتر "ایمان من" صفحه ۱۶۵)

عمل هم را بران اندازه مستعد میتوان شناخت که قدرت جان کسی را قبول کرده اند و آن عبارت از است
زنگانی ساده است که عاری از تصرفات مادی و موهوم است و از هر محبت است. چیست آنکه عامل اینگونه ترک است
و تمییز خاطر گردیده است طریقه بسیار میگذرد چیست آنکه برود اسبابا هستی جسمانی تسبیح پیوسته بوده و آنرا
پردش و پائینی آن حیوة را بسبب گردیده است. منی آدم از روی زمانی طالب تسبیح و شریعی از این معنی بوده تا آنرا بخون

با احوال و ارباب و قری و دیند. لیکن تاکنون یکس را راهی بر این منظور برست نیامده است. مانا گیر از این پایان نظیریم که همان نیروی
جان پاک تسبیح است که عین هستی می شناخته میشود و همان است که مؤمنین واقعی را دلیل و بر آورده است.

مورچکان نیز در حالیکه دور و اطراف یکدخت شش که از یکتا تخمه بلوطی روئیده گرد آمده اند میخوانند منظور
قیاس و تخمین کرده با هم در آنطور بحث نمایند. زیرا آنان شش به یکدیگر چگونگی آن دخت شش زمین را بار میسه های خود شکافته
شش در بگهای آنهمه بطوطهای تازه با ر آورده و آنچه اندازه بر تو خوشتر شد را حایل شده و از آنکس سیه مانع گردیدن از قطرات
باران آنچه در پیر پوشش روئیده همه را تسبیح داده است. لهذا مورچکان سخن است با هم ایستاده اند که: "مان این دخت گرانایه
نباید گفت من میدانه بلوط است که مایکوت زین کشن برین نقطه آورده ریز خاک پنهانش کردیم. این من بلوط نیست
بل تخمه هستی است."

مسئله فانی قالب یک مسئله پس خاموشی است که گمانی که شریک و مختصر زمان هستی جسمانی تسبیح بوده اند و فراموش کرده
چنانکه امروز هم فراموش کرده است. تسبیح خواست باشد که تنهاده راه او سخن آموزد و هم چنین در راجعه بتوانی حسیوه که عالم
مادیت را اداره نمایند و آنان را تعلیم دهد. پس آنرا از آنکه دیار آور برین نکته سخت که هر دانه جوی که زو زمین پنهان شود
پیش از روییدن و خوش دلان بدیش مرد. از آنجا که ما آن را مثال ر قبل از آنکه حاصل حسیوه با ر آورده منظور
هستی را جعل آورده است تسبیح و تحول بینیم هر یک از او را بشیر نیز که بر بست تان از دیت امور حیوة که در حقیقت حیوانی
خوش را سطح هر مظهر محبت قرار میدهد و می باستی حاصل جان را با ر آورده پس از نحو و با ر گردیدن میل غسری خوش روز
باز مانده ای در حسیوه که دیت که و با با آن حسیوه مقام وحدت تسبیح گردیده و ما اولم زنده و پائینده است.

بعضی از مردم مقتصد آنکه خدیش از خوف و گد برانند کسی کرده خاطر این نیست در دشتن میب زند که پس کسی
حسیوانی با بنفست زنگانی مستول میواند بود و اینده بقای شش فرزند. اینی توله شش در دوش قویست. عای بای هستی را
که از روی بر فردی از او را بشیر و آدم بل طلبا نیست جدا نموده تسبیح میگیرد. لیکن هستی با دوانی را آنکه میواند نیست
که چیست که پس در یافت نباید که حسیوه حقیقی در سخن یک سوت و دایمی بجا نیست و حدت سطق است و آنرا تسبیح تسبیح
میواند تشبیه کرد. چنانکه صاحب نظری از من بود یکوقت جواب یک چنین سوال عین امیری را طالب نمود گفت: "ای امیر
محول خنجر و جان از قالب شری بران روش مانده که از یکمخ بر سوتک در حال طیران و توج در و خول بهشت نهای تیر
و سوت بانب فزای محیط و روشنایی میواند شش به کرد."

و بعد از آن که چنین تفسیر عظیم را بر این لب مغری در انتقال از مسیحه بزرگ می درشتناک بنظر میرسد و دادی که
از این تفسیر جزئی فهم ما را است نیامده بر ما چنین محسوس میگردد که آن بقیه بزرگ است که بر ما وارد است. در انتقال خاطر پریشان را
تقصیر و تحسین درونی نیست که ایام بر این "من" باقی دارد و پیش از آنکه قالب تن را که بر او نوحه اخلاص است
و نظیر اعمال خیرش را عرضه میدارند برود و در آن خود چه ادوی خواهد داد؟ درین موقع چنین حالتی چگونه ممکن است کسی از
"خیرش" با خبر بوده باشد؟ فی الحقیقه آن نیست پس بولناک زیرا در پی آنم تغییر و تحولی پس بر آن است که با آن دست یازد
لیکن با خودش میکند که تفسیر بسیار قوی و مطمئن در میسر و مانع دارد و هیچ آفتی بر ما وارد نگردد و لیکن سرگرمی
نوبت مقبول برای ما بار آورده که در انتقال و در گذر این از این عالم اکنون چنانچه آرزو و بر خیزد میل و اشتیاق
شده است. ما حفظ و حر است این مسیحه ظاهر یا "جان پیدا" و از آنروندیم غافل از آنکه این عرصه زنگانی فقط
قسمتی از آن سوزن آتشین است "جان پنهان" عالم بشریت است.

خالت و تعللی نیست در این عرصه وجود بر عرصه دیگر طریق و میدان محل بر قدر رنگ و محدود باشد
هر آنکس را که در این میدان از ما شایسته است خواه آنکس شعرا و خواه مسیح خواه فردی باشد یا مردمی خداکار
و یا زنی یا پاسبان باشد اگر او شخصیت انفرادی خوش را بر عرصه است بزرگ آن ترک خود او هرگز نیندازد پس جابون
عالم خاص و نمایان مخصوص با بنی نوع راهی باید که شغل واقعی بنان شناخته شده است.

ما را بر آتی نقد عمر در گشت موجود و ما تنها از آن آگاهییم و هم بر آن و حله است که ما را مسیحه حیوانی آگاهی داشته دارد
ولی ما بهیچ آگاهی که این شبهه حیوانی که عبارت از وجود نفس حیوانیست ما را هم مطلع قوانین بد تغییر طبیعت قرار گرفته است
ما چنین کیفیت را از هر حیث و در همه در عالم مادی یا "و نیای آشکار" مشاهده کرده قبولش داریم و بواسطه همان
بد تغییر بودن قوانینی که آنچه را عاقل است از او میسازند در این زنگانی بخوبی ما را منظر با میسرسد. پس چرا آنچه در حیوان
نابینایی است در صورت باطنی است نباید بر آن سخن تابع قوانین عقلی و هم مقتضیات آن چنین بوده باشد؟

شکی بود از اینکه ما می توانیم بسیاری از حوادث را که قبل از این زنگانی رخ دارد و آنچه پس از آنکه وقوع
پسوند و در بسته و آگاه باشیم بر آن مانند که در او شود و ما توانایی بر این آنچه در این صحنه بیانی چشم خویش است
نیایشه! اگر چه امروز و اسرار حیوانه "مانند حجاب ماسلوم و درشتناک یک بهیسه زاری نیست که فقط
پشت پیش از آنکه از آن عرصه دور یک طریق را داده و آن چه روشن است که بدانند کجا قسم می نه؟

پس در حقیقت کوشش ما در دانش اسرار حیوانه مثل نیست که می بینیم در دین و سخنان ما در این اشیا که هنوز ما را بر آن اشیا
قرب است و در سراسر دین و در این فتنه می باشد.

لیکن بن بخور و بیدار و در این دانش سر در زبان جانش این است: "که چه می رسد که از این خوشی و در سلیم
اما اگر اصل هر حرکت از لوله میسر و فرزند دوست هم را یکایک از بر من میراید. چنین نقد آنها را جز اینکه بافتی بزرگ
مثل نایم چارچوب است؟ چگونه ممکن است این از پیش آمد و چگونه میست های عظیم بر آن نباشد؟"
ولی مثل را اقتضات است که اندوه را بر آن خود بخود بخور و خوردن ناشی از این خود خواهی است که در این شرافت
و ما را میسر طرات تعلقات و یا عبارت از "نفس" عزیزان خاص در دل باقی گرفته آنگونه غم و اندوه در افکار و
روحیات ما بر آن بر شدت تاثیر افزوده داده می باشد. پس در متن و مانع آن مربوط بر آن آرزو و نیتها و اعمال شخصی است که بر آن
و بر صورت فزیدی بار آورده و قهر یا باید تجربه برداشتم نموده و سوگواری شود.

ولی بیدار و پریشان باز سخن آورده میگوید: "است بر چنین باشد که تو گوئی" لیکن پس احوال است که استیم بخش شریف ترین
حس و وجود بنان این است که عاقل است شناخته شود و چگونه طبیعت و شغلی فطر را منظور داشتن پورده همان روح
نحس است که مراد و منظور بوده و در ایندم مورد توصیف و تجویز آمده است.

عقل کامل پاسخ میگوید: "آری آنچه گفتی درست است. لیکن این گفته را باید درست که در محبت عام و در فراموشی
نفس در این نوع - بر خیزد و تفسیر خاطر خوش را بوجه هم چون غایت - میدان و اوست گشوده می شود. در این مقام
و بسیط است که سرت و سارت را نمی اندوه و شک را در جانش میگذرد. عبارت دیگر آنکه بر قدر عرصه محبت رنگ بوده باشد
تأملات و تأملات بر استولی شده بیشتر فشار میآورند. اما اینکه محبت از او دیده و مست یافت آغوش بجا باشد
همه را یک چشم و عطف نگریسته و همه را از یک خلق کم بر میسازد. عاقل است بسیط و پاینده نیست که از هر گونه
یاس و فزیدی این بوده باشد و همانست که سعی حیوانه حقیقی و در محبت بلا نهایت شناخته و عقیدت شده است.

فضل سیت و دوم
(از باب اول)
خاصیت رنج

شرح ناپذیر بودن رنج و محنت های هستی در این عالم بیش از هر چیز بر این بیان داشته و ثابت میکند
که حیوان آدمی یک زندگی انفرادی محض نمیتواند بود که بدایت آن در میل و نهایتش در مرگ بوده باشد، زیرا اگر زندگی
بشر منطوری جزو حرف این چهار روز نمیشود هیچ سزاوار نبود که انسان انقدر شایع زبان متحمل و مردم این چنین با یأس
و پریشانی مانوس و مجبور بوده باشد و نه در این صورت هیچ توضیح معقولی غیر از اینست که تعبیر و تفسیر ناپذیر با هر گونه مولد و هر یک
مشغول و انباشته است از تجارب تلخ زندگی که گاه و بیگاه بنی آدم را فنی و در زیر دست کسی را ممکن بود بدست آید.
گرگ یکی را در بیش میدرد و یک نفر چهار جلدی طوفان گردیده غرق میشود و دیگری در آتش افتاده سوخته به ملکوت
میرسد یا آنچه بر نفس صبیبتد در گوشه تنهایی صحن میدرد و هرگز با جسمی معلوم نیست آنچه رنج و عذاب را که بر یک کشیده
چه چگونه بوده است. هزاران از اینگونه قضایات که مردم بر بنی آدم روا میدارند و ما از خوشتن میسریم این شایع را چه
مصنعت و در آنجا چه سودی تیرت است؟ اما آنکس که حیوانه خوشتن را جزو هستی حیوانی ندانسته و بر این سؤل
جوابی نپسند چه نزد چنین کس ارتباط بین خطا کاری و رنج محنت و اهمیت و منزلت آن بسته بدانچه است که نزد وی
نایاب میباشد و آن ارتباط در چنین نزول و هجوم شایع مردم نوع از مظهر غفلت و بی تقصیر میگردد. و بر چنین کس
رنج زندگی بس تلخ و ناگوار است. او در در این خوشتن بهراری میکند برین سبب که خود را با چار یافته و از تحمل آن گریز است،
لیکن در این احوال نه معنائی دیده و نه هیچ کز وی برای چنین وضع قائل است.

اوم حسوانی شرب یا بنی دسر کشی راوشده اند زندگانی نیتا کرده دیار ناخاری را در متصل است
حال آنکه در نطن طبعیت تب کشیدن خوریک را اولیست که جنب و جوفیات را تحریک بگرد و همان است که معطوف است
اوم مادی که در سبانی آن شنی در استرجت را طبعکار شود.

برگردد و آنچه عارضه ای الهی نباشد ندارد شود خدا آن اله روحی جاسمی بوده باشد همان سعی را که ما در دفع دفع
آن بجا میبریم موجب تخفیف اله میگردد زیرا کوشش در این راه قوه را تقویت می کند و بواسطه آن مشغول در دفع داشته و دل از آن حث اثر

فکوار از درد و محنت و به استعجاب متعل می‌دارد. زار آنکه احساس رگدنه زنج بسته جوارحه بیدار نفس از شدت آرزو است که بان دست سپرد
تخفیف در بیداری نفس و انصراف از احساس مجبوری نیز بر قدر و بهر وسیله میسر گردد باعث تخفیف مجبوری شود. بنا بر این مجبوری بخانه
غایت جسم و یا جریان فکر می‌شاید و بهاد و سرد و قلب را غیبه می‌نماید. بهم چنین است هر کوشش سودمند که برای رفع کسرت و خودگی
طبع و قیام استعجاب احوال بدل می‌آید. زیرا که کوشش بن درازا و طبع موجب ترفیع احوال و سبب باری می‌گردد و دل‌های دلاور
بر جان فتن است.

آنرا مضمی که عده پرستان زیاد است که دامن او را در اندوخته اجزای فرمان و بنجام خواست و در انتظارند که او را این مضمی
بسیار و بدینک باید دانست زیرا پرستان مقدمه دیر از گوشش غایت طبعی که باعث تسکین و یا تخفیف درد است باز میگردانند و بدین
بسی دانه چنین مضمی - بفرست طبع و در غیر متولدانه - از قوه پرستان در درد اطراف خوش رنگ اند و نیز خواست
این چنین تخفیف از رنج را سبب شدن محضه صا و آواز آن که ناراضگی بی از محبوبان مادت میبرد بیشتر محسوس و معلوم باشد
بر وجهی که گاه بشود رنج و الم مریض تقریباً از نظر محو شده و آن لبان چلی خویش را و از او شکر کشید که بگوید اینک بخوبی توانی
استراحت و آسایش در روضه عزیز خود از لایم بنماید. لیکن بیکه در رواج از رنج مستی و کوتاهی میشود هر آن بر شدت الم افزوده
و از وقت است که حقیقتاً تن بخورد و رعناست افتاده است.

لیکن هر زمان در برابر عارضه ناگوارى بر پشت دست و در برابر عارضه اورا بر دین میگرد که حتی الحاقه و در پیش کرده صدی
پیش برید که در دوازدهم و بعد از آن داشت که جان تنب زنگارانی است که از جبهی را از خط خود جدا میگرد و
طی سبب غفلت و وجودش در زنگارانی لغت است.

در مضمون غرض از این سؤال که: "آدم چرا برای چه تنب را بر نفس خوشت میخوانند" چه باید بوده باشد
حوانات را در مورد زنگانی خود چنین ایرادی نیست. و اینکه تنگ از قوطع تنب من میگیرد و قیقه حکمت نفس را
اسیر خیال قهر خود که در شکنجه میدهد و مانند گرگ و مان را بخون گوشت ضعیف آدمی زد با نظر حکمت میتوان دید
که برایت کردنی را نیست و آنچه شد نیست بوق میگویند. از اینرو عینک تنگ و حکمت و گرگ را قمار بین قسم بلیه
و نه راب از دست حیوانات قویتر از خود میشوند. هر کدام بنفسمه تله اش و قنقد کرده تا خوشت را از پخیال غم و هانی دور
و از وی گریزان است. لیکن آنچه بر اینارویند ناگزیر قبول کرده از آن رد بر نیابند. زیرا هیچ عقل حرف نیست که بر
عارضه ای بر اینارویند داده ناشی از مهربانی نیست است.

« یاد دارم روزی در شکارگاه خرسی بن حمد نمود و مردی از پای در آورده بر خود انداخت . بعد فاصه دیدم خسیوان
 ناخن پنجه های خود را باز کرده در شانه ام فرو برد ولی من از آن فرم . در حالیکه زیر جبهه تا در گوشه
 دراز کشیده ایمان گم فروغ با دندانهای منید و پر از حساب رویش چشم بود و در بوی من نفس میزد ناگاه گفت شدم
 که خسیوان سحر سر خود را بلند کرد و به دست چپ در است گردش داد پس بچانه بخوابد خوشتر را برای گزین شقیقه های
 من آما کند از شایکه داشت یا از شدت گسنگی ناگاه بلبک متان ملبی بهوازده دوباره ایمان خود را باز کرد و چنان
 سحر و قوی که گفت از اطرافش فرو میخفت ! - در آن لحظه بر من چنین محسوس گید که راستی با بگ رو بر شده ام و مانند
 کسیکه محکوم با عدوم است و بقرینگی برایش خور کرده اند و بگردد نگاهای به پنج دمان و خرس از ختم و با وجود آن احوال خوب بنظر
 دارم مرا باکی نبود و از آن زیر از شگاف دمان خوشی بایست چشم قطعه از آسمان بلی نام را می دیدم که از زمین انبوی اربابی
 پر چین و زلفانی بگفت با تله و زیبایی در سمت مغرب خود از است ... »

« بعد با بگور آن لحظه یاد آمد و هم اکنون بر آنجا بگریم میختم ، آنوقت پیش چشم میختم شود و یادمانند آن
 مرگ بن رویا ورده است . بینه آنوقت با طم میاید در اندیشه فرو رفته بقیس آن احوال را با مرگ دانی و مالگیر میایم می نیم شود و
 در نظر من نمودن کینه ها و عاقبت بونکی نیست . در آنوقت بهت است و میرت است ، می بوشی در وقت است ، سستی و قنالت است
 که از هر جهت بر آن غلبه نوره ، فدا انداخته سناک و صورت طراب میباشم از بیم در آن باز ایستاده روان بپاشی از آرمی تری است ... (۱)
 « میختم گویند و اگر بگم سید و نمونی که در دمان انگی گفتم بگردد ، و ما بر سنی که در تاریکی بشی زار و چاه ها می شوند
 و هم چنین محسوس با عدوم در پیش جبهه دار ، در حالیکه کسی از زیر پا هستن کشیده میشود به نسبت بین احوال در هر یک چه دار است .
 (از دفتر « زندگانی دوستی » تألیف دیگر با صفحه ۷۳ - ۷۵)

« برف و طایفه از مرگ که در سستخ خانه از حیوانات شش پد میشود بختل بر من صلت بوده باشد که ایمان با چار خوشتر را
 بنگاروت چه برانه یا قساوت بشری تسلیم داشته اند ، زیرا برای حیوانات غیر طبیعی است که ایستاده بنظر مرگ باشند . طبع وحشی و از آزار
 آنرا و از آزار از خطر نباید تا ناگاه که با طم بگردد و بوشنه آفت است نیز و حیوان ایلی و دارم برای دفاع از جان خویش بضمیمه میرد
 اما در صحنه که با طبع بر آن حیوانات مبته شده احوال غیر از است .

گویند از « نه به طبع قوت و شجاعت » بل از راه پوششند و کادوت و بناظر خط نفس است که حیوانات بیچاره را

(۱) - میگویند در کتاب خود موسوم به « اسفار » در حالیکه شیری بر وجهه و در شایه دیوار موضع بر نالی گزیده و جسد را خفته بر در پس گنه چست را از خوشتر میبرد -
 نموت

بگم سق میبرد . چنین احوال غیر طبیعی در سیر انانیکه اسیر سخته قدرت او گزیده اند تاثیراتی بخشیده و بنا بر این برخی
 که بر آنان مستولی میگرد از قدرت از بهر شمنه اند گدوم است که آنها را تحت از راه و قوت خویش آورده است .

« من چنین دریافت کرده ام که عت انبوری من به طبع خط و خط لاری های خوشتر و همچنین به طبع خط لاری های دیگران را بر
 من است . اگر کسی من سخته معلوم داشت بخت انبوری - یعنی خط و خط لاری ها - نشود ، و اگر در گوش من از از دست خوشتر
 از آنچه باید رنج و اندوه گزیده قصوری است ، بخت از آنچه نباید احوال درزی شود که آبی غفلت رویداده است . کما یکنه یکی را
 خارجی بای خلیفه و از آنچه مضوی از من می آید و در آن سخته ، البته مبدع در دمان و در دمان از بای نمون سخته خواهد شد در حالیکه
 خدای بای خود قیامده است . پس اگر ما عت انبوری را از خوشتر در دست میزنم ، با بگور انبوری از بوی سخته و در دمان بگور سخته
 نه فقط از حد و در دمان قیاس با بگور سخته بل در حقیقت با بگور سخته میگرد و در دمان سخته است که با سخته من در دمان است .

« عت انبوری سخته بای با مخالفت نمودن با قوی نیست که حیوة حیوان را اوداده میاید . با بگور سخته در دمان سخته
 میایم ، چنین مخالفت با عت است باینکه میاید از آن سخته ، این میاید ، پس عمل بر خفت نمودن سخته سخته و عذاب را بای خوشتر
 با بگور دمان است . از طرف دیگر خط خطی شود باین شوب و در گزینی دجال که از این مخالفت بر خاسته و وجود را بگور سخته گزیده
 به قوت و از دمان سخته عمل را از وجود رانده رنج را خفت دهد ، پس باین شوب و هم خوردگی را عارضه ای باید دانست که فی حقیقت
 ترسیم احوال بگور سخته و سخته وجود را با خود دارد و از این جهت آنچه را با بگور سخته سبب و از دمان سخته و سخته سخته
 در باره خود تصور میکنم ، در واقع نفس اندر از سخته است سخته سخته باین سخته شود ، زیرا با بگور سخته است که با سخته بگور سخته
 و بگور دمان سخته مخالفت با فن حیوة در دمان سخته و از این مخالفت خود سخته و بی مخالفت پیش رود سخته قتل از آنکه از
 مردم و محسوس برتری است و در دمان سخته سخته که خوشتر را بخت و هلاکت سپرده است .

« عت سخته عمل بر خفت قانون طبیعت روان بگور سخته و سخته مخالفت با سخته و سخته گانی را
 باید دانست - گناییکه با نال شجر فقر و دانی شود . در این حال تعب را نفع و دانی است ، زیرا آن از بخته
 دلاوی در آورده و سخته سخته سخته ام از وجود یا « کفاره جرم » میاید . بنا بر این بسیاری و دانی و مرگ بر بگور
 سخته و سخته سخته در بر وجود و از دمان سخته سخته با دلا سخته سخته و سخته سخته سخته سخته سخته سخته سخته سخته
 و سخته است .

بر آنکه بخت چنان میرسد که حیوة بشر عبارت از همین وجود غرضیست و بس صورت رنج در زندگانی میسر
میرسد و حال آنکه چقدر این گفته را بیان صریح باید شد که: «اگر ما بدون احدی رنج خلق نشیم زمانی نمیکشد
که ما خود را هم راقعاً در خواست میگردیم؟ زیرا که با غرض اگر ما در بار از در و وضع عمل این میسر بودنی مشبهه فرزندان
خود را در تحت احوالی میزایند که کمتری از آنها جان بدست میگردد بل غرض آنکه ما در آن حال جسم خویش را با آن بدن
باعث نیز نه میسر و بس این اسلاف را دانسته و نه بالذات از بهیشتی خطای خویش میگردیم. اگر بشر عموماً از در رنج و فراق
از غلبه میرسد بچسبند راجع به غرض و مقصود مالی در رسالت هستی است فی آنکه از کسی غیب نیست و در آنچه باید
کرد و حمله خلیف است از زندگانی بکلی مجهول میسرود. بعد از آن که بر آن سخن برگردیم و منقسم خانی قلی غرضی
نیست چنانچه دریافت کردیم خویش را استقامت و شمع دارد و نه کسی را سیر میزند از خود ما طاعت بوی برده باشد بل غرض بشر
ناقد از هر وسیله بود از جهت نیک و حال خیر و نیک است بفرماند. بچنانکه اگر ما صافی وجود نیست پس از هیچ راه و بی
خیانت بر آنکه بچند وقت از فراق و طبعیت غرض خورده به چنین اگر حق خیر از ارم روحی از او میسر و بچسبند را گنجد نبود از وظیفه و بعد از آن
و دستور حق بر رستی آگاه گردد.

مشهد چنان بر او شود که در اینجا بیشتر از عمل و تجربه بکلی طریقی سخن را نداده ولی از در رسد بای دیگران - در رسد بای دیگران
بسی ظاهر تر از این دنیا و از هم کرده میگذشت - و غرضی بر نرفته است. بچند گفته میشود چنان که از در و کمال صفت
نیت که به او رسد خود طاعت این نفس در صفت خویش نیاید زیرا که این حق میسر و در بار از در صفت ساینه
رنج و بای این چنان که بکشد و در حقیقت از یک طبعی و حصول احوال سالیست که با دست میبرد و اگر بمقتضای
چنین حس و در وقت قلب کرد از سود مندی از ما بطور رسد بکنج گشتی خاطر را موجب میگرد که بینا طاعت الهی نفس
صانع بین و منافی با حق برانی در اوست است. نظیر چنان حال از سوزی در بین حال بی بودنی در خوانندگان است نهایی شمع
که نیست نه فین از دست با آنکه از مناصب و مصائب دارد و بر اثنای موهوم و سیم مجسم سینه سینه بسیار
مومست و در صورتیکه آن است بچند گفته میجامد و غرضی موجود شده و دلیل صانع و جان را بر آورده و صوری شگوه و
بر صورت اگر بایست است راقی داشته بر آنچه مقدر ممکن است در مدنی را که بار آورده اند یا در
دسترس بایستند یا بر کرده و چنانکه از در کار خویش شفق است بایست از این که ما را شام دارد باز میآید
بل بکس ما را از غایت خویش و از هر نوع که از اینک در این راه میسر و زده و آیه بر سر است با هر چه خواهد افزود

اگر موقت شوم ملت اصلی رنج و غرضی مقرب از موهوم در رسد و بدین طریقی آن بر داریم تا بر دو سطره ریشه در رسد بای بشر حتی المقدور
چنان در طرف شود زیرا که با سطره چنان غایت و دعوت هر وقت را ارباب کردن است که حس طاعت و نوع پروری
در نهاد ما دیگران بخشش آورده میشود. سعی و دست را بر سر و نه انجام چنین وظیفه مقبول داشتن در این غفلت و خطا بای
خویش که ملت اصل در رسد بایست بی بودن مختصر آنچه شغل میسر و است که مردم سادگی و بیشتر حق بگوشت
پوش بایست که: «مان بران و آگاه باش که حیوة بشر باره دستور بر چنین مقیده بایست که هر چه هست
اما این دعوت را دستور از برای نباید شود. تا بوده اسل میان بک بیان پایدار بوده و میبایست بر تو تعلیمی و موعظه
شور حضرت کسب بر فزونی است که از دستورات شورای «نیست» شش و شش از شانه میشود. غرض آن دستور که
خلیق را بر او حق دعوت و هدایت غرض چنین است: «خود پستی را ترک نما» تمام مردم و تمام حقوق را دوست بدار
فقره را در راه غیر مصلحت این خوش کن پس از آنچه موعظه ذات و موجب سادگی حق است و بر او میبایست
اگر چنین کنی حیوة جاد و بایستی خویش کسب که مایه و تن کسب هستی دائم و سیر و ال برست آوردن است. «صل سخی
آنکه حیوة عبارت است از تقدس کسب سادت و پیدایش روح و در جوینده بایست چنین فیض حست است.

بیات و انات از زندگانی از آن بصورت رنج و درک بر این نمودار میشود که وی قانون هستی غرضی و حیوانی خویش را
بعوض دستور چنان پیدا شده و بعد از آن در خویش جوینده است. فقط از آن که کسب با وجود شرف و طاعت بشری خویش را
بر رجه میسر و نزل سید بر بد و بد و بد است رنج خویش دعوت نموده و از غرض غافل و از گزینی نیاید. مصلحت
حق را قبول نمودن و خدمت ابنا و منس را وظیفه و شاعر غرض حق تنها وسیله است که استقامت و جان را در این عالم بوی مایست
در این مصلحت و وظیفه بچگونه بهره سید را نباید در نظر داشت زیرا که سادگی سیر صانه را و در این مصلحت و در غرضهای کمال
کردن و مخصوص دلیل محبت فکر محم شدن تا بر کس بر آنکه سیم خویش است و از خویش دور از چنان شرف و شرف از
و بهترین وجه سادت و سرست بار آوردن است. الحاصل رنج و درک جادگی سینه که بی آدم بر خدمت سوار سطره
در باره خود و دیگران بر غلبه شود و اگر کسی که بر طبق دستور حق حیوة عمل نماید و در آن رنج و درک بر کسب میسر است.

باب دوم .
مُشْتَل است بر هشت فصل
فصل اول . مُشْكَلَات و مُعْتَقَدَات من

دوم	آئین	”
سوم	کلیات	”
چهارم	حقوق بشریت	”
پنجم	غایت استمکری	”
ششم	هنر	”
هشتم	علم	”

باب دوم

و بعد طاعت آسمان را در زمین بپا کردن شود. آن حقیقت است که از پیوستن تریسی در زندگانیست که بوقوع آن موصول می‌گردد
و مسأله: برادری در آفت، عاطفه و محبت و یگانگی را در باره یکدیگر روا داشتن و بیکدیگر رویه ظلم و جور و ناسمجاری که اکنون
در زندگانی مظهر است شده باشد.

من چنین هستم که برای افزودن مهر و عاطفه در خوشی فقط و فقط بگویم موجود می‌باشد و آن بنا عبادت
پروردگار و روی نیاز برگاه تعالی برای چنین منظور عالی نمودن است. اما نه عبادت و طلب و بطلان که هیچ‌جا آفرینش فرموده
بل عبادت در پروردگار و از او بر طبق غرض و سرشتی که تسبیح است را داده و آن عبارت از منعم و معنی اصلی زندگانی را در لب
آماده کردن و آنرا عمل و تقویت نمودن و مصلحت و ایسان کامل یا داده پروردگار داشتن است. (نقل از دفتر "زندگانی توستوی" ص ۵۰)
من صورتی شده را دور از قتل و سیردن از زمین و دست و دنگم - به چنین فتنه سقوط آدم ابو البشر را که طعنه در
اینست با معنی حرف و غیر مدرك است. نیز در آن زندگانی آفرین روح القدس و خداوند از زمین تو که شرف و نبوت و نبیره بشر
گردیدن را حکم. لیکن خداوند روح است. خدایه محبت است و یکا خداوند که مصلح کل و مصلح کایات است نه اینکه من
مفکون نیستم بل ذات حقیقی بشر را تنها بخداوند نسبت داده و هیچ سانی حیوة را در انجام داده که میگویم - چنانکه در تعالیم
تسبیح بیان شده است. (نقل از دفتر "زندگانی توستوی" ص ۵۶)

اگر کسی تأمل بر رستخیز جان از سر گرفتن باورای که در جهت ثانی و دوزخ و مذاب موبد و شایین و بهشت و سرشت
با وید بوده باشد - این معنی قطع می‌کند که من چنین رستخیز و مشرب و باست احوال نکرده اما زنده با وید بودن و مکانات در اینجا
و بهر جا اکنون و علی الاطلاق از آن می‌توانم که در حاله در این سن در پای کور خود ایستاده ام با واسی سلیم از آرزوی مرگ و فانی
ایستادگی می‌کنم - یعنی از شوق و آرزوی از این جا که تن و دو سال من رسیدن خود را می‌گویم. در من نیستم بر اینکه هر که در این
بوجود نایب حیوة ابدی را موجب بشود و هر که در آن اسبش روح را باعث تنزل و خفت است (خطاب به ایمان)
اعظم از خود و کس بجواب علم از خود و توستوی مرقم گفته است.

پس من نمی‌پرورم چنین چیز باینکه عبادت عقل و دانش و سر و فکر و فقه و فقه است و این بود که این
کلیب آنها را دعوت کرده است. آنهمه فراموشی در خود است مندرج است بکار و فنی مثل: فقه و روشنی شرف از کتاب
فقه دنیا شرف از آل پیش برادران و حیوانات را در شرف و فقه - و اگذا و شرفی می‌باید تا قتل تمام اهل
بلد و دخیال معصوم بر حسب فرمان پروردگار! . . .

بدون توقف در این مسأله از این سخن پیروی نکردم است که ما در خود (یعنی مریم) هم داده و هم بگرفته است
آسان بگناه شگافه و صدای از عالم ابد تکلم کرده است. تسبیح باسان بعد از در عالم ابد در دست راست پروردگار نشسته است.
یا آنکه خدا هم یکا و هم سه است - نه مانند خدایان سه گانه: بر که با، ویشنو و شیوا که معبود خدایان بودند - بل آنکه خدا یکا است
و در عین یگانی سه است! چیست زرقه آفرین و پروردگار از این عبادت که خدای قهار و متقی نیست تمام بشر را بگناه آدم نیکه کرده
پس فرزند خود را برای بنی آدم برین فرستاده که آنکه پیش از وقت پیدا شده است مردم را در آتشند و مورد ملعون میگرداند و نیکه
نجات بشر از جن جرم مختصر و تمیز گرفتن است. یا مصلحت بودن برای یک جن و یا حقیقت روح دارنده فزونی خدا بظاهر استگاری حق بقیل سیده
و هر کس این گفته را باور نماید در آخرت بمذاب عذاب ابدی مبتلا می‌گردد. (از دفتر "زندگانی توستوی" ص ۵۹)

آن را در یک معنی بنامیده که تسبیح اصد وجود نیامده باشد از کانی موجود است که زیر احتمال بر می‌آید پس مسأله با فقه و فقه است که بر
آنست . . . تعظیم محاسن اخلاقی . . . و در ظرف زمان و مکان تنها از یک چشمه جاری نبوده بل آنکه این چشمه در میان از یک چشمه
روانی پنا نیست برخاسته است. (نقل از دفتر "زندگانی توستوی" ص ۵۶)

(پیکر ماد و کثرت دفتر "سوانح عمری توستوی" در صفحه ۱۱۱ کتاب بر بنو چنین افکار عقیده شغنی خود را بنامید: "توستوی در موضع اناجیل نقل
و بی پرده شدن و بی سلی خویش را از بسیاری از نامه های پوس بر در میسر و او را ششم می‌آورد بر اینکه طرفدار بی عقلی نسبت به مسیحیت اظهار
داشت و سبب شده است که کلیب خود را با دولت مربوط و متفق و زرد و از آنجهت او بیشتر خلق را مانع گردیده که منظور حضرت
عیسی را دریافت نمایند چه بوده است. در نظردی پرس او مانع نظام و تنب و اداسی بوده و بهر نیست که با طبع اعتدال
جوی توستوی مخالف بوده چه توستوی بالذات هر که در این که با منظور یا کالی ایدف از خود داشتن این در است
ناقص و نامطلوبی را تحمل نمایند بهر منضم می‌شود است.)

در اناجیل من تنبیری از منی حیوة بدست آوردم که کاللا و لمب بر روحی که از آنچه بر معلوم بود و بهر منضم می‌شود
سبب فظلم گردیده است. (نقل از کتاب "روح تعالیم تسبیح" ص ۱۵۲)

احکام پنجگانه تسبیح که پیروی از آنها طعنه اوضاع و احوال اجتماعی را از منظر مکرر و زنجیر است که در گذشته است
۱ - شنیده ایم که در زمان قدیم به انسان (یعنی بنی اسرائیل) چنین گفته شده: تو را نبیست و مرگت قتل شوی بر آنکس که
مرگت قتل شود و مستقیم قضا خواهد بود. لیکن من بشا میگویم: بر کس برادر خویش غضب نباید در خطر قضا خواهد بود -
(غضب کن - کظم غیظ نما)

۴ - شنیده اید که به دیانداران سف گفته شده: تو را بنیست مژگ ز ناشی. لیکن من بنام یگوم: هر کس نگاه
شوت بنی اندازد در دل خویش مژگ زنا شده. (پس دستور خدای این است که شوت را نی نمکن)

۳ - شنیده اید که به پیشینان من گفته شده: هر گاه خود را مثل بل پیا نیز که با گوسفند بسته ای بجا آر.
لیکن من بنام یگوم: مطلقا گوسفند یا دشتاید بل قول شالین باشد: آری آری و فی فی. (یعنی حال آینه خویش را در یکی
سپار)

۲ - شنیده اید که من گفته شده: دیده چشم حشی است و دیده هر دو زانی یکدندان. لیکن من بنام یگوم: با بشیر
معاذت مکن و هر کس سیبی بر خضار است تو زود ز خضار چپ را نیز بدو حواله نما.

۵ - شنیده اید که من گفته شده: به سیایات را دوست بدار و از دشمنان نفرت دار. لیکن من بنام
یگوم: دشمنان خویش را دوست دار و تا فرزندان پرتان که در آسان است بشوید زیر لاله آفتاب خود را
و امیدار بر پیس و پاک بر دو بناید و بارانش را بجا دل و ظلم با ستویه میفرستد. اگر شک منیر دوست
دارید که شارا دوست دارند شایچه پیش از دیگدان کرده اید؟ مگر اقوام بی کتاب چنین نمیکشند! پس کمال
شوید چنانکه پدر آسانی شاکال است. (نقل از دفتر زندگانی توستوی ص ۳۳ - ۳۷)

فصل دوم آئین

نخست فرمان سیع آنست که ما با هر فرد در حال صلح و صلوات زیسته یکپس را بیست و یک بار
خوینیم. از صلح عمومی را ششست روز دارد باشد بر ماست که آنرا بدو بار کنیم. اگر کسی حق با ما را طاعتی ششم و هفتم خود
قد و خصوصیت ازین برده است. ما را بهیست بدون وقت از در مصالحت میرویم کنیم مباد آنکه صلح با من را که عبارت از حسبه
قیمتی است زبانی بار آوریم. (در تفسیر مثنوی فصل پنجم آیات ۲۱ - ۲۴)

این فرمان همه چیز را در بر دارد زیرا که سیع از دوسه و فریبهای دنیوی که مانع از استقرار صلح بین بشر باشند (کلاه برداری
از دوسه و غیره) که هستند؟ اول دوسه و تخریب نفسانی که صلح را در امور من خطر میدهد از عهده و از باطل جنسیت بین مرد و زن است
ما را بنیست تن خویش را از دست شوهرانی قرار دهیم. هر مردی و اکنون دوست و هر زنیر اکیثوی شایسته و محبت و مروت که داشتن
یکی مرد دیگر را بر بانه خدفت است. (در تفسیر مثنوی فصل پنجم آیات ۲۸ - ۳۲)

بر حسب این فرمان من نمیتوانم هیچ استیاز را بین و صلیب یکم (از دواج نامیده میشوند و آنکه از این عنوان ماری میباشند) تحمل
کنم و چنین عقیده را که مجبورید هر صفتی را که بر او نهاده گردید با غیر متحملند به اول زنی پیوست آن پیوستگی را بجا نه و مطلق
و مقدس دانسته و بشمارم. (نقل از دفتر زندگانی توستوی ص ۳۷)

دوم دوسه و تحریک سوگند یاد کردن است زیرا از دوست که غفلت دارد از بخیان میشوند. پس خویش را با پای نه بچگونه
محد و یثاق بستن نباید نشاید. (در تفسیر مثنوی فصل پنجم آیات ۳۴ - ۳۷)

سوم دوسه و تحریک استقامت کشیدن است که مانع از اعادات بشری میامیم. ما را بنیست بهر عذر و بهانه شکست نخوریم
بل آنکه برالذم است خدفت و درشتی و درشتی ما را تحمل گردیده هرگز بجای نرکنیم. (در تفسیر مثنوی فصل پنجم آیات ۳۸ - ۴۱)
چهارم دوسه و تحریک غضب و از اخذت عیبت بر خاسته میشود از دشمنان است من مل و دول را میسوزد. بر ماست
که خویش را با و کرد و قائل شویم که بشیر با منی همه با هم برادر و فرزندان یک پدرند و بنا بر آن با صبر باید بود از آنکه مباد
اخذت عیبت منجر به تخریب صلح گردد. (در تفسیر مثنوی فصل پنجم آیات ۴۳ - ۴۸)

قانون طبیعت چیست؟ آیا این است که دینیت من آسایش من به چمن نیست و آسایش خاندان من فقریات
من تعیبت من به جای غلای و شکست محنت و عوارض هزاران فرد اینجا چمن باید فروری شود؟

یا از هر اس و دشت در کشیدنها باید انجام گیرد؟ یا بسته بملکوت هزاران نفوس و آنها را در میان چار دیواری زندانها محبوس و در آنجا نگاهداشتن باید بوده باشد؟ و یا از روی یک از هزاران هزار سرباز و سپاهیان تمدن که از خانه و دانه خویش دور افتاده و بفرمانده و قیادت نظامی فریفته شده با حربه های آتشین از بر سر کوهی هر گونه جرات و دست اندازی گویسنگان ماضی میباشند در دلهای کفره است؟ باید فراموش کرد؟

آیا هیچ سزاوار است که بخاطر هر پاره نانی که من برین خود و یا بجهان فزونترانم میگذازم محو و تهای چند را مسبب شده تا چنین روزی برانگیخت قسمت گردد؟ آیا آنکه در طبقه من است برانم آن طبقه از اهل عالمی میتوانم از آن خود دانست که برین معلوم و آشکار بوده باشد که سیرین را نیز از آن بهره ای رسیده و اینکه در حالیکه من آنرا افش من میکنم دیگری در حال فاش شدن نیباشد؟ (نقل از دفتر "آئین من" چاپ ۱۸۸۵ ص ۴۳)

سیس بطور ساده در روشن نموده است بگرداری را با سسلی قلمی کردن که "قانون مدافع" پذیرفته شده و در اجتماع ایران قرار گرفته است خط و بر خط طبع آدمیت. جوهر خورشید لایق است "شارع عقیده چنین است که خویش شاکه بدو خوب نیست اجتماع تحت بجز و سسلی میشود تا فدا را بر طرف کند بر استی فساد را رفع و اصلاحی میل میآورد. هیچ این نیست زیرا آن قوانین در حقیقت رفساد و شرارت میفرایند. بر کار این سال تلاش کرده فساد را با فساد و محو و نابود سازد نه اینکه آنرا بر طرف نموده بل کوشش شاد در آنرا لکن بدان باعث شرارت و از یاد مدافعه شده است. پس چنین کسی که من فساد میکنم افتد این نموده مولا سیر و نموده پس خرابی را یافت که تقسیم من دستور حق است. "سیس دستور تقیمی خود را که عبارت از عدالت نکردن با شرارت است نه تنها به الفاظ بل با اعمال و ازین در گذشتن معالیم عرضه داشته است. (نقل از دفتر "آئین من"

چاپ ۱۸۸۵ ص ۴۰-۴۱)

و گوید از مردمی که هیچگاه تفسیر و ترجمه تحت اللفظ دستور: "با شرارت متادست منما" را حق میدانند و اشارات هم تصدیق نه نموده اند. این مردم آنانند که در غایت ترجمه بچکان اجتماعی قرار گرفته و خشت کرده (از انان مسیحیان سیرین دوست محافظه کاری باشند که با در محبوسیت و خطا ناپذیری کلیب متکی هستند. گروه دوم زناده و اعتدال جوان بشار آمده اند و بجهت از آن روزه هرگز مایل با کار دعوی خویش در جعبه بقره آنچه را اطلاق بقضا میکنند و نموده بودند بهوشند و فزانه بچکان آنها تصدیق این حقیقت ساده و آشکارا نموده است که اگر با عباراتش موافقه نمودن بهتر و نفعیه را بر عیبه آنچه ف و ملحوظ شود در باره علی سس شیم بر کس خویش را با تسویه دین خواهد داشت که با قهر و اجابت

برین صحنه را در جمله آورد بر عیبه آنچه نزدی مدافعه ملحوظ است.

مادر است که فقط از روی خود وقت نکاهی بدو یک خط و پیچیده موت و خویان که بنای انب آنها بر چو قیست انداخته تا در وقت نیم که جوهر برود از آتش بر استی مخالفت طبع من میباشند. قاضی که بر حسب قانون هم دهم کسی امید به شنبه مایل و حیثیت اکمل را اجراء داشته خایکاد را بدست خویش جوار زنده. هیچ محروم و دیوان نمیرود و یکد و متعیر از عیال طفل گریان می جود ساخته بزنان نگیند و بر سر در نظم یا فوسپای یا سرباز "خراکه در سلسله تقیبات نظام دست شده باشد. آما و نیست که نقل نموده ای از انان بر خشت بسته یا رفته قریه ای را دیوان کنند بلکه اگر بدانه چه پیش کرد بر گذر کتاب قبل اصدی نیاید. با وصف این آفرین بر سکا و تقیبات دولتی که مسئولیت بر گرداری را طوری تقسیم نموده که یکس من است که گرداری مخالفت با طبیعت است در خویش نیاید.

(نقل از دفتر "آئین من" ص ۱۱۱)

پس از مطالعه در تفاسیر و بی بدین معانی احکام سیس بر من محقق گردید که خزانده من چنین بنام که یکی از رکنه های سس است خن نموده با انان بن بدو است همیشه اصل دستور سوگند یا نکردن در نظر من صلی و بی معنی و بی مقدار است.

(ازین سخن صلی)

(نقل از دفتر "آئین من" ص ۱۲۳)

طریقت سیس بر استی و خطه ملکوت آسمان را روی زمین بر پا کردن است. پیروی بران بدقت نه اینکه دشوار نیست بل آنکه آن غمناک است پس که حق شنیدن بر او خطه با کرد در میان خویش را بچ ترغیب میدارند. طریقت سیس بیانه وسیله رسانای راست نه میخواند از روی یک حسیله نف نیرا ته بر نیاید بیات یا نه عمل بر طریقت نه فقط باعث نجات شر از غمناکی گوناگون و هلاکت در این زندگانیست بل آنکه نه از دست از تمام دنیا تیرا که بر من خایکاد این دنیا داری و او را میزنند خانه بخشیده و محروم را با دهم و خطه در کت یافت و دست و سارت حقیقی میگوید. (نقل از دفتر "آئین من" ص ۲۳۸)

برگذاذ پیروی بر این دنیا داری سل و قبول و بخطر مسجودا ش با دستور میگویم که پیروی بر طریقت سیس کار است دشوار و بیچاره و غدار. من آن این دنیا دار است که در حقیقت بر دشوار است و پر شویش و بی تدار. با ششم در از من پیش در راه سیس شده اند بوده اند و جان باز کرده اند. لیکن آنها را باید ستشاد است. با بر عیال میولم بش از سیس و شاد و بزار آنها را که طوما یا خطه را در طوفان غمناک و شسته سال نعلالای کرده اند بایب گویم. اما که میتوان شهادی دنیا داری را عجب آورد. در بود و بر یک از شهادی سیسی افتد که در آن شهادی آئین دنیا داری و استوان چنین کرد و آیه محاسب هر یک از آن را حسیه چندان از آنچه مسیحیان فدا لاله شعل شده اند باید تمع و دانسته شود. فقط کشکان در جنگی قرن فزونم سعیدی بر سی عیون نفوس بشا میروند. در بین شهادی آئین

دنیای کس فی بوده اند که قطعاً از رخ و محنت و هلاکت و بانی می یافتند اگر متاع بران راه در رسم فریبده خطا را نیکو نماند چاره
برای نیکو بخوابیم پیروی طریقت است و پیچیدن راه حق برای آنها فری شود. (نقل از دفتر «آئین بن» صفحه ۲۶)

بعضی جن را می دانند که در میان طغیان بران شقی و بی سستی که بیک نفر میسجد میاورند و اگر آن مسجی
از خوشتر دفاع نماید ویرانگاری کرده عاقل او را قتل عام میکنند. نه چنین نیست و مردم جن معامله با مسجیان میکنند.
اگر اعضا را نماند کله مسجی پاک بوده باشد خوشتر را طرف و حیاتی خدمت و دعا کاری در راه نمی فرستد.
بیکس بران پاینده و دیوانه نیست که آنها را زار داده و با قتل رساند. ماکله کشیش و میان فرخواران و خوشترین منقون
زنگانی میگرد و در گذشته بل تندیست کرده پیرو تعلیمات وی شدند چه ویران آنها باکی نبود و فرط طغنت رفتار
نسبت بران از وی سر میزد. (نقل از دفتر «آئین بن» صفحه ۱۶۲)

تبعید و حبس و ترک برای کفر مسجی و اعطای اعلام و ابله را راستی نه بگفتار بل به کردار است. قضا و
جنت و جلال راه زنی و قال از قوی بیوش طبیعت سر میزنند. اینگونه مقام و حیایات را کسان میگویند که تعصیه
گرفته از راستی بخیرند. بنا بر این بر قدر این مردم به پیروان حق بیشتر ظلم روا دارند تا بقدر زیاده از راستی دور از سادت
همچو در بیابان جل قدم بپایند. لیکن کفر مسجی نمیتواند از حد معرفت خویش را بگذرد و راستی در هر آنکه او بود خود را
پاک و منزله داشته از هر گونه خطیایه سبب گزاشد و بهر کرده باشد. او را بیست از بر چشیم پوشیده نیلوارا
بجای بر کاری فرصت شمرده بهار چنین رویه مقول را سرش خود قرار دهد. (نقل از دفتر «آئین بن» صفحه ۲۷۷)

کفر مسجی حقیقی نمیتواند به گونه حقوق استعدای برای خویش از رخ راه شناسد. بلکه آنچه کفر مسجی
برایان فرستد تا آفران حرف بکند که دیگری آنرا از وی با خود نداشته است. (نقل از دفتر «آئین بن» صفحه ۲۹۹)
مسجی فرموده است ما را نبایست خشکین شویم. نبایست خویش را از دیگران برتر یا بهتر بدانیم. هرگاه بگذاریم
خشم بر ما غلبه نموده باعث رنج و گریه شویم بی نفعت است و اگر داریم. و بهر فرموده است بر است که از شوقانی
برهیز کنیم و بنا بر این دستور حفظ با یکدیگر وصلت اختیار کرده و با وی شرط و تاراج نکریم. نیز فرموده است
ما را نبایست با سگانه خویش را با پای بند عهد و شاق با کسی قرار دهیم که ممکن است ما را وادار با اعمال جلودانه نماید
و از آنرا باعث ظلم بر منقون شویم. پس از آن فرموده است ما را نبایست بری را با بچه کردار با او پیش رویم
مبادا آنکه شامت جو کردار را با با قوه تضاعف بر خویش نازل کنیم. و با لایحه فرموده است ما را نبایست

سایر مردم را اجنبی بخوانیم چون ملت که آنان در بلاد دیگر ممکن دارند و بآن آنها را حبسیت. خدمت تعلیمات
منور نیست که اگر ما از چنین کردارهای جلودانه بهر نمانیم سادت را در یک خویش کرد. (نقل از دفتر
«آئین بن» صفحه ۱۶۴)

من اکنون دریافت میکنم که همین تفریق و جدائی من از مردم و همین قوای بیوقوفی و بیعت و نفرت
بودن در باره سایر حقوق بوده است که منتهی اصلی اختلاف و سازگاری من با منجمان من گردیده است.
بر آنجا نگاه می کردیم که سر می شد خوش را نماند می بینیم بندرت من خشم خود را بر کسانیکه با من برادر و برتر
بوده اند گذاردم بنده شود و کم اتفاق افتاده است چنین اشخاص را دشنام داده باشم لیکن برادرترین
درشتی و جسارت از آنکس که من او را حقیر و پائین تر از خود شمرده و خوار غضب را بر من مستولی و مرا
و در این سخنان رشت در رفتار با بهار در باره او نموده و بر قدر خویش را بر تیره و دانسته جلوه گری من از سوء خلق خود
در باره آنکس کمتر بوده است. (نقل از دفتر «آئین بن» صفحه ۲۹۷)

من اکنون دریافت میکنم چرا که در نظر من عالی نزلت ترست در پیشگاه حق مرود و مغرور میباشند و چون در باره تو گویان
و قومینان اندوه و غلظت در حق مسکینان و خودشان بکست و سادت موعود و مقرر گردیده است. از این پس من
سخ رویه ای نخواهم بود که موافق دیگران ترشح بخشیده یا موافق آنها تفریق نماید. موافق من نیست چنانکه گویان مرا عادت بود
بچگونه انقباض و مناسب از بهر خود و دیگران پسندیده بل برای من هیچ باقی را جز سیرت و صفت مودائی متبرک
و شایسته دوزخ و نه دیگر در پی شهرت و اہست و افتخار خواهم بود. نیز آنکه شفا خشن بر نامه تعلیم و تربیتی که
مردم را از یکدیگر جدا میزد از این پس نزد من غلط و ناموسی حال است. در محیط زنگانی خویش در اکل و شرب
و پوشش و در تکیه راه و روش و طرز سواد خود پس از خلی پیش نخواهم رفت که نه تنها سبب تفریق من از سایر مردم
گردیده بل در پیش قسمت عده جنس شر و بیخ و سسر زشت را سسر را در باشم.
(نقل از دفتر «آئین بن» ص ۲۶۷ - ۲۶۸)

فصل چهارم حقوق بشریت

دستور و محبت چنانکه بر حسب تعالیم مسیح پیام بشریت ابراز کرده و حقوق بیست مانی چنانکه
در سن لایحه مشهور خبر سون به ایالات متحده آمریکا پیشینا شده و در سرش اقتصاد و
از قم با نری ژورنال بجا بیاورد تقدیم شده (منظر از اوراق و موضوع غیر اندک بسط نمودن
دستور نخست میباشد) چنانکه در این صحنه اول بنی آدم در بر خیزنده زندگانی بیدار است. آن صحنه
تو استوی «این باب صحنه تریجی است به بیخونی که دی بود دستور محبت و لازم شمرده پس از آن
گرم بیست مانی را قائل گردیده که سیاست شافق ممالک اقتصاد است که دی بود بیست مانی
ممالک این ممالک را بی ثمر دیده است. بنا بر این تو استوی در نتیجه ممالک را با صحنه قضای
مانی ژورنال برای بشریت مقصود گردیده و ماله ای که در خصوص ماله کشور و دینیه نگاشته
این است که بگوید درج شود.

راجع به تعالیم و دلائل حقیه زمین بن روستایان عقایدی چند از هر سو ابراز شده لیکن بطریق از تمام آنها فقط آنکه مانی ژورنال
صدقت داده صحیح می نماید. مانی ژورنال در کتابیک در موضوع «خراج گیاه» تألیف نموده می نویسد: حق استبداد زمین بوسیله زمین
واضعه بشری نمی تواند بوده باشد بل آن حق مادی است بر باطن آسانی داده است. آن حقیت مطلق و غیر قابل انکار و حقیقت و باور آن خواه
بواسطه نفس دانه خواه بواسطه بحاجت بهاد است در از حق مادی و در حقیقت از دی و قدرت است. بفرموده ای که مانی ژورنال
دیگری فانی بنامیند باز دیگر مانی ژورنال می نویسد: «خراج گیاه» تألیف نموده می نویسد: حق استبداد زمین بوسیله زمین
خویش است. دی ژورنال و مانی ژورنال که اخیرا به پیشینا می فرستد یا میراث بر می گذارد. اما چون زمین را با ایسا کرده ایم فقط با دهن
موتی شمای بنی آدم است که بی پس از دیگرانی از چندی بنا بر آزادی شایند این واضح است که بچیک افاق فصولی استبداد زمین نیست
بل آنکه کلیه بشر از آن حق را به منصرف و طبیعتی است. از اینرو حق مالکیت زمین را برای یک تن فقط محدود به حقوق مادی مالکیت می گویان
می توان شناخت و چنین ماله که موتی زمین را مکتف بر این سیدار مانی بنامیند که جاعه بهر دوز که بهر موتی بود داده است که زمین را
به صورت خویش در آورده و از آن ماله استفاده نماید.

برگاه مانیاتی بس خستنا و محموله زمین یا بر تقدیر مردم تحصیل کنیم مادی از اعضا جاعه میزی را افروخته

که بر مانی و حق از آن خود ابراز کرده پس از آنکه از آنجا که حقوق مالکیت از آنجا که خود را می دهد و در واقع نام قانون برکت است شده ایم. ولی برگاه مانی
بر زمین مقرر شود ماله و اعضا جاعه مانیاتی بر زمین را از حد یک تن که شش و نه نیست بل شش و نه است جاعه می باشد و در غیرست که ماله زمین مانیاتی
از آن یکی می توان ابراز می کنید. بنا بر این آنکه که مانیاتی بر زمین یا بنامیند و سرچ می نماییم ماله از قانون ممالک را داده است و به همین سبب از
قانون ماله و مانیاتی که مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم.

از آن مانیاتی که مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
از آن مانیاتی که مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
تاییدی که از حد زمین مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم

اولد. - و بطریق مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
دوازدهم از ماله مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
و تعبیه مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
برگرفته احوال در از مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
دوم. - چنین ماله ماله مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
بر طرف مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
کامیاب مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
چنین ماله مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم

اما در خصوص مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
این حق تعالیم غیر ماله مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
طبیعت و ماله مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
یکست مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
ستون مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
در یکسایا مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم
«خراج گیاه» مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم مانیاتی بر زمین مقرر می نمایم

لایم است بیت: «بان، نوک، کشن، پیشین، در شکی خست شو» درجی استم در کار باشد تا وقت زحل کن شود... تمام موزون هر دو
 کار که در این سبزه که کن بودم سخن سرای گفتم بخودم بخام. و کن این سخن چنان و بکاره تصور کرده بودم منسوب بر زبان برهم. کتب سال کنی شرم که در کلام
 در بطنه آنگاه کن گفت شود! (نقل از رساله «نثر اچا بیکر» ص ۱۲۳)

من با ذوقی از جاده دور افتاده و سیرا به رفته بودم که از یک دست هزاران اخذ کردن از مردم سواره در دست نگذاشتن چند کویک پیش بنویس
 کنگاه سودا و مراد را میگویند چنین کنم: «مینه شتم محل خیریت! پس محبت است که در شرم کنی باز آمد» (نقل از رساله «نثر اچا بیکر» ص ۱۱۶)
 پس از آنکه از مایش چنه بر من خست شد که پول نماند گار و شقت نیست بل در شب سوار از ماینده متدی و ظلم است. پول خیل آردی
 از بندگی در حقیقت غیر شخص بودن آن در حقیقت طبعه روابط است. با بندگان را محو شست است. (نقل از رساله «نثر اچا بیکر» ص ۱۱۷-۱۱۹)
 ما در به شخص را یافته ایم. ما شوق خالیست خاسی قسم که خود را بجان معلقیت پیدا کنیم. ما شیم منورم. آنگاه از ما سبزه ای نشینند
 و با صفت گرفته ایم آن را تعظیم داده تری بشیم و از آن دوست که ما خوشی را از رنج و شقت روزانه معذور داشته ایم. اما خفت به بشیم ما
 در گذشته جادها تعظیم داده و اکنون جادها چه میگویند! ما برین نحو به آن پیش رفته بودی شوق داشت خاطر خوش بر آید و سرای پر دشته
 درین رویه را یکدیگر یاد میدیم - و خود را با یکی فراموش کرده ایم. (نقل از رساله «نثر اچا بیکر» ص ۱۹۳)
 هم در شهر ما به طبعی بر این بنفول داشته اند نه از هر آنکه اهل هم در هر رساله «تقسیم کار» از حاصل رنج بزرگان
 کرده بیابند بل بر خفت آن. (نقل از رساله «نثر اچا بیکر» ص ۱۹۴)

این قسم است که ما را حتی برای تمام نماز خود نباشد. روحانیون را حتی برای تمام خود بود و از آنرا و عسکری این بود که موی و دلی را در تلافی روزی بخت
 در آخرت میباشد. لیکن ما آنرا پیش گرفته بودیم که تعظیم زوکی بر زمین بریم. ما حتی میگوئیم چنین دستور را گذاشتی و کار نباشد بل از زبان خویش را خفته بمانی و خود
 دینی آموخته چون با سوادیم که بتوانند با آن طریق بسیاری و پلاریست بودن در پیش گیرند که ما خود تعظیم دهیم. (نقل از رساله «نثر اچا بیکر» ص ۱۹۵)
 برگاه من از نفس تبه کار خود میپرسم: «لا اله الا الله» جواب این بود که این یک پیش از هر چیز با هم که شده که از روی نیست سودا و مردم بود بخوبی
 که نیست ادانه حیوة از شقت و بزرگان و از دست و اینکه درین موضوع چنین دستور پس از دریافت آن دو موردی که ممکن بوده باشد از او
 کردن منطبق با دست و پا و چه بابل و من و با هر آنچه محقق را بجان دعوی بوده باشد و در آنرا شود. (نقل از رساله «نثر اچا بیکر» ص ۱۹۶)
 در طول یک سده شباهت و خود رسیده است که می بینم من چنین حقیقت را دریافتم که: اگر آدمی میپوشد به پانای برای معین است
 گوش است چرندین است پاست برای من است. دست پشت است از هر کار کردن است و اگر آدم کن عصاره را برای آنچه منظور
 از حقیقت بوده در دست بجای نماند از وجودی «فل و بال و غیره» (نقل از رساله «نثر اچا بیکر» ص ۱۹۷)

پس جل آنکه چند کس مران «میوقت و ابد» بجای آنکه مانند ارباب «فضل و کمال» تقاضا بکار کشید و برین بازی شوق شوق و ازار
 بر سر و سر گذشت و آنکه اوقات و ازار را که برین از پیشین در ظرف و ساعت فرصت و زمانه درست دارند چنانکه طبع «فرموده نیست»
 حرف نماند. بیایند آن اوقات را حرف شتم کردن این کنش دوزی آن قبل نماند چیست؟ اصل این خواهد بود که آن «اکنون میوقت»
 با کرد از خویش شستن خواهند داد که استعد که میگویم که بافت رنج میگویم که دیده و چیزیکه بخار کن آن خویش و دیگران از جریه پیدا و بلکه کتب
 سادست میخواند بود بل آنکه حقیقت متدی نمی آید است است. و هم اینک آن برستی بجز میوقت و اینکه دارای بن - دارای
 حقیقی دی - عبارت است از دست و اندیشه پاک داشتن و هم آنکه آن دارای حقیقی با سود و سرت با خفتند و در آنکه نظر نگار بزرگ
 میرون از آنچه در تن موجود است. و برین روشنی ما در آنکه حرف می شود و در آنکه شود. (نقل از رساله «نثر اچا بیکر» ص ۲۰۵)
 از نوع خواهد یافت. خیلی هم سرت - بلکه اشخاصی سرتبه و بسیار با «دشت سرانها هم بکثرت از این متدی باز بسته اند»
 میب است بملکات کسی با چکه های باقی نمانده دشت. دلی میب نیست که با روی کشید از روی پاره نماند و کرد. میب است و نماند
 لیکن سیر این کار را در پیشین و جاده های نیز در کردن میب نیست و میب نیست خود را با با بسیاری ناخوار است و در هر عام مورد خود
 تا بیکاری حق بر روی خویش بگویم (در آنکه کرد). میب است دستهای گفت دشت اما میب نیست دستهای آلوده به دست و بهر می را از آنکه
 (نقل از رساله «نثر اچا بیکر» ص ۲۰۶)

مختاریم این صفت را که در میان این است. (نقل از رساله "هنر چیست؟" صفحه ۴۰)
باز در این پیش من شروع به نوشتن موضوع هنر کردم و چنین گمان میکردم که در این خرام و جود و بی هیچ وقفه آهسته و آهنگم بهم ممکن بر وجهی بود
بر من مشهور گردید که نظریات من آن بابی در درازنای کارگی بوده از این چنین در اینم که من میتوانم آن نظریات را بصورت سلیبی در آورم. از آن پس بیچاره
خیال من از آن موضوع منحرف نشد و همین جهت به نوشتن آن موضوع را تا حدی خودم ولی بر این پس از نوشتن قسمت هفتم از آن باز خود را غیر قادر به ختم
که بتوانم خاتمه قبولی بر این منظور بدم لذا از آن گذاردم. (نقل از رساله "هنر چیست؟" صفحه ۱۷۳)

هنر از آن آغاز شود که یک کس را منظور این بوده باشد یکی یا چند تن را با چشمت خورشید نماید و بنا بر این آن چهار سطر با علم و اشارت
مختلف اظهار میدارد. یک مثال ساده در اینجا آورده شود. فرض کنیم جوانی در مصافقت شدن با یک لک احساس خوف و درشت در خود نموده بخارنه را با اجالی
که در آن من بوده است داده و هم چنین قیافه جنگل حول و حوش آن پیشه زار و بیابانی خود را در برابر چه گردین با لک و مصافقت بین لود و همچنان روح و حرکات
آنوشتی همه را طوری شرح میدهم که در مستقیم هم همان حس را منتقل دهم. اگر آن جوان در ضمن نقل سرگشت خود باز همان حس است را در جواب داد
گفته باشم آن حس است در مستقیم نیز سرایت نمود آنها چه جز هنر است. اینهم هنر است که آن جوان در حقیقت با لک رو به رفته لیکن از لک
ترسیده بوده و منظور آنکه همان حس را در دیگران ایجاد نماید از آن روحیاتی پیش خود حمل کرده مستقیم را با حس است خود شریک بنماید. خواهی که ترک
از نصیبت یا خوشحالی از قبل سرست (هر کدام را که از اینک بر آید و یا از راه توهم بوده باشد) که روی پرده ای نقش و یا بر خسته سنگی انقضی بر خسته
شود بقصد آنکه در بینندگان تصویر آن احوال تأثیر نماید هنر است. اگر یک کس در خوشی شغف و شادمانی یا یأس و اندوهی و یا در غم و اندوهی و یا در غم و اندوهی
یا توهم کند که حس کرده است. انتقال آن حس است از یکی دیگری و به طبع صد اقتصد آنکه شوندگان از آن متأثر شوند و به طبع در مجموع و نقل
آن حس را تا تأثیر بخشیده هنر هنرمندی محسوب است.

چنانکه در این طبع یک هنرمند دیگران را متأثر و سیر در بس متفاوت. آن حس است میار و میی یا بسیار ضعیف یا بسیار قوی یا بسیار
بسیار و یا بسیار ضعیف. فی اثل. احس محبت و محبت به من و سرزین و یا خوشی. احس خجسته تسلیم به تقدیر یا برضای حق. چنانکه در یک درام
مشق و زری ستوده شود. سرستی شادمانه. چنانکه در حبس نه نقل شود. هوا و موسیقی نیست. چنانکه در نقش و نگار تصور میشود. و شادمان
و مودارگی. چنانکه در گاهای فریدی برداشتنش دیده شود. احس شغف و از آن رقص نشاط. حالت تفریح و سرست (از یک حکایت شیرین،
احس سکون و آرامش و طرازی که چشم اندازش مگای و یا سطره و مطبوع. احس بخون و درخت از لای لای زخمه خواب آورده و صاک
تجسید تحسین از این مکتبش و پذیرد. انظار بر یک از این حس است (از خود دیگران نشانی از هنر است). (نقل از رساله "هنر چیست؟" صفحه ۴۳-۴۴)
هنرمندان قدون و سلی مانند قوه ناس آن ادوار و باره از این میان سیراب گردیده آفریده است قبی خوشی و در شادی و شادمانی

و شادی و شادمانی یا در این نویسی انتقال سیر داده و هنرمندان حقیقی بوده اند. خالیت آنان نیستی بر مالی تن نگه داشته که در سرش خسته و با ناز و
بر سیل عم گذارد همیشه. اگر چه آنگونه هنر را بخند ماکم معقول شمرده شود ولی سینه هنر حقیقی بوده چنان هنر مشرک و قبولی (نقل از رساله "هنر چیست؟" صفحه ۴۴)
ببیند هنر از اینک است صفتی منطوق عام بوده باشد متروک ماند و مخصوص همان. یعنی طبعه غنایا گردید آن بصورت حرفه ای ایجاد گرفت و بهنگام
هنر بصورت یک پیشه ای در آمد و قاعدی نیز در آن تسلیم گردید تا جویس آنواع هنر آموخته شود و یک نیکو چنین پیشه را انتخاب نمودند شروع به کار کردن آن کردند
از آن پس مدارس تأسیس و کلاسهای مخصوصی شروع گردید هنرهای رایج در مدارس عمومی و فنی گشتند و از هنرهای و مخطوطه با از این موسیقی و هم چنین حراری
مخصوص در آن یا شبیه سازی مفرغ گردید. در این مدارس است که اکنون هنر آموخته میشود. لیکن هنر عبارت از نفوذ احساس خصوصیت که از یک هنرمند
بر دیگران دست میدهد. (نقل از رساله "هنر چیست؟" صفحه ۱۰۲)

هنر عام فقط از آنان مشهور میگردد که یک تن را از این توده حالت ذوق و شوق دست داده و به حبش سرگردانان را نیز از احساس خود متأثر
دارد. اما هنر که منظور طبعه المذاذ است از نوعی تحریک از نوعی درونی صاحب هنر برخاسته بل بیشتر بر این جهت است که نوزاد طبعه عالی تفریح و سرگرمی را
دست دارند و در آنکه غیب خیز گردیده و جرات گرفت بپای آن میریزند. این مردم از هنر قنای حساسی بنماید که از آن حس است خوشتر شود
و این تقاضاست که هنر پیشه گان نیز کوشش بنماید عمل آید. آن تکلیفی است بر هنر از این طبعه و غنایا که در کار خوش را با کامرانی و طبع است
گذرانیده و از مشغولیات و تفریح خاطر طبع میکنند. لیکن هنر حقیقی از این هنر در این توان بر حسب اراده و بی اختیار وجود آورد بل آنکه آن حس است از هنر
طبعه و ادبش نماید. بنا بر این یکی تفریح طبعه و لذت آن هنر پیشه گان با وجود این که مسائل جداگانه ای ایجاد کرده و تمیز می دهد که یکی هنر مصنوعی و از آن
کار برنده و آن سلی را از این تصور بوده اند: (۱) هنر استادی (۲) هنر شخصی (۳) هنر انجمن (۴) هنر سبک (۵) هنر سبک (۶) هنر سبک (۷) هنر سبک (۸) هنر سبک (۹) هنر سبک (۱۰) هنر سبک (۱۱) هنر سبک (۱۲) هنر سبک (۱۳) هنر سبک (۱۴) هنر سبک (۱۵) هنر سبک (۱۶) هنر سبک (۱۷) هنر سبک (۱۸) هنر سبک (۱۹) هنر سبک (۲۰) هنر سبک (۲۱) هنر سبک (۲۲) هنر سبک (۲۳) هنر سبک (۲۴) هنر سبک (۲۵) هنر سبک (۲۶) هنر سبک (۲۷) هنر سبک (۲۸) هنر سبک (۲۹) هنر سبک (۳۰) هنر سبک (۳۱) هنر سبک (۳۲) هنر سبک (۳۳) هنر سبک (۳۴) هنر سبک (۳۵) هنر سبک (۳۶) هنر سبک (۳۷) هنر سبک (۳۸) هنر سبک (۳۹) هنر سبک (۴۰) هنر سبک (۴۱) هنر سبک (۴۲) هنر سبک (۴۳) هنر سبک (۴۴) هنر سبک (۴۵) هنر سبک (۴۶) هنر سبک (۴۷) هنر سبک (۴۸) هنر سبک (۴۹) هنر سبک (۵۰) هنر سبک (۵۱) هنر سبک (۵۲) هنر سبک (۵۳) هنر سبک (۵۴) هنر سبک (۵۵) هنر سبک (۵۶) هنر سبک (۵۷) هنر سبک (۵۸) هنر سبک (۵۹) هنر سبک (۶۰) هنر سبک (۶۱) هنر سبک (۶۲) هنر سبک (۶۳) هنر سبک (۶۴) هنر سبک (۶۵) هنر سبک (۶۶) هنر سبک (۶۷) هنر سبک (۶۸) هنر سبک (۶۹) هنر سبک (۷۰) هنر سبک (۷۱) هنر سبک (۷۲) هنر سبک (۷۳) هنر سبک (۷۴) هنر سبک (۷۵) هنر سبک (۷۶) هنر سبک (۷۷) هنر سبک (۷۸) هنر سبک (۷۹) هنر سبک (۸۰) هنر سبک (۸۱) هنر سبک (۸۲) هنر سبک (۸۳) هنر سبک (۸۴) هنر سبک (۸۵) هنر سبک (۸۶) هنر سبک (۸۷) هنر سبک (۸۸) هنر سبک (۸۹) هنر سبک (۹۰) هنر سبک (۹۱) هنر سبک (۹۲) هنر سبک (۹۳) هنر سبک (۹۴) هنر سبک (۹۵) هنر سبک (۹۶) هنر سبک (۹۷) هنر سبک (۹۸) هنر سبک (۹۹) هنر سبک (۱۰۰) هنر سبک (۱۰۱) هنر سبک (۱۰۲) هنر سبک (۱۰۳) هنر سبک (۱۰۴) هنر سبک (۱۰۵) هنر سبک (۱۰۶) هنر سبک (۱۰۷) هنر سبک (۱۰۸) هنر سبک (۱۰۹) هنر سبک (۱۱۰) هنر سبک (۱۱۱) هنر سبک (۱۱۲) هنر سبک (۱۱۳) هنر سبک (۱۱۴) هنر سبک (۱۱۵) هنر سبک (۱۱۶) هنر سبک (۱۱۷) هنر سبک (۱۱۸) هنر سبک (۱۱۹) هنر سبک (۱۲۰) هنر سبک (۱۲۱) هنر سبک (۱۲۲) هنر سبک (۱۲۳) هنر سبک (۱۲۴) هنر سبک (۱۲۵) هنر سبک (۱۲۶) هنر سبک (۱۲۷) هنر سبک (۱۲۸) هنر سبک (۱۲۹) هنر سبک (۱۳۰) هنر سبک (۱۳۱) هنر سبک (۱۳۲) هنر سبک (۱۳۳) هنر سبک (۱۳۴) هنر سبک (۱۳۵) هنر سبک (۱۳۶) هنر سبک (۱۳۷) هنر سبک (۱۳۸) هنر سبک (۱۳۹) هنر سبک (۱۴۰) هنر سبک (۱۴۱) هنر سبک (۱۴۲) هنر سبک (۱۴۳) هنر سبک (۱۴۴) هنر سبک (۱۴۵) هنر سبک (۱۴۶) هنر سبک (۱۴۷) هنر سبک (۱۴۸) هنر سبک (۱۴۹) هنر سبک (۱۵۰) هنر سبک (۱۵۱) هنر سبک (۱۵۲) هنر سبک (۱۵۳) هنر سبک (۱۵۴) هنر سبک (۱۵۵) هنر سبک (۱۵۶) هنر سبک (۱۵۷) هنر سبک (۱۵۸) هنر سبک (۱۵۹) هنر سبک (۱۶۰) هنر سبک (۱۶۱) هنر سبک (۱۶۲) هنر سبک (۱۶۳) هنر سبک (۱۶۴) هنر سبک (۱۶۵) هنر سبک (۱۶۶) هنر سبک (۱۶۷) هنر سبک (۱۶۸) هنر سبک (۱۶۹) هنر سبک (۱۷۰) هنر سبک (۱۷۱) هنر سبک (۱۷۲) هنر سبک (۱۷۳) هنر سبک (۱۷۴) هنر سبک (۱۷۵) هنر سبک (۱۷۶) هنر سبک (۱۷۷) هنر سبک (۱۷۸) هنر سبک (۱۷۹) هنر سبک (۱۸۰) هنر سبک (۱۸۱) هنر سبک (۱۸۲) هنر سبک (۱۸۳) هنر سبک (۱۸۴) هنر سبک (۱۸۵) هنر سبک (۱۸۶) هنر سبک (۱۸۷) هنر سبک (۱۸۸) هنر سبک (۱۸۹) هنر سبک (۱۹۰) هنر سبک (۱۹۱) هنر سبک (۱۹۲) هنر سبک (۱۹۳) هنر سبک (۱۹۴) هنر سبک (۱۹۵) هنر سبک (۱۹۶) هنر سبک (۱۹۷) هنر سبک (۱۹۸) هنر سبک (۱۹۹) هنر سبک (۲۰۰) هنر سبک (۲۰۱) هنر سبک (۲۰۲) هنر سبک (۲۰۳) هنر سبک (۲۰۴) هنر سبک (۲۰۵) هنر سبک (۲۰۶) هنر سبک (۲۰۷) هنر سبک (۲۰۸) هنر سبک (۲۰۹) هنر سبک (۲۱۰) هنر سبک (۲۱۱) هنر سبک (۲۱۲) هنر سبک (۲۱۳) هنر سبک (۲۱۴) هنر سبک (۲۱۵) هنر سبک (۲۱۶) هنر سبک (۲۱۷) هنر سبک (۲۱۸) هنر سبک (۲۱۹) هنر سبک (۲۲۰) هنر سبک (۲۲۱) هنر سبک (۲۲۲) هنر سبک (۲۲۳) هنر سبک (۲۲۴) هنر سبک (۲۲۵) هنر سبک (۲۲۶) هنر سبک (۲۲۷) هنر سبک (۲۲۸) هنر سبک (۲۲۹) هنر سبک (۲۳۰) هنر سبک (۲۳۱) هنر سبک (۲۳۲) هنر سبک (۲۳۳) هنر سبک (۲۳۴) هنر سبک (۲۳۵) هنر سبک (۲۳۶) هنر سبک (۲۳۷) هنر سبک (۲۳۸) هنر سبک (۲۳۹) هنر سبک (۲۴۰) هنر سبک (۲۴۱) هنر سبک (۲۴۲) هنر سبک (۲۴۳) هنر سبک (۲۴۴) هنر سبک (۲۴۵) هنر سبک (۲۴۶) هنر سبک (۲۴۷) هنر سبک (۲۴۸) هنر سبک (۲۴۹) هنر سبک (۲۵۰) هنر سبک (۲۵۱) هنر سبک (۲۵۲) هنر سبک (۲۵۳) هنر سبک (۲۵۴) هنر سبک (۲۵۵) هنر سبک (۲۵۶) هنر سبک (۲۵۷) هنر سبک (۲۵۸) هنر سبک (۲۵۹) هنر سبک (۲۶۰) هنر سبک (۲۶۱) هنر سبک (۲۶۲) هنر سبک (۲۶۳) هنر سبک (۲۶۴) هنر سبک (۲۶۵) هنر سبک (۲۶۶) هنر سبک (۲۶۷) هنر سبک (۲۶۸) هنر سبک (۲۶۹) هنر سبک (۲۷۰) هنر سبک (۲۷۱) هنر سبک (۲۷۲) هنر سبک (۲۷۳) هنر سبک (۲۷۴) هنر سبک (۲۷۵) هنر سبک (۲۷۶) هنر سبک (۲۷۷) هنر سبک (۲۷۸) هنر سبک (۲۷۹) هنر سبک (۲۸۰) هنر سبک (۲۸۱) هنر سبک (۲۸۲) هنر سبک (۲۸۳) هنر سبک (۲۸۴) هنر سبک (۲۸۵) هنر سبک (۲۸۶) هنر سبک (۲۸۷) هنر سبک (۲۸۸) هنر سبک (۲۸۹) هنر سبک (۲۹۰) هنر سبک (۲۹۱) هنر سبک (۲۹۲) هنر سبک (۲۹۳) هنر سبک (۲۹۴) هنر سبک (۲۹۵) هنر سبک (۲۹۶) هنر سبک (۲۹۷) هنر سبک (۲۹۸) هنر سبک (۲۹۹) هنر سبک (۳۰۰) هنر سبک (۳۰۱) هنر سبک (۳۰۲) هنر سبک (۳۰۳) هنر سبک (۳۰۴) هنر سبک (۳۰۵) هنر سبک (۳۰۶) هنر سبک (۳۰۷) هنر سبک (۳۰۸) هنر سبک (۳۰۹) هنر سبک (۳۱۰) هنر سبک (۳۱۱) هنر سبک (۳۱۲) هنر سبک (۳۱۳) هنر سبک (۳۱۴) هنر سبک (۳۱۵) هنر سبک (۳۱۶) هنر سبک (۳۱۷) هنر سبک (۳۱۸) هنر سبک (۳۱۹) هنر سبک (۳۲۰) هنر سبک (۳۲۱) هنر سبک (۳۲۲) هنر سبک (۳۲۳) هنر سبک (۳۲۴) هنر سبک (۳۲۵) هنر سبک (۳۲۶) هنر سبک (۳۲۷) هنر سبک (۳۲۸) هنر سبک (۳۲۹) هنر سبک (۳۳۰) هنر سبک (۳۳۱) هنر سبک (۳۳۲) هنر سبک (۳۳۳) هنر سبک (۳۳۴) هنر سبک (۳۳۵) هنر سبک (۳۳۶) هنر سبک (۳۳۷) هنر سبک (۳۳۸) هنر سبک (۳۳۹) هنر سبک (۳۴۰) هنر سبک (۳۴۱) هنر سبک (۳۴۲) هنر سبک (۳۴۳) هنر سبک (۳۴۴) هنر سبک (۳۴۵) هنر سبک (۳۴۶) هنر سبک (۳۴۷) هنر سبک (۳۴۸) هنر سبک (۳۴۹) هنر سبک (۳۵۰) هنر سبک (۳۵۱) هنر سبک (۳۵۲) هنر سبک (۳۵۳) هنر سبک (۳۵۴) هنر سبک (۳۵۵) هنر سبک (۳۵۶) هنر سبک (۳۵۷) هنر سبک (۳۵۸) هنر سبک (۳۵۹) هنر سبک (۳۶۰) هنر سبک (۳۶۱) هنر سبک (۳۶۲) هنر سبک (۳۶۳) هنر سبک (۳۶۴) هنر سبک (۳۶۵) هنر سبک (۳۶۶) هنر سبک (۳۶۷) هنر سبک (۳۶۸) هنر سبک (۳۶۹) هنر سبک (۳۷۰) هنر سبک (۳۷۱) هنر سبک (۳۷۲) هنر سبک (۳۷۳) هنر سبک (۳۷۴) هنر سبک (۳۷۵) هنر سبک (۳۷۶) هنر سبک (۳۷۷) هنر سبک (۳۷۸) هنر سبک (۳۷۹) هنر سبک (۳۸۰) هنر سبک (۳۸۱) هنر سبک (۳۸۲) هنر سبک (۳۸۳) هنر سبک (۳۸۴) هنر سبک (۳۸۵) هنر سبک (۳۸۶) هنر سبک (۳۸۷) هنر سبک (۳۸۸) هنر سبک (۳۸۹) هنر سبک (۳۹۰) هنر سبک (۳۹۱) هنر سبک (۳۹۲) هنر سبک (۳۹۳) هنر سبک (۳۹۴) هنر سبک (۳۹۵) هنر سبک (۳۹۶) هنر سبک (۳۹۷) هنر سبک (۳۹۸) هنر سبک (۳۹۹) هنر سبک (۴۰۰) هنر سبک (۴۰۱) هنر سبک (۴۰۲) هنر سبک (۴۰۳) هنر سبک (۴۰۴) هنر سبک (۴۰۵) هنر سبک (۴۰۶) هنر سبک (۴۰۷) هنر سبک (۴۰۸) هنر سبک (۴۰۹) هنر سبک (۴۱۰) هنر سبک (۴۱۱) هنر سبک (۴۱۲) هنر سبک (۴۱۳) هنر سبک (۴۱۴) هنر سبک (۴۱۵) هنر سبک (۴۱۶) هنر سبک (۴۱۷) هنر سبک (۴۱۸) هنر سبک (۴۱۹) هنر سبک (۴۲۰) هنر سبک (۴۲۱) هنر سبک (۴۲۲) هنر سبک (۴۲۳) هنر سبک (۴۲۴) هنر سبک (۴۲۵) هنر سبک (۴۲۶) هنر سبک (۴۲۷) هنر سبک (۴۲۸) هنر سبک (۴۲۹) هنر سبک (۴۳۰) هنر سبک (۴۳۱) هنر سبک (۴۳۲) هنر سبک (۴۳۳) هنر سبک (۴۳۴) هنر سبک (۴۳۵) هنر سبک (۴۳۶) هنر سبک (۴۳۷) هنر سبک (۴۳۸) هنر سبک (۴۳۹) هنر سبک (۴۴۰) هنر سبک (۴۴۱) هنر سبک (۴۴۲) هنر سبک (۴۴۳) هنر سبک (۴۴۴) هنر سبک (۴۴۵) هنر سبک (۴۴۶) هنر سبک (۴۴۷) هنر سبک (۴۴۸) هنر سبک (۴۴۹) هنر سبک (۴۵۰) هنر سبک (۴۵۱) هنر سبک (۴۵۲) هنر سبک (۴۵۳) هنر سبک (۴۵۴) هنر سبک (۴۵۵) هنر سبک (۴۵۶) هنر سبک (۴۵۷) هنر سبک (۴۵۸) هنر سبک (۴۵۹) هنر سبک (۴۶۰) هنر سبک (۴۶۱) هنر سبک (۴۶۲) هنر سبک (۴۶۳) هنر سبک (۴۶۴) هنر سبک (۴۶۵) هنر سبک (۴۶۶) هنر سبک (۴۶۷) هنر سبک (۴۶۸) هنر سبک (۴۶۹) هنر سبک (۴۷۰) هنر سبک (۴۷۱) هنر سبک (۴۷۲) هنر سبک (۴۷۳) هنر سبک (۴۷۴) هنر سبک (۴۷۵) هنر سبک (۴۷۶) هنر سبک (۴۷۷) هنر سبک (۴۷۸) هنر سبک (۴۷۹) هنر سبک (۴۸۰) هنر سبک (۴۸۱) هنر سبک (۴۸۲) هنر سبک (۴۸۳) هنر سبک (۴۸۴) هنر سبک (۴۸۵) هنر سبک (۴۸۶) هنر سبک (۴۸۷) هنر سبک (۴۸۸) هنر سبک (۴۸۹) هنر سبک (۴۹۰) هنر سبک (۴۹۱) هنر سبک (۴۹۲) هنر سبک (۴۹۳) هنر سبک (۴۹۴) هنر سبک (۴۹۵) هنر سبک (۴۹۶) هنر سبک (۴۹۷) هنر سبک (۴۹۸) هنر سبک (۴۹۹) هنر سبک (۵۰۰) هنر سبک (۵۰۱) هنر سبک (۵۰۲) هنر سبک (۵۰۳) هنر سبک (۵۰۴) هنر سبک (۵۰۵) هنر سبک (۵۰۶) هنر سبک (۵۰۷) هنر سبک (۵۰۸) هنر سبک (۵۰۹) هنر سبک (۵۱۰) هنر سبک (۵۱۱) هنر سبک (۵۱۲) هنر سبک (۵۱۳) هنر سبک (۵۱۴) هنر سبک (۵۱۵) هنر سبک (۵۱۶) هنر سبک (۵۱۷) هنر سبک (۵۱۸) هنر سبک (۵۱۹) هنر سبک (۵۲۰) هنر سبک (۵۲۱) هنر سبک (۵۲۲) هنر سبک (۵۲۳) هنر سبک (۵۲۴) هنر سبک (۵۲۵) هنر سبک (۵۲۶) هنر سبک (۵۲۷) هنر سبک (۵۲۸) هنر سبک (۵۲۹) هنر سبک (۵۳۰) هنر سبک (۵۳۱) هنر سبک (۵۳۲) هنر سبک (۵۳۳) هنر سبک (۵۳۴) هنر سبک (۵۳۵) هنر سبک (۵۳۶) هنر سبک (۵۳۷) هنر سبک (۵۳۸) هنر سبک (۵۳۹) هنر سبک (۵۴۰) هنر سبک (۵۴۱) هنر سبک (۵۴۲) هنر سبک (۵۴۳) هنر سبک (۵۴۴) هنر سبک (۵۴۵) هنر سبک (۵۴۶) هنر سبک (۵۴۷) هنر سبک (۵۴۸) هنر سبک (۵۴۹) هنر سبک (۵۵۰) هنر سبک (۵۵۱) هنر سبک (۵۵۲) هنر سبک (۵۵۳) هنر سبک (۵۵۴) هنر سبک (۵۵۵) هنر سبک (۵۵۶) هنر سبک (۵۵۷) هنر سبک (۵۵۸) هنر سبک (۵۵۹) هنر سبک (۵۶۰) هنر سبک (۵۶۱) هنر سبک (۵۶۲) هنر سبک (۵۶۳) هنر سبک (۵۶۴) هنر سبک (۵۶۵) هنر سبک (۵۶۶) هنر سبک (۵۶۷) هنر سبک (۵۶۸) هنر سبک (۵۶۹) هنر سبک (۵۷۰) هنر سبک (۵۷۱) هنر سبک (۵۷۲) هنر سبک (۵۷۳) هنر سبک (۵۷۴) هنر سبک (۵۷۵) هنر سبک (۵۷۶) هنر سبک (۵۷۷) هنر سبک (۵۷۸) هنر سبک (۵۷۹) هنر سبک (۵۸۰) هنر سبک (۵۸۱) هنر سبک (۵۸۲) هنر سبک (۵۸۳) هنر سبک (۵۸۴) هنر سبک (۵۸۵) هنر سبک (۵۸۶) هنر سبک (۵۸۷) هنر سبک (۵۸۸) هنر سبک (۵۸۹) هنر سبک (۵۹۰) هنر سبک (۵۹۱) هنر سبک (۵۹۲) هنر سبک (۵۹۳) هنر سبک (۵۹۴) هنر سبک (۵۹۵) هنر سبک (۵۹۶) هنر سبک (۵۹۷) هنر سبک (۵۹۸) هنر سبک (۵۹۹) هنر سبک (۶۰۰) هنر سبک (۶۰۱) هنر سبک (۶۰۲) هنر سبک (۶۰۳) هنر سبک (۶۰۴) هنر سبک (۶۰۵) هنر سبک (۶۰۶) هنر سبک (۶۰۷) هنر سبک (۶۰۸) هنر سبک (۶۰۹) هنر سبک (۶۱۰) هنر سبک (۶۱۱) هنر سبک (۶۱۲) هنر سبک (۶۱۳) هنر سبک (۶۱۴) هنر سبک (۶۱۵) هنر سبک (۶۱۶) هنر سبک (۶۱۷) هنر سبک (۶۱۸) هنر سبک (۶۱۹) هنر سبک (۶۲۰) هنر سبک (۶۲۱) هنر سبک (۶۲۲) هنر سبک (۶۲۳) هنر سبک (۶۲۴) هنر سبک (۶۲۵) هنر سبک (۶۲۶) هنر سبک (۶۲۷) هنر سبک (۶۲۸) هنر سبک (۶۲۹) هنر سبک (۶۳۰) هنر سبک (۶۳۱) هنر سبک (۶۳۲) هنر سبک (۶۳۳) هنر سبک (۶۳۴) هنر سبک (۶۳۵) هنر سبک (۶۳۶) هنر سبک (۶۳۷) هنر سبک (۶۳۸) هنر سبک (۶۳۹) هنر سبک (۶۴۰) هنر سبک (۶۴۱) هنر سبک (۶۴۲) هنر سبک (۶۴۳) هنر سبک (۶۴۴) هنر سبک (۶۴۵) هنر سبک (۶۴۶) هنر سبک (۶۴۷) هنر سبک (۶۴۸) هنر سبک (۶۴۹) هنر سبک (۶۵۰) هنر سبک (۶۵۱) هنر سبک (۶۵۲) هنر سبک (۶۵۳) هنر سبک (۶۵۴) هنر سبک (۶۵۵) هنر سبک (۶۵۶) هنر سبک (۶۵۷) هنر سبک (۶۵۸) هنر سبک (۶۵۹) هنر سبک (۶۶۰) هنر سبک (۶۶۱) هنر سبک (۶۶۲) هنر سبک (۶۶۳) هنر سبک (۶۶۴) هنر سبک (۶۶۵) هنر سبک (۶۶۶) هنر سبک (۶۶۷) هنر سبک (۶۶۸) هنر سبک (۶۶۹) هنر سبک (۶۷۰) هنر سبک (۶۷۱) هنر سبک (۶۷۲) هنر سبک (۶۷۳) هنر سبک (۶۷۴) هنر سبک (۶۷۵) هنر سبک (۶۷۶) هنر سبک (۶۷۷) هنر سبک (۶۷۸) هنر سبک (۶۷۹) هنر سبک (۶۸۰) هنر سبک (۶۸۱) هنر سبک (۶۸۲) هنر سبک (۶۸۳) هنر سبک (۶۸۴) هنر سبک (۶۸۵) هنر سبک (۶۸۶) هنر سبک (۶۸۷) هنر سبک (۶۸۸) هنر سبک (۶۸۹) هنر سبک (۶۹۰) هنر سبک (۶۹۱) هنر سبک (۶۹۲) هنر سبک (۶۹۳) هنر سبک (۶۹۴) هنر سبک (۶۹۵) هنر سبک (۶۹۶) هنر سبک (۶۹۷) هنر سبک (۶۹۸) هنر سبک (۶۹۹) هنر سبک (۷۰۰) هنر سبک (۷۰۱) هنر سبک (۷۰۲) هنر سبک (۷۰۳) هنر سبک (۷۰۴) هنر سبک (۷۰۵) هنر سبک (۷۰۶) هنر سبک (۷۰۷) هنر سبک (۷۰۸) هنر سبک (۷۰۹) هنر سبک (۷۱۰) هنر سبک (۷۱۱) هنر سبک (۷۱۲) هنر سبک (۷۱۳) هنر سبک (۷۱۴) هنر سبک (۷۱۵) هنر سبک (۷۱۶) هنر سبک (۷۱۷) هنر سبک (۷۱۸) هنر سبک (۷۱۹) هنر سبک (۷۲۰) هنر سبک (۷۲۱) هنر سبک (۷۲۲) هنر سبک (۷۲۳) هنر سبک (۷۲۴) هنر سبک (۷۲۵) هنر سبک (۷۲۶) هنر سبک (۷۲۷) هنر سبک (۷۲۸) هنر سبک (۷۲۹) هنر سبک (۷۳۰) هنر سبک (۷۳۱) هنر سبک (۷۳۲) هنر سبک (۷۳۳) هنر سبک (۷۳۴) هنر سبک (۷۳۵) هنر سبک (۷۳۶) هنر سبک (۷۳۷) هنر سبک (۷۳۸) هنر سبک (۷۳۹) هنر سبک (۷۴۰) هنر سبک (۷۴۱) هنر سبک (۷۴۲) هنر سبک (۷۴۳) هنر سبک (۷۴۴) هنر سبک (۷۴۵) هنر سبک (۷۴۶) هنر سبک (۷۴۷) هنر سبک (۷۴۸) هنر سبک (۷۴۹) هنر سبک (۷۵۰) هنر سبک (۷۵۱) هنر سبک (۷۵۲) هنر سبک (۷۵۳) هنر سبک (۷۵۴) هنر سبک (۷۵۵) هنر سبک (۷۵۶) هنر سبک (۷۵۷) هنر سبک (۷۵۸) هنر سبک (۷۵۹) هنر سبک (۷۶۰) هنر سبک (۷۶۱) هنر سبک (۷۶۲) هنر سبک (۷۶۳) هنر سبک (۷۶۴) هنر سبک (۷۶۵) هنر سبک (۷۶۶) هنر سبک (۷۶۷) هنر سبک (۷۶۸) هنر سبک (۷۶۹) هنر سبک (۷۷۰) هنر سبک (۷۷۱) هنر سبک (۷۷۲) هنر سبک (۷۷۳) هنر سبک (۷۷۴) هنر سبک (۷۷۵) هنر سبک (۷۷۶) هنر سبک (۷۷۷) هنر سبک (۷۷۸) هنر سبک (۷۷۹) هنر سبک (۷۸۰) هنر سبک (۷۸۱) هنر سبک (۷۸۲) هنر سبک (۷۸۳) هنر سبک (۷۸۴) هنر سبک (۷۸۵) هنر سبک (۷۸۶) هنر سبک (۷۸۷) هنر سبک (۷۸۸) هنر سبک (۷۸۹) هنر سبک (۷۹۰) هنر سبک (۷۹۱) هنر سبک (۷۹۲) هنر سبک (۷۹۳) هنر سبک (۷۹۴) هنر سبک (۷۹۵) هنر سبک (۷۹۶) هنر سبک (۷۹۷) هنر سبک (۷۹۸) هنر سبک (۷۹۹) هنر سبک (۸۰۰) هنر سبک (۸۰۱) هنر سبک (۸۰۲) هنر سبک (۸۰۳) هنر سبک (۸۰۴) هنر سبک (۸۰۵) هنر سبک (۸۰۶) هنر سبک (۸۰۷) هنر سبک (۸۰۸) هنر سبک (۸۰۹) هنر سبک (۸۱۰) هنر سبک (۸۱۱) هنر سبک (۸۱۲) هنر سبک (۸۱۳) هنر سبک (۸۱۴) هنر سبک (۸۱۵) هنر سبک (۸۱۶) هنر سب

100

lv

۲۱

۳۰۵۳

۳۰۵۳

195

 $\xi a \cdot \xi$

تقصیب
بروینو
(- Borodino -)
مصحح ایرانی
و شمشیر
سلطان قلمی
اجازه آواز خوان سیدار
این بود و حق از او افترا داشت در کیم بود و زبانی نه خلق دوستی
در آن چیه چکار آری غیر این ادواتی تواند انعکاس ضمنی از وضع نوکی
در آن عهد باشد.
مستوده آن قضایا
سجای اتمه
و با صطوح از احوال اجتماع
استخوان جوید
از اینکله سخن
بدون اتمه
دماغی از خود تازه کرده

شد فلسفه ایجابی در کونست ، با اخیه اهل بیات شریکی که
در ولادت او آن در صرب زمین که امروز سربون هم فضل
شناخته میشود عدد و دل خاوش نموده است

تصیب
کردینو (Barodino)
باشمشیر
ملازمه قلبی
اجزه آرد از خانم سحر و سعاد

این بود در حق از خود خستید و داشت که میبرد و در روزهای خستیدگی تو مستوی
از آن جهت بکار تباری در درج فطرتیکه میخواند انشکاس خستیدگی از درج
در فطرت روزان عهد باشد
مست بهره آن قضایا
سبکی آن بدون آنکه
و با صلح از احوال اجتماع
استخوان میجوید
از اینک عینا
بودن آنکه
و مانعی از خود تازد کرده

